KATE STAR

Intrusa

Traducerea și adaptarea în limba română de
NICOLETA NEAGOE

ALCRIS

Capitolul 1

Vaporul era ancorat în partea cealaltă a docului, iar farurile sale aprinse îi dădeau un aer primitor în ceața care devenea tot mai deasă. încărcarea fusese de mult terminată. Pe chei, macaralele zăceau lipsite de viață, asemenea unor cleşti de oțel care străpung întunericul.

Tracy se opri în capătul pasarelei, strângându-şi haina în jurul trupului pentru a nu i se face frig. încercă să discearnă prin ceață numele vaporului. Nu putu să-l vadă în întregime, dar cuvântul "STEA" o linişti. Vaporul Steaua Atlanticului urma să plece a doua zi dis-de-dimineață în Indiile de Vest şi în America de Sud, iar faptul că fusese aleasă era mai presus de orice alte considerente sau prejudecăți legate de faptul că era femeie. Pe de altă parte, trebuia să recunoască în sinea ei că nici nu avusese contracandidați. Nu era exclus ca tocmai lipsa acestora să-i facă pe angajatori atât de disperați încât să încline balanța în favoarea ei. Aşa se făcea că acum urma să se îmbarce pentru următoarele trei luni ca medic de

urgență pe vasul STEAUA ATLANTICULUI. Tracy considera în mod greşit că această perioadă de timp îi va fi suficientă pentru a învăța să-şi controleze emoțiile.

Oricât de ciudat părea, tot de trei luni îl cunoştea pe Derek. Atunci intrase în secția de chirurgie şi se îndrăgostise de bărbatul mărunțel şi serios pentru care lucra. Si-a dat seama de asta abia în clipa în care Dorothy, mâna ei dreaptă, se întâlnea cu el.

Dar nici măcar atunci n-a fost în stare să se adune şi să-l părăsească. Lucrul acesta s-a petrecut abia în clipa în care ochii ajunseseră să-i trădeze trăirea interioară. îşi spuse că trebuie să schimbe cumva această stare de fapt. Dorind să scape cât mai repede dintr-o situație care devenea tot mai insuportabilă, se agăță de soluția pe care i-o oferi un pacient. Acesta avea un fiu care deținea o funcție de răspundere în compania care era proprietară peste " Steaua Atlanticului ". Derek n-a încercat s-o facă să se răzgândească în momentul în care i-a adus la cunoştință hotărârea de a pleca. Stia prea bine că era cea mai bună soluție pentru amândoi.

Vuietul sumbru al unui vas-remorcher o făcu să tresară uşor şi o aduse la realitate. încercă să-şi dea seama care anume va fi casa ei pentru următoarele trei luni, recunoscând în sinea ei că-i era uşor teamă de felul în care va fi primită la bord. La interviu fusese prevenită asupra faptului că ar putea fi întâmpinată cu ostilitate de unii dintre membrii echipajului. Nu că asta ar constitui o noutate. Chiar şi în această epocă aşa-numită a emancipării, se găseau oameni din toate categoriile sociale care n-aveau încredere într-o femeie-doctor.

îşi îndreptă umerii cu un gest aproape inconştient, după care o luă pe treptele care duceau spre pasarelă.

Puțin mai târziu, stând şi aşteptând, avu pentru o clipă convingerea

ridicolă că vasul e pustiu. Rotocoalele de aburi ascundeau totul într-un cenuşiu apăsător. După ceva vreme, simți cum cineva se mişcă în spatele ei şi întreabă :

- Cine eşti? Ce te-aduce aici ?

- Sunt medic şi am venit să-mi iau postul în primire, spuse ea celui care apăru în sfârşit în fața ei. Ştii cumva unde-l pot găsi pe căpitan?

între ei se aşternu tăcerea pentru câteva clipe, după care bărbatul reluă discuția dar pe o voce mai joasă :

- Ați spus că sunteți noul medic ?

- Da, aşa e.

Tracy se întrebă de ce membrii echipajului nu fuseseră preveniți de venirea ei.

Era mai mult decât evident că înfățişarea ei îl luase prin surprindere.

- Vi s-a adus la cunoştință asta, nu? se grăbi ea să întrebe.

- Păi... da, zise el pe un ton şovăitor.

Bărbatul continua s-o privească nemişcat. Tracy începu să dea semne de nerăbdare. Oricât de surprins era de apariția ei, un marinar-santinelă trebuia să facă față oricărei sitații neprevăzute fără să se mire.

Citindu-i parcă gândurile, acesta spuse:

- Puteți să aşteptați aici câteva minute până mă duc după ofițerul de serviciu?

Tracy nu apucă să deschidă gura, pentru că bărbatul plecase deja. Se făcu din nou tăcere. Tracy îşi plimbă privirea obosită de-a lungul balustradei, întrebându-se pentru a nu ştiu câta oară dacă decizia ei fusese cea mai bună pe care o putea lua. Fie şi numai punând în balanță circumstanțele în care luase această hotărâre, şi tot i se părea riscant acest pas. Poate că ar fi fost mai bine dacă s-ar fi mutat pur şi simplu într-un alt

oraş.

Ba nu, n-ar fi fost deloc acelaşi lucru ! se grăbi să-i răspundă cealaltă parte din ea însăşi. îndeplinirea aceloraşi obligaţiuni ca până acum n-ar fi făcut decât să-i amintească într-un mod dureros de acest episod din viaţa ei. Măcar aici, la bordul unui vas, mintea îi va fi în întregime ocupată de sarcinile noi pe care, nu se îndoia, le va avea de îndeplinit. Fără a mai pune la socoteală faptul că îşi dorea atât de mult să călătorească.

Auzi zgomotul unor paşi care se apropiau şi, nu peste mult timp, în faţa ei apăru marinarul care asigura paza însoţit de alţi doi bărbaţi. Atenţia lui Tracy fu atrasă imediat de cel din urmă. Avea o înălţime şi nişte proporţii care-i puteau deschide oricând drumul spre o carieră de luptător la categoria grea. Deşi era ea însăşi înaltă pentru o femeie, Tracy se simţi aidoma unui pitic aflat în preajma unui gigant.

- Mă tem că am întârziat puţin, spuse ea ca pentru a se scuza, neputând să-şi desprindă privirea de la namila aceea de om.

Constată cu surprindere că faţa acestuia exprima mânie. Nu putea decât să spere că nu ea era pricina acestei mânii.

- Netoţii! spuse acesta cu năduf. Aşa se explică de ce n-au dat nici un fel de detalii.

Tracy îl privi nedumerită, dar deloc intimidată de vehemenţa lui.

- E ceva în neregulă ? întrebă ea, însă regretă imediat că a pus această întrebare.

Era mai mult decât evident că lucrurile nu erau în regulă.

- Eu cred că da ! tună gigantul. Eşti femeie !

Replica acesta o lovi parcă în moalele capului.

- Vreţi să spuneţi că n-aţi fost anunţaţi cu privire la acest amănunt ?

- Nu, n-am fost anunțați. Ni s-a adus la cunoștință numai intervalul de timp în care veți veni.

Se uită din nou la ea și începu să se scarpine în cap, părând a se afla în mare încurcătură.

- Pe cinstea mea, reluă el, cred că aici și-a vârât coada aghiuță. Leight o să fie tare furios.

Tracy presupuse că vorbea despre căpitan. Gânduri nu tocmai bune pentru cei care o făcuseră să ajungă într-o astfel de situație îi veniră în minte. Totuși, spuse pe un ton neclintit :

- Aș îndrăzni să spun că va depăși momentul. Ce-ar fi să mă conduci la el ?

Bărbatul păru că stă din nou în cumpănă, apoi se uită la ceas și spuse :

- Să lăsăm asta pe mâine dimineață. Plecăm în larg în mai puțin de o jumătate de oră.

Se opri și o privi nedumerit când o văzu surprinsă.

- Cum adică, peste o jumătate de oră? Eu credeam că nu părăsește portul decât mâine dimineață.

- Din câte știu, nu s-a făcut nici o schimbare în program. Cred că marinarii ăia de la "Angajări" ți-au dat greșit până și ora plecării. Majoritatea dintre ei n-au fost niciodată pe mare.

Se întoarse spre cel de lângă el și-i spuse :

- Arată-i noului nostru medic unde-i e cabina. Și să nu sufli o vorbă despre povestea asta. Atâta vreme cât nu știe, căpitanul n-are de ce să se supere.

- Cred că e mai bine... începu Tracy, dar bărbatul dispăruse deja în ceață.

Bărbatul care-i fusese desemnat ca ghid luă valiza de pe punte și se

îndreptă spre cabină. Tracy se abținu cu mare dificultate să nu-i spună să aibă grijă cum merge, pentru că echipamentul dinăuntru e foarte prețios.

- Presupun că eşti unul din asistenții mei, nu ? spuse ea când fură singuri.

- Da, încuviință el. Numele meu e Peter Cramer şi sunt ofițer de gradul trei.

- Iar eu sunt Tracy Redfern, zise ea pe un ton şovăitor, îndoindu-se că numele îi va fi reținut. întrucât ceilalți ofițeri nu catadicsiseră să-i pună această întrebare, trăsese concluzia că acesta era un amănunt lipsit de importanță pentru ei.

Bărbatului i se ivi un zâmbet în colțul gurii şi se uită la ea cu coada ochiului.

- Mă bucur că eşti printre noi, doctor Redfern.

- Mulțumesc, zise ea, vizibil emoționată.

Mă bucur să aflu că există măcar o persoană care să mă primească fără ostilitate.

- O, nu fi supărată! Ne aşteptam la un bărbat, de aceea venirea ta ne-a luat prin surprindere. De fapt, mai corect ar fi să spun că e un adevărat şoc.

- Evident, îi replică Tracy pe un ton rece. Dar sunt sigură că şeful vostru e capabil să facă față unui şoc, asemenea oricărui alt om de pe lumea asta.

- în cele mai multe cazuri, da. Stii, spuse el pe un ton şovăielnic, căpitanul... are... ceva cu femeile.

- Nu cred că înțeleg prea bine ce vrei să spui, rosti ea încruntându-se.

- Păi, ştii... e un misogin. Da, cred că i se poate spune aşa.

- O! exclamă Tracy cu o strângere de inimă. Cei din conducere au

cunoştinţă de... cuiul pe care-l are căpitanul împotriva femeilor?

- Habar n-am. Oricum, membrii echipajului ştiu asta, aşa încât e posibil ca şi direcţiunea să fie la curent cu acest amănunt. Aşa se explică şi comportamentul evaziv al colegilor mei la venirea ta.

- Vrei să spui că au hotărât să mă prezinte căpitanului când acesta nu va mai avea ce zice, decât s-o facă acum şi să se certe cu el ?

- înseamnă că au ajuns la concluzia că e mai bine să dai ochii cu el fără a-l fi prevenit, pentru că ştiau că nici un argument în favoarea ta n-ar fi stat în picioare în faţa lui.

- Dar sunt convinsă că nu numai cuvântul lui contează. Ar fi putut să mă accepte, indiferent de simpatia sau antipatia pe care o poartă femeilor. La urma urmei, e un angajat ca noi toţi, nu ?

- Nu-i chiar aşa. E unul din acţionarii companiei şi nu unul nesemnificativ. Dacă el refuză, nu prea are cine să i se opună.

-Aşa încât, pot fi oricând azvârlită în apă şi lăsată să mă descurc de una singură, zise ea cu amărăciune. Cred că e mai bine să-i vorbesc în seara asta, pentru a clarifica lucrurile. Mă duci la el?

- îmi pare rău, spuse el pe un ton vădit neplăcut, dar am primit ordine stricte. Trebuie să te duc în cabina care-ţi e destinată. Cred că e mai bine să-l laşi pe şeful echipajului să-i dea toate explicaţiile necesare căpitanului.

Tracy răsuflă uşurată când îl auzi refuzându-i propunerea de a-l vedea pe căpitan. Până când va da ochii cu acesta, lucrurile se vor fi clarificat. Evident, asta nu făcea întâlnirea mai plăcută. în mintea ei se conturase deja portretul-robot al căpitanului : vânjos, roşu în obraji şi nedorind să-i iasă cineva din cuvânt. Era genul de bărbat care, neputând să cucerească inima nici unei femei, ajunsese să urască întregul sex. Va avea, în mod sigur, parte de o călătorie încântătoare.

Cabina ei era destul de spațioasă şi arăta altfel decât îşi închipuise. Mobila îi dădea un aer primitor. Ferestrele aveau jaluzele, iar scaunul din piele aşezat în fața unei măsuțe era dotat cu o pernă.

Văzând-o surprinsă în mod plăcut, Peter zâmbi.

- Da, e într-adevăr bine dotat. Petrecând atât de mult timp pe mare, merităm ce e mai bun.

Tracy îi zâmbi şi ea, văzându-l într-o altă lumină. Era mai înalt decât media şi bine făcut. Avea ochii căprui şi părul castaniu. Nu putea spune că e chipeş, dar avea un farmec aparte. îşi spuse în sinea ei că nu putea avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani, ceea ce însemna că era cam de-o seamă cu ea.

- Lucrezi de mult timp pe vasul ăsta ? îl întrebă ea, în timp ce acesta îi punea valiza pe pat.

- Ăsta e al treilea an. Si probabil ultimul, adăugă el pe un ton scăzut şi care trăda o anume tristețe.

Sesizând brusca schimbare a comportamentului acestuia, Tracy spuse fără să se gândească prea mult :

- Te gândești să te muți pe alt vas, nu?

- Logodnica mea mi-a dat un ultimatum.

îmi tot reproşează că stă singură cu lunile, zise el ridicând uşor din umeri.

- O, înțeleg, spuse ea, în timp ce-şi scotea cheile din buzunar pentru a deschide valiza. Cred că nu e deloc uşor pentru o femeie să fie soție de marinar.

- Totuşi, meseria asta aduce şi beneficii: câştigi bani frumoşi, ai mult timp liber... Nu sunt multe meserii atât de profitabile ca aceasta.

Se sprijini de perete cu aerul celui căruia i s-a luat o piatră de pe

inimă şi continuă :

- Problema e că nu reuşesc s-o fac pe Deirdre să înțeleagă că nu i-aş putea oferi acelaşi standard de viață, dacă nu aş mai lucra pe un vas..

Tracy se întrebă în sinea ei, uşor iritată, cum de ajunge atât de repede un medic să fie considerat un fel de confident al celorlalți. Reflectând puțin, ajunse la concluzia că pentru oamenii obişnuiți, medicii se ocupau nu numai de trup, ci şi de suflet.

- Eşti chiar atât de sigur că nu te înțelege? întrebă ea pe un ton blând. Poate că nu-i de-ajuns să petreci clipe minunate, dar puține alături de ea, în comparație cu ideea de a-i acorda în întregime timpul tău.

- Doar nu crezi că...

Nu apucă să-şi ducă gândul până la capăt, pentru că în încăpere se auzi zumzăitul unui aparat. Sunetul venea dinspre o cutie care era agățată de perete. Tracy crezuse că era vorba de un dispozitiv de aer condiționat. Peter se îndreptă în direcția aceea, apăsă pe un buton şi spuse :

- Aici e Cramer.

- O, Doamne ! Tot acolo eşti ? De cât timp ai nevoie pentru a-i arăta cuiva unde-i e cabina ?

- Vin imediat, căpitane, spuse acesta pe un ton de un calm imperturbabil. Voiam numai să mă asigur că doctor Redfern se simte bine.

- De asta trebuie să se ocupe intendentul, nu tu. întoarce-te imediat la postul tău ! Vreau să vorbesc cu doctorul.

" O, Doamne ! Cum am să ies din încurcătura asta ? se întrebă Tracy, dându-şi seama că şeful echipajului nu-i spusese că e vorba de o femeie-doctor.

- îmi pare rău, doctore, că n-am avut timp pentru a ne întâlni. Sunt

sigur că ai nevoie de somn, iar mâine vom putea sta de vorbă pe îndelete. Va veni cineva din personal să-ți aducă ceva de mâncare şi de băut. De-abia aştept să ne vedem mâine dimineață.

Tracy se mulțumi să spună pe un ton cât mai neutru cu putință un simplu " Mulțumesc ".

Urmară câteva momente de tăcere, apoi bărbatul care se afla la celălalt capăt închise.

- Tensionat moment, comentă Peter de la uşă. Pot să pun prinsoare că şeful şi-a ținut respirația, temându-se că te vei da de gol.

- Cred că aşa ar fi trebuit să fac, spuse ea pe un ton nervos în timp ce se aşeza pe marginea patului. Ce importanță ar mai avea acum ? Sunt deja la bord.

- Ba ar fi contat foarte mult. Căpitanul ar fi fost în stare să întârzie plecarea decât să aibă o femeie la bord. După cum ştii, timpul înseamnă bani pentru toată lumea. Dar nu vreau să te îngrijorezi. Sunt convins că şeful echipajului va clarifica situația până-n zori. Dar nu numai asta va rezolva până-n zori, dacă nu mă întorc la post.

Pentru că nu dorea să rămână singură atât de repede, Tracy vru să-l mai rețină puțin, măcar un minut sau două.

- Ceața e din ce în ce mai deasă. Se poate naviga pe o asemenea vreme ?

- Ceața asta nu e cine ştie ce. în larg, nu sunt probleme. Oricum, pilotul poate face drumul ăsta cu ochii închişi. Somn uşor ! spuse el cu un zâmbet pe față.

Se uită în oglină şi văzu cât e de obosită. Sau poate mai degrabă îngrijorată.

Deschise dulapul şi începu să-şi aranjeze lucrurile pe care le adusese

în valiză. Constată că decizia de a nu-şi aduce prea multe lucruri fusese una bună.

Nici nu apucă bine să se ocupe de aranjatul lucrurilor, că auzi un şuierat care o făcu să tresară pentru a doua oară în seara aceea. Apoi, nava se însufleţi.

Tracy se duse la ferestruică şi trase jaluzelele într-o parte pentru a vedea ce se întâmplă. Tot încercând să străpungă cu privirea întunericul, auzi încă un şuierat şi o voce spunând : " înainte ! ". Un fluierat venind dinspre pupă o anunţă că ambarcaţiunea se pusese în mişcare.

Mai stătu puţin la fereastră, după care începu să-şi sorteze lucrurile în funcţie de mărimea lor. Când ajunse cu despachetatul cam pe la jumătate, dădu peste fotografia înrămată a mamei sale, fotografie pe care o purta pretutindeni cu ea. Ce mult şi-ar fi dorit ca mama ei să mai trăiască, pentru a vedea că-şi împlinise visul devenind medic. îi fusese foarte greu s-o crească singură, iar sacrificiile pe care le făcuse pentru a o susţine la facultate fuseseră foarte mari.

Conştientizarea acestor sacrificii îi dăduseră lui Tracy puterea de a nu se da bătută. De dragul mamei sale, reuşise să nu-şi arate amărăciunea şi să muncească foarte mult. Strădaniile ei fuseseră răsplătite prin faptul că unul dintre profesori o recomandase lui Derek Lomax.

O bătaie uşoară în uşa cabinei o scoase pe Tracy din gândurile sale. îl invită pe cel care care se afla la uşă înăuntru, iar în prag apăru un bărbat posomorât, a cărui vârstă nu putea fi determinată cu exactitate. Faptul că nu schiţă nici un gest de surpriză o făcu pe Tracy să tragă concluzia că fusese prevenit deja de către şeful echipajului cu privire la ea. I se dăduse în mod sigur instrucţiuni precise pentru a păstra tăcerea asupra identităţii ei. Era convinsă că, în zori, când totul va fi dat în vileag, bărbatul care-i

adusese nişte mâncare se va simţi uşurat. Toată povestea asta începuse s-o calce pe nervi.

Pe tavă se aflau nişte sandvişuri şi un ibric plin cu cafea. întrucât era înfometată, Tracy mâncă imediat tot ce i se adusese, iar din cafea bău două ceşti. După aceea, se pregăti de culcare.

Patul i se păru prea mic la început, aşa încât avu de câteva ori impresia că va cădea din el. Cu toate acestea, patul era foarte confortabil. încetul cu încetul, începu să se obişnuiască. îi venea foarte greu să creadă că se afla la bordul unui vas care pornise-n larg. în afară de zgomotul motoarelor, peste tot domnea tăcerea. Se gândi că atunci când vor fi în larg, lucrurile vor sta cu totul altfel.

Dincolo de dispoziţia în care se afla, emoţia pe care o resimţea la gândul aventurii pe care o începuse, era de nedescris. Oare chiar era pe punctul de a ajunge în numeroasele porturi despre care auzise atâtea, dar în care nu sperase niciodată că va ajunge ? Se gândi la câteva din numele acestora : Havana, Kingston, Curacao, La Guaira. Toate păreau foarte exotice. Pentru ea, această călătorie se anunţa unică. Era convinsă că nu va mai avea ocazia de a o repeta. îşi promise că va uita de trecut pentru următoarele trei luni. Viaţa e prea scurtă pentru a avea regrete.

în mod surpinzător, dormi bine în noaptea aceea, iar a doua zi dimineaţa se trezi odihnită şi plină de forţă. Ridicându-se, îşi dădu seama că vasul se mişcă altfel. Avu o uşoară senzaţie de greaţă. Din fericire, se gândise şi la această posibilitate. Sări imediat din pat şi scoase din geanta pe care o pusese pe măsuţă o tabletă din care înghiţi două pastile.

Poate că totul era numai în mintea ei, dar începu să se simtă mai bine. Se duse la ferestruică şi trase jaluzelele într-o parte. Era şapte dimineaţa, iar vaporul se afla de mult în largul mării.

Atât cerul, cât şi marea erau cenuşii. Ziua se anunța rece, dar măcar se risipise ceața. Tracy se gândi că peste câteva zile temperatura va creşte, iar cerul se va însenina. Brusc, se simți bine dispusă. Nu era puțin lucru să fii departe de umezeala unei ierni englezeşti.

Se spălă pe față la chiuveta pe care o avea în cabină şi îşi spuse că trebuie neapărat să găsească baia. îşi puse o bluză şi îşi prinse părul într-o coadă. Trebuia să arate ca un medic înainte de a fi femeie.

De-abia terminase cu îmbrăcatul şi se întreba încotro anume s-o ia când cineva bătu la uşă.

- Ofițerul vrea să te vadă înainte de micul dejun, spuse Peter în timp ce o luară pe pasarelă.

îi aruncă o privire şi o întrebă :

- Ai dormit bine?

- Da. Cred că am fost mult mai obosită decât am crezut.

După câteva clipe, adăugă:

- Cum a primit vestea?

- Cine?

- Stii foarte bine la ce mă refer. Cum a reacționat căpitanul când şeful echipajului i-a spus despre...

îl privi drept în ochi, după care adăugă pe un ton care trăda neîncrederea:

- Nu-i aşa că i s-a spus?

- Păi, de fapt... începu el, după care se opri şi ridică din umeri: Nu i-a spus.

Tracy se opri din mers, iar pe fața ei se putea citi spaima.

- Dar de ce? Ai spus că domnul Jackson va aştepta numai până ce vasul va pleca.

- Aşa am crezut. Dar se pare că s-a răzgândit. A spus în dimineaţa asta că totul va fi mai uşor dacă te vei prezenta tu însăţi.

- Poate c-aş fi făcut-o aseară, dacă mi s-ar fi permis, zise ea pe un ton furios. Toţi cei prezenţi la bord se tem de căpitan ?

- Mai degrabă, e vorba de prudenţă. Ştii, n-a fost ideea mea. Sunt de acord cu tine că lucrurile acestea ar fi trebuit clarificate aseară.

- Ce bine, nu-i aşa, că n-a trebuit să-l pui tu la curent pe căpitan! zise ea cu o notă de sarcasm în glas. Hai să mergem şi să terminăm cu povestea asta. Doar n-o să mă bată.

- Nu, dar va reacţiona foarte urât, murmură el în urma ei.

Când ajunseră pe punte, lui Tracy i se făcu frig şi îşi strânse pardesiul în jurul trupului. Habar n-avea unde se află cabina căpitanului. Oare ce transporta STEAUA ATLANTICULUI ? îşi punea această întrebare pentru prima dată, deoarece la interviu nu-i trecuse prin minte s-o facă. Avea mult prea multe pe cap.

Se întoarse spre Peter pentru a-i pune această întrebare, dar acesta era deja departe, iar ea fu nevoită să facă un efort pentru a-l ajunge din urmă. Dacă această structură care o apăra de vânt era cabina căpitanului, nu putea fi vorba decât de puntea superioară, se gândi ea încercând să-şi amintească puţinele lucruri pe care le ştia despre un vas.

în următoarele clipe, întrebarea aceasta dispăru din mintea ei pentru a face faţă altora mult mai presante. Oare cum se va descurca la interviu ? Adunându-se, îi făcu semn din cap lui Peter că poate deschide uşa, îl privi cum bate uşor şi auzi o voce poftindu-i înăuntru.

Cum pătrunse în încăpere, Tracy o examină cu atenţie, surprinsă de mobila fină care se afla în ea. Apoi, îşi aţinti privirile asupra bărbatului care stătea la birou, dar cu spatele la ei. Era îmbrăcat în aceeaşi uniformă

ca şi ofiţerul care o adusese, dar asemănările dintre ei se opreau aici. Căpitanul avea părul negru şi ondulat, iar umerii săi erau foarte laţi. Tracy îşi dădu seama chiar şi aşa că avea de-a face cu un bărbat viguros şi agil. Era complet diferit de ceea ce-şi închipuise.

Dar cât de diferit, nu-şi dădu seama decât în clipa în care acesta se întoarse cu faţa spre ei. Nici vorbă să fie bătrân. După toate probabilităţile, nu avea mai mult de treizeci şi cinci de ani. Avea ochii de un albastru închis, iar când se întoarse cu faţa spre ei, privirea îi deveni dură.

- Ce naiba... începu el, dar se opri brusc şi-şi întoarse privirea întrebătoare asupra ofiţerului. Cine e persoana asta ? Un pasager clandestin ?

- E doctorul Redfern, căpitane. Ai zis că vrei s-o vezi.

Aflând una ca asta, căpitanul apăsă pe un buton, dar fără a-şi lua ochii de la ea, şi spuse:

- Mike, vino imediat la mine în cabină! Imediat, ai auzit ?

Urmară câteva momente de tăcere, după care se auzi :

- Schimbul meu se termină peste zece minute. Poţi să aştepţi până atunci?

- Nu, veni răspunsul căpitanului.

După ce închise, i se adresă lui Peter pe un ton rece :

- Ai face mai bine să pleci, pentru că ţi-a sosit schimbul. O să vorbim mai târziu despre implicarea ta în povestea asta.

Peter nu aşteptă să i se spună de două ori. După ce acesta părăsi încăperea, căpitanul i se adresă lui Tracy :

- Ia loc, doctore.

Aceasta se supuse. Umezindu-şi buzele cu vârful limbii, începu pe un ton şovăitor:

- Cred că sunt datoare să vă spun...

- Pentru mine, situația e clară, spuse el pe un ton răspicat. Prefer să aud mai întâi explicațiile şefului echipajului.

Tracy nu mai zise nimic şi-l urmări cum ia un teanc de hârtii şi-şi aruncă privirea asupra dosarului de deasupra. Ce bine ar fi fost dacă ar fi insistat aseară să-l vadă pe căpitan. în mod sigur, n-ar fi refuzat-o.

Apariția şefului echipajului o făcu să se simtă uşurată. Era îngrozitor să te afli într-o încăpere cu un bărbat care nu catadicsea nici măcar să-ți arunce o privire, darămite să mai şi vorbească. Fața lui Mike Jackson nu trăda nimic, dar o licărire de voie bună se putea citi în ochii lui albaştri.

Căpitanul spuse fără nici un fel de introducere :

-Cred că am mai discutat despre asta nu cu mult timp în urmă. Cu ce drept iei decizii în numele meu?

- A fost vorba de o chestiune de politică, spuse acesta cu un calm care lui Tracy i se părea surprinzător, având în vedere circumstanțele.

După aceea, adăugă pe un ton schimbat :

- Ce Dumnezeu, Leigh !

Stii foarte bine de ce nu ți-am spus tot adevărul de la început. Ne-ar trebui zile bune până să găsim un înlocuitor.

-Asta nu te privea. Nu intră în fişa postului tău să-ți iei libertăți față de mine.

Un timp, cei doi se înfruntară din priviri. Tracy observă că, deşi şeful echipajului era foarte înalt, totuşi nu-l depăşea pe căpitan. Cum nici unul dintre ei nu părea a fi dispus să lase de la el, Tracy se gândi că sosise momentul să spună şi ea ceva :

- Domnul Jackson are dreptate cu privire la găsirea unui înlocuitor, zise ea adunându-şi tot curajul pentru a-l privi în ochi pe căpitan. De fapt,

eu eram ultima speranță. Compania m-a selectat pentru că nimeni nu-şi dorea să lucreze pe mare.

- Stiu foarte bine lucrul acesta, dar asta nu explică felul în care te-ai comportat în această poveste. Nu ți s-a spus să te prezinți personal în fața mea când vii la bord?

- Ba da, spuse ea pe un ton şovăielnic. Mi s-a spus.

- Atunci, de ce n-ai făcut-o?

- Pentru că am fost angajată să îndeplinesc o profesie pentru care m-am pregătit şi care mi se potriveşte şi nu vreau în ruptul capului să fiu dusă la țărm de un căpitan care pune sentimentele personale înaintea datoriei, replică ea.

Bărbatul o privi o bună bucată de timp încruntat şi cu fața încordată. După aceea, spuse pe un ton rece :

- Preferințele meu n-au nici o legătură cu prezența unei femei la bord. Indiferent de împrejurări, m-aş fi opus prezenței unei femei la bord. Pe şleau, asta înseamnă că o femeie reprezintă un pericol pentru membrii echipajului, pentru că le distrage atenția de la ceea ce au de făcut. Credeam că proştii ăia care te-au trimis aici ştiu lucrul ăsta.

- N-aveau alternativă, spuse ea cu disperare în glas. Ori eu, ori nimic. Nu puteți accepta aşa ceva ?

- Nu, nu pot accepta. Vrei să-mi spui că eşti singurul doctor din Marea Britanie dornic să meargă pe mare ?

- Evident că nu.

Dar sunt sigură că nu-s prea mulți, iar acesta nu e singurul vas care are nevoie de un doctor.

Simți că ridicase vocea şi se opri pentru a-şi trage respirația. Pe de altă parte, era pe deplin conştientă de faptul că, dacă dorea să ajungă la o

înțelegere cu acest bărbat, trebuia neapărat să-şi păstreze cumpătul.

- Căpitane Huntley, reluă ea, nu trebuie să-ți faci griji cu privire la prezența mea la bord.

Sunt convinsă că... însă vorbele i se stinseră pe buze pentru că ambii bărbați o priveau uimiți.

Se gândi la propoziția rostită, dar nu găsi nimic surprinzător în ea. Fu rândul ei să-i privească uimită şi să aştepte clarificări.

Căpitanul fu cel care vorbi primul.

- Cum mi-ai spus mai devreme? o întrebă el pe un ton liniştit şi atent.

- Cum ți-am spus mai devreme ? De ce, căpitane Huntley, nu aşa te cheamă? Cei de la " Angajări " mi-au dat numele ăsta.

Cei doi bărbați se priviră, iar Tracy avu impresia că se aliază împotriva ei.

- Doctore Redfern, cum se numeşte vasul ăsta ?

Pentru câteva clipe, păru a nu înțelege sensul întrebării. Cum adică ?

Toată lumea ştia care e numele vasului acestuia.

- Steaua atlantică, zise ea. Despre el e vorba, nu?

- Nu, i se replică prompt. Eşti la bordul navei "Steaua antarctică" şi care se îndreaptă spre sud.

Capitolul 2

în cabină se aşternu o tăcere ca de înmormântare după ce căpitanul terminase de vorbit. Tracy se simțea zăpăcită. în ce încurcătură intrase !

- Exact ! auzi o voce seacă spunând şi îşi dădu seama că gândurile sale căpătaseră materialitate. Ochii aceia cenuşii se pare că o studiaseră cu o detaşare aproape clinică. Tracy îşi spuse că era calmul de dinaintea furtunii şi îşi luă inima-n dinți pentru a vorbi.

- Mă crezi probabil de-a dreptul nebună, căpitane, dacă-ți spun că în

condițiile de aseară oricine se putea înşela. E cu putință să fi înțeles greşit instrucțiunile care mi-au fost date, iar ceața de aseară m-a făcut să nu disting bine numele vasului.

- De obicei, pentru a fi sigur de ceva, trebuie mai întâi să verifici. Mai cu seamă, dacă avem în vedere condițiile de aseară.

-Nu mi-a trecut prin cap aşa ceva. Totul... părea că se potriveşte atât de bine. Aşteptați..., se opri ea, întorcând capul. De fapt, nu se potrivea chiar totul, nu ? Ca de exemplu, diferența dintre momentul în care trebuia să plece vasul pe care urma să mă îmbarc eu şi acesta ? Amănuntul acesta ar fi fost de-ajuns pentru a-mi trezi suspiciuni. Dar pentru un asemenea motiv, ai fi putut la fel de bine să-l acuzi pe şeful echipajului. îl privi pe furiş pe acesta din urmă şi-şi dădu seama după expresia feței lui că se gândise şi el la acelaşi lucru. Bine că măcar greşeala nu era în întregime a ei, deşi se îndoia că acest detaliu îl va face pe căpitan mai prietenos. Se aşteptau la un medic bărbat şi, în schimb, se pomeniseră cu ea.

- Dacă fiecare medic s-ar arunca în primul vas care se iveşte în calea lui, fără să se ostenească să se informeze, ar fi numai încurcături.

Căpitanul făcu doi paşi până la fereastră şi privi spre mare.

- Vântul se înteţeşte, remarcă el în treacăt. Apoi, se întoarse brusc spre Tracy şi zise :

- La naiba, femeie ! Nu puteai să nimereşti pe un alt vas? Povestea asta o să mă coste timp. Un timp pe care nu-mi pot permite să-l pierd.

Oricum ar fi pierdut timp, dacă medicul pe care-l aşteptau întârzia să apară, se gândi Tracy.

Se abținu totuși să facă această remarcă, pentru că nu i-ar fi înlesnit în nici un fel poziția. în schimb, se auzi spunând pe un ton liniştit :

- îmi pare rău că ți-am adus atât de multe prejudicii, căpitane. Din

fericire, nu suntem foarte departe de port. Putea fi mult mai grav.

Ise păru că trece o eternitate până ce el răspunse. Când, în sfârşit, o făcu, i se adresă pe un ton aspru.

- Te înşeli amarnic dacă îţi imaginezi că am să mă întorc din drum pentru a te lăsa pe tine. Aş pierde aproape două zile.

Aceste cuvinte fură atât de dure pentru Tracy, încât acesteia îi căzu pardesiul pe jos.

- Nu cred că vorbeşti serios. N-o să merg cu tine în Antarctica.

Râsul care puse stăpânire pe căpitan nu era deloc unul vesel.

- Poţi să fii sigură că nu se va întâmpla asta. Vom face o escală la Cape Town pentru a lua şi restul echipajului. Poţi rămâne acolo.

- Cape Town! Lui Tracy i se părea că e undeva la capătul pământului. Dar e ridicol! Cum mă întorc în Anglia de acolo ?

- Dacă o să contactezi compania pentru care trebuia să lucrezi, presupun că se vor ocupa ei de întoarcerea ta acasă, deşi sunt convins că nu te vor primi cu braţele deschise. Singura mea problemă e să găsesc un alt doctor într-o perioadă atât de scurtă de timp. N-ar trebui să stau la Cape Town decât câteva ceasuri.

- N-o să găseşti pe nimeni, Leigh, interveni şi şeful echipajului în discuţie. Medicii calificaţi nu stau pe marginea apei, aşteptând să fie chemaţi pe vreo navă.

-Am să-i găsesc un înlocuitor, fie şi să fiu nevoit să iau un vraci pe post de doctor. Sau putem, pur şi simplu, să mergem fără medic.

- Si cu regulamentul companiei cum rămâne?

- Să-l ia naiba de regulament! Cei din conducere vor fi primii care-şi vor exprima nemulţumirea în cazul în care ne pierdem vremea cine ştie pe unde, fără a mai pune la socoteală faptul că membrii echipajului ar sta

degeaba.

Pentru câteva minute, Tracy fu lăsată deoparte.

Asta îi oferi răgazul de a se gândi că se afla la bordul unei baleniere. Era vorba, aşadar, de o navă comercială. Nu se mai mira de faptul că arăta neobişnuit, atât de diferită de o navă obişnuită care se ocupa cu transportul. Aşadar, ceea ce văzuse afară, erau locurile în care creaturile acelea imense erau transformate în cantităţi impresionante de ulei. îşi aminti că citise cândva o carte a cărei acţiune se petrecea pe un asemenea vas. Autorul descria cu mult talent acest proces. Aproape că simţea mirosul greu al oalelor care fierbeau. Una peste alta, se consideră norocoasă că va fi lăsată la Cape Town, chiar dacă habar n-avea cum se va descurca odată ajunsă acolo.

- în cât timp ajunge vasul la Cape Town ? întrebă ea.

- în mai puţin de două săptămâni, îi răspunse şeful echipajului. Compania care te-a angajat n-ar trebui să aibă dificultăţi în a-ţi aranja întoarcerea acasă. Cine ştie, poate că-ţi vor găsi o altă navă pe care să lucrezi.

- Cred că se întreabă ce s-a întâmplat cu mine, spuse ea cu îngrijorare în glas. E posibil să fi anunţat poliţia, dacă m-au căutat la fosta mea adresă şi au aflat că am plecat, aşa cum fusese stabilit.

-Avem radio la bord, spuse căpitanul cu un sarcasm pe care nu încerca deloc să şi-l mascheze, iar Tracy simţi cum i se îmbujorează obrajii. După toate aparenţele, îi era cu neputinţă să gândească lipede în momentele acelea. Dar căpitanul nu se gândea deloc la starea în care se afla.

- Când am să pot transmite un mesaj ? întrebă ea.

- După micul dejun, îi răspunse el scurt. Gândesc mai bine atunci

când sunt sătul decât pe stomacul gol.

îşi luă cascheta de pe masă şi se îndreptă spre uşă. După ce o deschise, aşteptă să iasă mai întâi ea. Gestul lui nu avea însă nimic cavaleresc, pentru că pe fața lui se putea citi o expresie zeflemitoare.

Cu capul sus, Tracy îşi luă pardesiul de pe jos şi ieşi din încăpere. Detestabil bărbat ! O ființă haină, un monstru fără inimă. Cum o să reziste oare două săptămâni sub comanda lui? Cum de-l suportau ceilalți ?

Popota ofițerilor nu era prea departe de propria ei cabină. Două mese mari erau aşezate de-a lungul încăperii. Amândouă erau ocupate, văzu repede Tracy, înainte de a deveni ea însăşi centrul atenției. Conştientă de lucrul acesta, încercă să depăşească momentul comportându-se cât mai normal cu putință.

- Bună dimineața, zise ea, dar ultima silabă i se pierdu în zgomotul făcut de ofițerii care se ridicară în picioare pentru a o saluta.

- Luați loc, domnilor, spuse căpitanul pe un ton aspru. Sunt sigur că doctor Redfern vrea să fie considerată un ofițer ca oricare altul în timpul şederii sale aici. Nu-i aşa, doctore?

- Ba bine că nu, veni replica ei însoțită de un zâmbet puțin forțat.

- Ia loc, continuă el, în timp ce-i arăta un scaun în capul uneia dintre mese, chiar lângă cel pe care-l ocupa el însuşi. Aşteptă ca ea să se aşeze, după care făcu şi el la fel.

în fața ei se afla şeful echipajului, care-i zâmbi şi-i aruncă o ocheadă în semn de complicitate. Descoperirea o făcu să se simtă mai bine.

în timp ce-l aşteptau pe ospătar să le aducă mâncarea, căpitanul îi prezentă pe fiecare din membrii echipajului. Operațiunea se desfăşură atât de repede încât lui Tracy îi fu foarte greu să rețină numele vreunuia dintre ei. Se mulțumi numai să dea din cap în semn de salut. Va avea

suficient timp să-i cunoască pe fiecare dintre ei. Si, oricum, nu era foarte important, de vreme ce şederea ei pe vas va fi de scurtă durată.

Mâncarea era foarte bună, iar ei îi dispăruse răul de mare, pentru că mâncă tot ce i se puse în faţă cu poftă. Probabil că e din pricina aerului de mare, se gândi ea. De obicei, la micul dejun nu servea decât nişte ciocolată cu lapte şi nişte pâine.

Se vorbi foarte mult şi despre vrute şi nevrute, poate mai puţin decât de obicei din cauza prezenţei ei, se gândi Tracy când unul din membrii echipajului spuse cu subînţeles.

-Avem aici o frumoasă care zâmbeşte atât de frumos. Ai cumva rădăcini irlandeze ? întrebă el cu un pronunţat accent dialectal.

Faţa lui Tracy se lărgi într-un zâmbet recunoscându-l pe bărbatul mic de statură care vorbise. Era Donald O,Malley, inginerul şef, unul dintre puţinii căruia îi reţinuse numele datorită asemănării cu un om pe care-l ştia de la ţară.

-Ca să fiu sinceră, bunica mea era irlandeză, zise ea. Bunica din partea mamei.

- Păi ce-am zis eu! exclamă el triumfător, neadresându-se nimănui în mod special. Recunosc imediat ochii unei fete crescute în Galway.

- De fapt, din împrejurimile Londrei, murmură ea, iar bărbatul fornăi dispreţuitor.

-Aşadar, eşti una de-a lor?

Urmă o clipă de tăcere, după care bărbatul adăugă :

- Nu-ţi port pică. Tot sânge irlandez îţi curge prin vine, indiferent de zona din care vii. Cunoşti măcar ţinuturile străbunilor tăi?

Tracy clătină din cap cu regret.

- Din păcate, n-am fost niciodată acolo. Bunica mea a fost mai mult

sau mai puțin o renegată când s-a căsătorit cu un englez şi nici una din părți n-a încercat să facă un pas spre reconciliere. Dacă aş vrea să-mi caut rudele, nici n-aş şti de unde să încep. Asta dacă va mai fi trăind vreuna.

- Sunt sigur că ai o mulțime de rude, spuse bărbatul făcându-i cu ochiul. Familiile irlandeze nu se sting atât de uşor.

- Când vei fi terminat de discutat despre arborele genealogic al familiei tale, poate mă vei urma în cabină, spuse Leigh pe un ton rece. Trebuie să rezolvăm unele lucruri.

- Vin chiar acum, îi replică imediat Tracy, silindu-se să-şi ascundă aversiunea.

Când ajunse afară pe punte, îşi dădu seama că vremea se înrăutățise. Lucrul acesta putea fi lesne dedus din felul în care se mişca vasul.

Mâncarea pe care o servise la popotă o făcu să-i pice greu la stomac de fiecare dată când ambarcațiunea se clătina. Se sprijini de un stâlp de susținere pentru a nu-şi pierde echilibrul.

în clipa următoare, se simți prinsă de braț şi purtată până în cabină. Fără să scoată un cuvânt, Leigh o călăuzi spre un scaun, o făcu să se aşeze şi-i dădu drumul la fel de brusc cum o luase.

- Mulțumesc, spuse Tracy pe un ton sec, de-abia reuşind să nu se frece în locul în care bărbatul îşi pusese mâinile de a căror forță nu părea deloc conştient. Mă tem că nu sunt obişnuită cu o mare dezlănțuită.

- Acesta e un val moderat, spuse el în timp ce se aşeza de cealaltă parte a biroului. Să vezi ce-o să fie când o să dăm cu adevărat piept cu urgia mării.

Scoase o foaie de hârtie şi un stilou şi se uită la ea pe sub sprâncene.

- Dacă-mi spui numele companiei care te-a angajat, voi face în aşa fel încât să le parvină un mesaj cât mai repede cu putință.

Tracy îi fu recunoscătoare. Deşi voia să facă unele sugestii cu privire la forma mesajului, se mulţumi totuşi să-l privească scriind. Avea sentimentul că, dacă lăsa totul în seama lui, o va face să treacă drept o nebună. Ceea ce şi era în ochii lui. Greşeala pe care o făcuse nu avea nici o scuză.

- Nici măcar nu-ţi ştiu numele, căpitane, spuse ea şi văzu cum acesta îşi ridică privirea asupra ei. Până acum o oră, mă gândeam că am de-a face cu căpitanul Huntley şi...

- Garratt, acesta e numele meu, i-o reteză el scurt şi îşi aplecă din nou privirea asupra foii de hârtie, lăsând-o să fiarbă în suc propriu.

Bădăranul! Bădăran insuportabil! îşi spuse în sinea ei.

Peste douăzeci de secunde, puse stiloul jos, revăzu ceea ce scrisese şi-i întinse hârtia.

- Am să trimit asta peste câteva momente, zise el în timp ce arunca o privire la ceas.

Sunt convins că vrei să-ţi iei geanta cu echipamentul din cabină înainte de a ajunge în spital.

- Aşadar, până la urmă mi se permite să-mi practic meseria în următoarele două săptămâni ? întrebă ea, încercând să pară la fel de sarcastică, lucru care însă eşuă lamentabil.

-Vasul acesta nu transportă pasageri, spuse el pe un ton liniştit. Evident, o să am grijă să fii plătită pentru serviciile pe care le vei face. Te simţi în stare să-ţi aduci singură lucrurile, sau trebuie să trimit după un ofiţer ?

- Mă descurc, zise Tracy pe un ton care arăta că-şi recăpătase cumpătul.

Când ajunse la ea în cabină, îmbrăcă unul din halatele pe care şi le

adusese și smulse geanta de piele care era aşezată pe masă. Ca femeie, Leigh Garratt putea s-o disprețuiască, dar ca medic va învăța s-o respecte.

Se aştepta să-l găsească pe unul dintre intendenți şi nu fără surprindere văzu că însuşi căpitanul îşi luase această responsabilitate.

- Am hotărât să te duc chiar eu, pentru că oricum voiam să verific instalațiile tehnice.

Spitalul era la capătul celălalt al vasului. Drumul pe care-l străbătură i se păru lui Tracy foarte lung. Pe unde treceau, oamenii se opreau din muncă şi-i priveau. Din când în când, se auzea câte un fluierat admirativ în urma lor, dar pe care Leigh se făcea că nu-l aude. Când ajunseră în cabinetul medical, Leigh i-l prezentă pe cel care urma să-i fie asistent : Joe Sergeant. Era convinsă că ştia numele fiecăruia dintre membrii echipajului.

Asistentul îi arătă spitalul şi cabinetul. Capacitatea primului nu era mai mare de doisprezece pacienți. în clipa aceea, era gol. Tracy spera că aşa va rămâne pe toată durata şederii ei acolo.

Deşi nu-şi dorea să-l mai găsească acolo, Leigh nu părăsise totuşi cabinetul. Răsfoia agale o revistă medicală pe care o închise de îndată ce aceştia se întoarseră.

- Totul e în regulă ? întrebă el.

Tracy încuviință în timp ce-şi plimba privirea aprobatoare prin încăpere.

- Totul e în regulă. Este o navă pe cinste, căpitane Garratt.

-Aşa trebuie să fie o balenieră, zise el. Nu ne permitem să avem echipament învechit.

Se îndreptă spre uşă, iar când puse mâna pe clanță se opri şi o întrebă:

- Stii cum să te întorci, sau trebuie să trimit pe cineva când va sosi

vremea să servim prânzul ?

- O să mă descurc, spuse ea încăpățânată.

- Cum doreşti.

Fericită că a scăpat în sfârşit de el, Tracy se învârti prin cameră, zâmbindu-i asistentului.

- Cred că mai întâi ar trebui să-mi spui câte ceva despre felul în care lucra predecesorul meu. Nu-s deloc obişnuită cu munca de rutină pe o navă.

- Ce vrei să afli mai întâi, doctore ?

Tracy luă geanta pe care Leigh o pusese pe scaunul de la birou şi se aşeză. Cabinetul în care lucrase era atât de diferit de ceea ce găsea aici, încât aproape că rămăsese fără glas. Pe biroul lui Derek erau adunate în permanență o mulțime de reviste de specialitate, precum şi multe alte feluri de documente. Si asta, în pofida faptului că angajase o secretară cu normă întreagă.

- Ce-ar fi să începem cu programul zilnic obişnuit ? zise ea, încercând să alunge amintirea dureroasă care-i dădea târcoale. E nouă şi jumătate. Când se deschide cabinetul în mod normal?

Joe dădu să-i răspundă, dar se opri și zâmbi când auzi un ciocănit în uşă.

- Se pare că a sosit deja primul tău pacient, doctore.

Pacientul era un bărbat de vreo patruzeci de ani, îmbrăcat cu mult gust. Avea fața aspră, bătută de vânturi şi ploi a celui care îşi petrece mult timp în aer liber, indiferent de condiții.

- Arne Holst, spuse Joe.

Tracy îl invită pe bărbat să ia loc.

- Suedez? întrebă ea.

- Nu, norvegian. Mă doare un deget.

Vorbea bine engleza, chiar dacă avea un pronunțat accent străin. Bărbatul o examină cu multă atenție, în timp ce-i arăta degetul suferind.

Degetul arăta, într-adevăr, foarte rău : era neobişnuit de umflat şi roşu.

Si-l prinsese în uşă în urmă cu câteva zile. îl bandajase una sau două zile până ce i se închisese rana, dar durerea revenise datorită spălatului şi bărbieritului.

- Va trebui să-l scot şi să curăț rana. Să ştii că o să te doară. Ar fi fost mai uşor dacă ți-aş fi putut face o anestezie.

- Prefer să mă uit.

Aşa şi făcu. în nici unul din momentele în care se desfăşură această operațiune, bărbatul nu arătă în vreun fel că-l doare. După terminarea operațiunii, Tracy spuse :

- Va trebui să vii din nou la consultație mâine dimineață. Să nu-ți scoți bandajul.

- Câți oameni are echipajul ? îl întrebă pe Joe când pacientul plecă, iar ea începuse să se spele pe mâini.

- Peste cinci sute de persoane. Dacă punem la socoteală toată suflarea care se află la bord, sunt cam o mie de suflete.

- Multe naționalități ?

- Una sau două. Majoritatea sunt englezi şi norvegieni.

- De ce atât de mulți norvegieni ? E un vas englezesc, nu ?

- Da, aşa e, dar nu prea acostează în Anglia. Stă cam toată vara la Tonsberg.

- Oh! exclamă Tracy şi se gândi în tăcere câteva clipe în timp ce-şi ştergea mâinile cu prosopul pe care Joe i-l întinsese. Nu le e greu

englezilor din echipaj ca la fiecare sfârşit de sezon să călătorească în Anglia, iar la începutul altuia nou să se întoarcă în Norvegia ?

- Nu neapărat. Compania ne lasă unde vrem să rămânem, aşa încât pierdem foarte puțin timp. De fapt, majoritatea dintre noi preferăm mai degrabă să stăm în Norvegia cel puțin o parte din timpul nostru liber. Sunt multe lucruri pe care le poți face acolo şi... multe moduri plăcute de a-ți cheltui banii. Nu mă pot compara cu alți marinari care desfăşoară munci mult mai dificile, dar de când am venit aici sunt mult mai bine plătit.

- Când s-a întâmplat asta?

-Acum trei ani. Am venit pe acest vas chiar în perioada în care căpitanul a căpătat acest grad.

Interesul lui Tracy crescu.

- Când a devenit căpitan?

- Păi da. înainte, era şeful echipajului. A fost promovat când bătrânul Graham s-a retras. Mike Jackson era adjunct la vremea aceea. Au circulat unele zvonuri conform cărora căpitanul şi-ar fi obținut promovarea pentru că a investit toți banii pe care bătrânul... pe care tatăl lui i i-a lăsat în companie, dar nimeni nu se mai gândeşte la asta acum. Un căpitan bun e un căpitan bun, oricare ar fi mijloacele prin care a ajuns acolo.

Deşi era conştientă de faptul că a sta la taclale cu unul din asistenții săi nu se potriveşte cu postul pe care-l ocupă, Tracy nu se putu împiedica să nu încerce să afle mai multe despre bărbatul care o înfuriase şi o intrigase într-o asemenea măsură.

- Să înțeleg că e bine văzut de membrii echipajului, atunci ? întrebă ea într-o doară.

Joe tăcu câteva clipe înainte de a răspunde şi când o făcu era pe deplin conştient că-i vorbeşte altui ofițer.

- E un căpitan bun, zise el şi-i întoarse spatele pentru a se ocupa de sterilizator.

Tracy îşi dădu seama că nu va afla mai multe de la el în ziua aceea, şi poate nici altă dată. Se gândea că ea ar fi în stare să-i spună totul căpitanului.

în momentul în care auzi o altă bătaie în uşă, Leigh Garratt dispăru din mintea ei. Se duse şi se aşeză la birou, simțind că poziția aceea i-ar da o mai mare prestanță ca doctor.

Pacientul se plânse de faptul că e deranjat la stomac, deşi simptomele nu erau foarte clare. Toți cei care mai veniră după aceea pentru consultație, o făcură numai pentru că aveau în acest fel ocazia de a-l privi de aproape pe noul medic. De fapt, nici ei nu se aşteptau să fie luați în serios. Tracy se întrebă ce împresie le făcuse membrilor mult încercatului echipaj de pe Steaua Antarctică. Din atitudinea lor generală, deduse că nici ei nu prea o luau în serios. Evident că lucrul acesta nu era deloc încurajator, sau n-ar fi fost dacă ar fi stat întreg sezonul pe vas, lucru pe care-l tot uita.

Dimineața trecu destul de repede. Familiarizându-se destul de rapid cu interiorul cabinetului, Tracy nu avu altceva de făcut decât să studieze registrele adunate de predecesorii ei. Alese să zăbovească mai mult asupra unuia care se apleca asupra medicinei care trebuie practicată la tropice, în ideea că i-ar putea folosi dacă va rămâne la Cape Town pentru o perioadă nedeterminată de timp.

La ora douăsprezece şi jumătate, îşi luă pardesiul şi plecă de la cabinet. Pe drum, se întâlni cu Peter Cramer.

- Hei ! Să ştii că afară e urgie.

Căpitanul a spus că ar trebui să te escortez. Doar nu vrei s-o iei pe

aici, nu ?

După toate aparenţele, Leigh Garratt n-avea deloc încredere în capacitatea ei de a duce la bun sfârşit ziua aceea. Era neîndoielnic faptul că nu făcea asta pentru că ar fi vrut s-o protejeze, ci pur şi simplu pentru că nu dorea ca vreun incident neplăcut să-i schimbe ora mesei.

Vântul bătea, într-adevăr, cu putere, iar valurile erau atât de violente, încât umpleau cu apă puntea. Cum Peter nu părea deloc speriat de furia apei, Tracy se gândi că în mintea ei totul căpăta proporţii uriaşe, tocmai datorită lipsei de experienţă.

- Credeam că eşti de pază pe puntea superioară, zise ea în timp ce înfruntau vântul puternic.

- Schimbul meu s-a încheiat la amiază. Sunt liber până la opt şi jumătate. Sprijină-te de mine, dacă te ajută.

Tracy acceptă bucuroasă. Când ajunseră în casa podului, avu senzaţia că poate în sfârşit să meargă singură.

- Mulţumesc pentru ajutor, spuse ea când Peter îi dădu drumul. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine.

- Sunt bucuros că am putut să fiu de ajutor unei doamne. Mike mi-a spus ce s-a întâmplat. Lipsă de noroc.

Tracy zâmbi cu tristeţe.

- Mai degrabă, prost management. Mă simt ca o proastă.

Peter îi zâmbi, arătându-şi dinţii albi.

- Vreau să spun că noi suntem ghinioniştii. Ardeam de nerăbdare să te avem la bord pentru următoarele cinci luni şi jumătate.

- Atâta staţi plecaţi? Cum de suportaţi vremea rece atât de mult timp?

- Nu e chiar atât de rău pe cât ai putea crede. Vara în Antarctica seamănă cu o iarnă blândă englezească. Se întâmplă foarte rar ca

temperatura să scadă sub zero grade.

-Te cred pe cuvânt, spuse ea în timp ce-şi îndepărta o şuviță de păr care-i acoperise fața.

Acum, trebuie să mă duc şi să mă schimb. Presupun c-o să ne vedem peste puțin timp.

Când ajunse înăuntru, îşi dădu pardesiul jos şi se duse să se uite în oglindă. Avea părul răvăşit. începu să-l pieptene şi tocmai voia să-l prindă într-o coadă când auzi o uşoară bătaie la uşă. Era probabil unul dintre ofițeri. Cu pieptenele în mână, se duse şi deschise uşa, dar când îl văzu pe bărbatul care stătea în pragul uşii, deveni încordată.

Privirea bărbatului poposi uşor asupra podoabei capilare care i se revărsa pe umeri. îşi muşcă uşor buzele.

-A sosit un răspuns de la compania care te-a angajat, zise el fără nici un fel de introducere şi-i întinse o bucată de hârtie. Ai face mai bine s-o citeşti tu însăți.

Mesajul era scurt, dar cuprinzător :

” Doctorul Redfern nu mai e în responsabilitatea noastră. Credem că, având în vedere circumstanțele, serviciile ei v-ar fi mult mai folositoare. ”

Tracy se sprijini uşor de uşă. Ce va face acum ?

Capitolul 3

- Ia spune, ce planuri ai acum ? o întrebă Leigh pe un ton liniştit.

- Nici unul.

Se învârti prin cameră, se uită la peria pe care o avea în mână şi o aşeză pe raftul de la oglindă. Simţea cum o priveşte. Spuse cu disperare în glas :

- Căpitane Garratt, asta schimbă lucrurile. Trebuie să mă duci înapoi.

- Nu, spuse el pe un ton care nu admitea replică.

- Atunci, ce să fac ? întrebă ea bătând în retragere.

- Nu-ţi poate plăti familia costul biletului de întoarcere în Anglia ?

- N-am familie. Cel puţin, din câte ştiu.

- înţeleg. Iar tu n-ai banii necesari pentru a-ţi plăti biletul?

- Doctorii nu se îmbogăţesc atât de repede, spuse ea înălţându-şi bărbia.

Poate că aici am să fiu frecată, dar când mă întorc acasă am să fiu destituită.

- Ce făceai înainte de a-ţi depune candidatura pentru acest post? întrebă el brusc.

- Medicină generală, îi răspunse ea la fel de scurt.

- Si înainte de asta?

- Am fost medic rezident la un spital.

- Nu sună rău deloc, zise el după ce stătu puţin pe gânduri. Ce-ar fi să rămâi câteva luni la Cape Town şi să profesezi meseria pentru care te-ai pregătit ? Si acolo e penurie de doctori.

- Lucru care pare să-ţi micşoreze şansele de a găsi pe cineva care să

mă înlocuiască, nu se putu abține ea să spună.

Bărbatul ridică ușor din umeri și spuse:

- O să mă descurc. Totuși, nu mi-ai răspuns la întrebare.

- Care era întrebarea ? Dacă înțeleg bine, trebuie să ai pe cineva la care să tragi sau mijloace de existență. Nu cunosc pe nimeni care să locuiască pe acel continent, cu atât mai puțin la Cape Town.

- Poate că tu nu cunoști, dar eu da. Pe familia Bransom. S-au stabilit acolo acum vreo cinci ani. Ai putea sta la ei, dacă am să-i rog, și te-ar putea ajuta să-ți găsești ceva de lucru.

- Ai face așa ceva pentru mine ? întrebă Tracy, luată prin surprindere.

- Nu numai pentru tine, zise el pe un ton disprețuitor. S-ar elimina în acest fel multe probleme. Te-ar ajuta și pe tine să scapi de ce vei fi fugit.

- Ce te face să crezi că încerc să fug de ceva anume ? replică ea, încercând să pară cât mai stăpână pe situație.

- Spune-i intuiție, dacă vrei.

- îți spune cumva intuiția asta și ce anume îmi doresc cu atâta ardoare să las în urmă ? întrebă ea.

- La prima vedere, aș zice că e vorba de un bărbat. Vreun fraier care a crezut că a dat peste o comoară.

în privirea ei se putea citi cât era de furioasă, de aceea vorbele pe care le rosti fură tăioase.

- Să înțeleg că în această situație ai fost tu și de aceea ești atât de pornit împotriva femeilor ?

- N-am nimic împotriva femeilor, spuse el pe un ton liniștit, ridicându-și privirea spre ea. Sunt și ele folositoare la ceva.

Faptul că obrajii ei se îmbujorară, îl făcu să zâmbească.

- O să le trimit o telegramă prietenilor mei în această după-amiază. Nu-ți face griji, nu vor refuza să ajute o englezoaică.

Spunând acestea, se răsuci pe călcâie şi plecă.

Tracy rămase mult timp nemişcată, întrebându-se ce fel de bărbat era acest Leigh Garrett. Dacă nu avea nimic împotriva femeilor, era normal să-şi spună că dincolo de scutul pe care şi-l crease în jurul lui, bătea o inimă.

Zilele treceau una după alta, iar umezeala iernii englezeşti devenise o amintire.

Albastrul senin şi strălucitor al cerului şi al mării o îndreptățiră pe Tracy să creadă că vremea va fi din ce în ce mai frumoasă. îşi petrecea mare parte din timpul liber pe punte, în bătaia soarelui. Culoarea pielii deveni tot mai închisă, în contrast evident cu părul blond.

Avea timp liber din belşug.

După ce se mai potolise curiozitatea pe care o trezise printre membrii echipajului, era privită cu îngăduință şi uşoară neîncredere, aşa cum anticipase. Cei care ajungeau totuşi pentru o consultație la ea în cabinet, se arătau rezervați şi nu recurgeau la ea decât ca la o ultimă soluție. Era o atitudine frustrantă, dar Tracy era conştientă de faptul că nu putea face nimic în această privință. Probabil că apariția ei era considerată ca un fel de intruziune într-un univers eminamente masculin.

- E foarte bine că ai timp liber, îi spuse Peter într-o bună zi când îi mărturisi că nu poate comunica în nici un fel cu cei de pe navă. Resentimentul de care dau dovadă nu te vizează pe tine personal.

Stăteau amândoi pe punte şi aruncau firimituri de pâine veche

stolurilor de păsări.

în depărtare se zărea o pată. Aceasta nu putea fi decât insula Madeira. Vasul lor nu ajungea însă acolo.

- Si tu eşti supărat pe mine pentru că am venit aici ? întrebă Tracy pe un ton scăzut în timp ce arunca o bucățică de pâine în gura uneia dintre păsărelele care care roiau pe acolo.

- Ți se pare că sunt ?

- Nu, recunoscu ea. Dar cred că te pricepi de minune să-ți ascunzi sentimentele.

- în situația asta, chiar n-am de ce. Singurul lucru care-mi lipseşte pe mare e prezența femeilor. Faptul că eşti la bord, face ca zilele să nu mai fie la fel de monotone. Nu ştiu dac-ai observat, dar toți bărbații sunt mai atenți la felul în care arată. Până şi pe Mike l-am văzut gătindu-se azi de dimineață, lucru foarte rar în cazul lui.

Tracy râse.

-Văd că eviți să-mi răspunzi la întrebare, dar îmi face plăcere ce aud. Mai ai nevoie din când în când şi de un compliment.

- Cred că e suficient să te priveşti o clipă în oglindă pentru a-ți recăpăta încrederea în tine însăți. Eşti foarte frumoasă, Tracy. Sunt convins că nu sunt primul care îți spune asta.

- Dacă nu eşti primul, în mod cert i-am uitat pe toți ceilalți.

Spunând acestea, mototoli hârtia în care adusese firimiturile de pâine, semn că ospățul se terminase.

- Spui asta din modestie, sau pentru că într-adevăr n-au existat mulți bărbați în viața ta? întrebă el încetişor.

Pentru prima dată în ultimele douăzeci şi patru de ore gândul îi zbură la Derek şi constată cu surprindere că nu mai resimțea aceeaşi

durere ca deunăzi.

Până la urmă, era normal să se întâmple aşa. Cu timpul rănile se cicatrizează şi se vindecă. Totuşi, nu se aştepta ca lucrul acesta să se întâmple atât de repede. Oare cât de profunde îi fuseseră sentimentele ?

- Dacă te referi la o relaţie serioasă, nu prea a fost cazul, spuse ea în cele din urmă. Când eşti student la medicină, nu prea ai timp de aşa ceva.

- Dar acum ai. Poţi să alegi dintr-un întreg echipaj. îţi place de cineva în mod deosebit? întrebă el cu o sclipire ciudată în priviri.

Tracy avea nervii întinşi la maximum, iar zâmbetul care îi apăru pe buze nu prea reuşea să-i mascheze starea de spirit.

-Dacă mi-ar plăcea de cineva, n-ar avea oricum nici o relevanţă. Stau prea puţin aici.

-Aşa e, zise el întristându-se. Se pare că tot uit asta.

Te-ai gândit la ce vei face când vei ajunge la Cape Town ? Accepţi oferta căpitanului ?

- Nu ştiu dacă mai e valabilă.

- Nu ţi-a mai pomenit de ea de atunci ?

- Absolut deloc. Si oricum, nu prea a avut când. Nu-l văd decât la masă.

- Dacă a vorbit serios, se va ţine de cuvânt.

- Poate că prietenii de care mi-a vorbit nu vor să mă primească, iar el nu prea ştie cum să mi-o spună.

- Nu e cazul căpitanului. Pur şi simplu, nu e genul de persoană căreia să-i fie teamă de atâta lucru. Cred, mai degrabă, că te ţine în tensiune în mod deliberat.

- Aşa... ca un fel de pedeapsă pentru că l-am pus într-o asemenea

încurcătură, nu ? întrebă ea pe un ton pe care-l voia amuzat. E genul de persoană care să se preteze la aşa ceva ?

- Cred că ți-ai dat seama că e genul de persoană imprevizibilă.

- îl cunoaşte cineva cu adevărat ?

- S-ar putea ca Mike să-l cunoască. Cred că ai aflat deja că au lucrat împreună pe vasul ăsta unul ca şef de echipaj, iar altul ca adjunct.

Se opri însă, pentru că privirea îi fu atrasă în jos.

- Ce naiba se... ?

- Doctore ! auzi vocea întretăiată a unui tânăr speriat de moarte. Veniți repede ! Unul dintre băieți a căzut peste bord.

Tracy nu mai aşteptă să-şi termine propoziția şi o luă la goană pe punte spre pupă. în urma ei venea Peter care avusese timp să privească pentru a vedea unde se produsese accidentul.

Până când ajunseră la fața locului, se strânseseră mai mulți oameni de-a lungul balustradei. Tracy îşi croi drum prin mulțime şi ajunse la timp pentru a vedea barca înghițită de apă.

- Unde e ? întrebă ea. îl vedeți?

- Aici, în spate! auzi o voce din mulțime.

Cineva arătă o pată albă, intermitentă, care putea fi orice. Arne Holst s-a dus după el. E un bun înotător. O să-l găsească pe băiat.

într-adevăr, aşa se petrecură lucrurile, dar multe minute se scurseră până la apariția celor doi. Băiatul avea ochii închişi şi fața vineție. Avea pulsul foarte slab. Tracy se duse imediat şi începu să-i facă respirație gură la gură. Deşi trecuseră câteva secunde, bolnavul tot nu părea să dea semne de viață. Tracy refuză să accepte acestă stare de faptă şi continuă să încerce să-l resusciteze.

Primul gest care părea să indice faptul că băiatul mai era în viață

semăna cu un oftat prelung. După aceea, scuipă nişte apă, iar Tracy avu în sfârşit răgazul de a-şi da părul într-o parte. Cineva se mişcă lângă ea. Era Arne Holst, care răsufla uşurat. Era evident că i se luase o piatră de pe inimă, deoarece băiatul era sânge din sângele lui şi carne din carnea lui.

- Pot să-l duc de-aici, nu ? întrebă el.

- Du-l la mine în cabinet, te rog.

- Bună treabă ! spuse Peter cu entuziasm. I-ai salvat viața.

-Asta numai pentru că a avut norocul de a fi găsit la timp. Stii cumva ce s-a întâmplat ?

- Nu ştiu unde era tânărul Borre, dar se pare că Arne se urca în barcă în clipa în care a auzit zgomotul pe care l-a făcut primul la căderea în apă.

Cred că a fost un adevărat şoc când şi-a dat seama că era vorba de propriul lui fiu.

- Fiul lui ? spuse Tracy uimită, înțelegând abia acum privirea bărbatului.

- N-ai ştiut? Era primul lui sezon pe mare. Arne nu şi-ar fi iertat-o niciodată, dacă i s-ar fi întâmplat ceva copilului său. Cred că e mai bine să mă duc să-i raportez căpitanului ce s-a întâmplat. Vrei să-i spun unuia dintre ofițeri să-ți aducă o haină cu care să te schimbi ?

- Da, mulțumesc, zise ea recunoscătoare.

Când ajunse în cabinet, Borre era înfăşurat într-o pătură. Cu acea capacitate uimitoare de refacere specifică tinereții, îi zâmbi înainte de a sorbi din nou din paharul cu ciocolată fierbinte. Joe insistase ca el să-l bea.

Arne îi strânse mâna cu putere.

- Mi-ai salvat băiatul. îți mulțumesc. Eşti un doctor bun.

- Ți-ai făcut un prieten pe viață, comentă Joe după ce Arne plecă, lăsându-şi fiul să se odihnească peste noapte într-unul din paturile spitalului pentru recuperare.

Apoi, făcându-i cu ochiul băiatului, îi spuse :

Mâine dimineață va trebui să dai unele explicații tatălui tău despre această poveste. Când îşi va reveni din şoc, va dori în mod sigur să ştie ce făceai acolo în acel moment al zilei.

Nu se ştia dacă Borre înțelesese fiecare cuvânt, dar prinsese ideea esențială. Chipul lui exprima descurajarea.

- Stii ce făcea ? îl întrebă Tracy pe Joe în timp ce se îndreptau spre uşă.

- Am unele bănuieli, îi replică el. Dar prefer să nu spun nimic, pentru că s-ar putea să mă înşel.

Când deschise uşa, Joe se dădu un pas înapoi pentru a-i permite căpitanului să intre.

- îmi pare rău, domnule, dar nu v-am auzit venind.

Luată prin surprindere, Tracy rămase lipită de perete, conştientă de faptul că arăta lamentabil. Căpitanul îi aruncă o privire plină de înțelegere şi se îndreptă spre băiatul care stătea înfofolit în pat.

I se adresă în norvegiană, iar întrebarea pe care o pusese îl făcu pe băiat să se îmbujoreze şi să încerce să se ridice. Leigh îi porunci să se aşeze la loc şi-i puse din nou întrebarea, de data asta pe un ton imperativ. Dar Borre refuza să-i răspundă, privind în pământ sau oriunde altundeva, dar numai la superiorul lui nu. Trăsăturile feței lui exprimau o încăpățânare pe care Tracy o remarcase şi la tatăl acestuia.

- Ce l-ai întrebat?

Căpitanul îşi întoarse încetişor capul şi spuse pe un ton repezit :

- Vreau să ştiu ce s-a întâmplat.

- Sunt convinsă că mai poţi aştepta puţin. Acum trebuie să se odihnească.

- Se întâmplă că e ceva important, iar eu am nevoie de un răspuns, adăugă el cu răceală în glas.

Fără să se gândească prea mult, Tracy se interpuse între el şi băiat şi zise :

- De ce? Pentru că ţi-a stricat programul cu un sfert de oră ? îmi pare rău, căpitane Garratt, dar trebuie să insist : pacientul meu are nevoie de odihnă pentru a-şi reveni din şoc. Până atunci, nu ai voie să-i mai pui întrebări.

Urmară câteva clipe de tăcere apăsătoare, timp în care căpitanul o sfredeli cu privirea. După aceea, spuse pe un ton care exprima o stăpânire de sine absolută :

- Vom discuta despre asta peste cincisprezece minute, la mine în birou.

Joe intră în încăpere cu braţul plin de haine chiar în clipa în care căpitanul pleca. Auzise schimbul de replici dintre cei doi de pe coridor. îi aruncă o privire curioasă lui Tracy, dar se abţinu să-i pună vreo întrebare. Ofiţerul îi adusese haine curate din dulapul ei. îl lăsă pe Joe să-l culce pe Borre, iar ea se duse să se schimbe într-o altă cabină. Bine că se va putea duce la întrevedere îmbrăcată cum se cuvine.

Când se întoarse, zâmbetul sfios, dar recunoscător al lui Borre o făcu să spună :

- Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar am senzaţia că ai făcut un lucru pe care n-ar fi trebuit să-l faci. N-am să încep acum să-ţi pun întrebări,

pentru că mâine e timp suficient pentru aşa ceva.

Când bătu la uşa căpitanului, se scurseseră fix paisprezece minute şi jumătate.

Aruncându-şi privirea pe ferestruică, îşi dădu seama că nu va avea parte de o primire călduroasă.

- Există un lucru pe care trebuie să-l clarificăm de la bun început, spuse el fără preambul. Fie că-ţi place, fie că nu, atâta vreme cât eşti la bordul acestei nave, te afli sub comanda mea. E clar ?

- Nu chiar. De fiecare dată când e vorba de pacienţii mei, trebuie să mă folosesc de propria judecată.

- Nu contest lucrul ăsta. Problema nu e că nu mi-ai dat voie să-i pun întrebări băiatului, ci felul în care ai făcut-o. Ai fi îndrăznit să vorbeşti aşa unui membru al spitalului în faţa unui pacient ?

- Nu, fu nevoită să recunoască Tracy. Nu, n-aş fi îndrăznit. îmi pare rău.

- Chiar dacă părerea ta era aceeaşi ?

- Contează ce cred eu? întrebă ea, îmbujorându-se la faţă.

- într-o asemenea situaţie, da. Un căpitan are nevoie de încredera totală a tuturor membrilor echipajului său, spuse el cu asprime.

O privi cu atenţie un timp, după care continuă :

- De ce crezi că am ales momentul acela şi nu altul pentru a-i pune întrebări băiatului ?

- Păi... nu ştiu.

- Atunci, ascultă-mă cu atenţie. Există o tradiţie printre tinerii din marină. Fiecare nou-venit în rândurile lor, trebuie să treacă printr-un fel de test de iniţiere, înainte de a fi acceptat de ei. Unele din acestea sunt aproape inofensive, iar eu închid cu uşurinţă ochii în astfel de

situații.

Altele nu sunt la fel de inofensive, iar eu trebuie să le interzic. Unul dintre ele a constat într-o plimbare riscantă pe vârful unei anumite porțiuni a balustradei de pază. E nevoie să-ți spun despre ce porțiune e vorba ?

- Vrei să spui că Borre încerca să meargă pe balustradă când a căzut ?

- Asta doream să aflu. Am venit imediat acolo în speranța că şocul l-a făcut atât de vulnerabil, încât să spună adevărul.

- O! exclamă Tracy, simțindu-se îngrozitor în momentul acela. Era conştientă de faptul că trebuia să-şi ceară din nou scuze, dar avea senzația că orice încercare de acest gen din partea ei va fi primită cu dispreț.

- Ce vei face acum ?

- Am să aflu adevărul, chiar dacă voi fi nevoit să bag spaima în tinerii aceştia nesăbuiți. Nu pot permite ca un lucru de genul ăsta să se mai petreacă. Poate chiar cu consecințe tragice.

Văzând că i se schimbă expresia feței, spuse zâmbind :

- Nu trebuie să-ți faci atâtea griji pentru pielea lor. Practica biciuirii la stâlp e foarte veche.

- Mă bucur să aud asta. Mai ai şi altceva să-mi spui?

- Păi, da.

Leigh făcu doi paşi până la birou, luă o bucată de hârtie îndoită şi i-o întinse.

- Conține un mesaj care te priveşte.

Tracy o luă, amintindu-şi că trăise această scenă şi cu altă ocazie. Numai că de data asta, mesajul era foarte diferit:

” Ne pare rău de întârziere, dar am fost plecați cinci zile din oraş. De-abia aşteptăm s-o avem alături de noi pe doamna Redfern.
Janet. ”

Rămase o bună bucată de timp cu ochii pironiți asupra hârtiei.

Aşadar, întârzierea nu fusese deloc deliberată. Cu toate acestea, amănuntul acesta nu o făcu să se simtă mai bine.

- Gestul prietenilor tăi e foarte frumos, spuse ea pe un ton serios. Mulțumesc.

- Plăcerea a fost de partea mea, spuse el pe un ton indiferent. Când ieşi afară, Tracy răsuflă uşurată. Lucrurile păreau a merge din ce în ce mai prost. Cu cât părăsea mai repede vasul acesta, cu atât era mai bine.

Capitolul 4

Oraşul părea lipsit de viață în tăcerea acelei după-amieze. Tracy stătea sprijinită de balustradă şi privea marea albastră. Priveliştea îi dădea o stare de bine.

Peter sosi lângă ea şi-i spuse, privind-o cu admirație:

- Căpitanul e gata în cinci minute. Ți-ai luat toate lucrurile?

- Sunt în şalupă. întoarcerea la țărm o să mi se pară destul de ciudată, zise ea zâmbind. De-abia începusem să mă obişnuiesc cu marea.

- Mai aveai puțin şi deveneai un adevărat marinar, spuse el ca pentru a-i susține replica.

îşi sprijini mâinile de balustradă şi se uită la distanța care despărțea vasul de țărm. După o clipă, o întrebă :

- Ai vreun regret?

- O mulțime, spuse ea râzând silit.

Am pierdut o slujbă bună şi sunt lăsată de izbelişte la capătul acesta

de lume.

- Nu mă refeream la asta. Te întrebam dacă-ți pare rău că părăseşti vasul ăsta ?

- O !

Pentru câteva momente păstră tăcerea, după care dădu din umeri cu nepăsare.

- Prea puțin.

Spunând acestea, schimbă brusc subiectul.

- Când îți vine schimbul?

- Peste douăzeci şi trei de ore.

îşi aruncă privirea spre puntea unde oamenii lucrau în bătaia soarelui.

- în restul zilei o să dăm cu năvodul, iar diseară va avea loc obişnuita petrecere la bord.

Se vor face încărcături. Nu te poți întoarce pentru o oră sau două ?

- Mă îndoiesc, spuse ea clătinând din cap. De îndată ce ajung la țărm, nu mai am nici o legătură cu nava. Dincolo de asta, nu prea pot să ies chiar din prima seară a şederii mele la familia Bransom, nu ?

- Cred că ai dreptate, spuse el fără convingere. Sper că prietenii aceştia ai căpitanului sunt de treabă.

- Sunt sigură că aşa stau lucrurile. Cred că toți prietenii căpitanului sunt deosebiți.

- Nu prea-l ai la suflet, nu-i aşa? întrebă el încetişor.

- Nici nu are nevoie de aşa ceva. Oricum, nu-i ajunge nimeni cu prăjina la nas, spuse ea cu vocea gâtuită.

- Poate că are motive să se comporte aşa.

Au circulat unele zvonuri conform cărora ar fi fost părăsit acum

câțiva ani într-un mod foarte urât de o femeie.

- Si pentru asta trebuie să urască toate femeile ? Dreaptă judecată, nimic de zis. Cred că trebuie să plec. Ai timp să fii alături de mine când plec ?

- O să-mi fac.

Când ajunseră aproape de scările pe care trebuia să coboare, Peter se opri şi-i aruncă o privire plină de regrete.

- Cred că trebuie să ne luăm rămas-bun.

Ea îi prinse mâna şi spuse:

- Cred că da.

Mă bucur foarte mult că te-am cunoscut, Peter. Sper că până la urmă tu şi Deirdre veți găsi o soluție.

Acestuia i se umbriră ochii pentru câteva clipe.

- Da, se mulțumi el să spună. Ai grijă de tine, Tracy.

Se auzi zgomot de paşi pe punte şi amândoi îşi întoarseră brusc privirea spre bărbatul care se apropia de ei.

- în regulă, Cramer, zise căpitanul.

în timp ce Peter se urca din nou pe punte, căpitanul sări în şalupă şi, înainte ca Tracy să schițeze vreun gest, o prinse de talie şi o aşeză lângă el.

- Ia loc ! o invită el pe un ton repezit şi se aşeză lângă ea.

Repeziciunea cu care acționase o lăsă pe Tracy fără respirație, iar faptul că stăteau atât de aproape unul de celălalt o făcea să se simță şi mai tulburată. Dinspre punte se auziră nişte strigăte, iar ea îşi întoarse capul şi văzu că oamenii îşi abandonaseră pentru un timp îndeletnicirile pentru a privi de la balustradă. Cum şalupa prindea viteză, nu mai apucă decât să-l vadă pe Peter din ce în ce mai mic, cu

mâna ridicată. Se apropiau de țărm cu repeziciune.

în timpul călătoriei, Leigh nu încercă nici măcar să schimbe câteva vorbe cu ea. Tracy stătea nemişcată lângă el, cât se poate de conştientă de faptul că brațele sale aproape că o atingeau. îi venea să se strecoare cumva din acel loc pentru a scăpa de prezența acaparatoare a acestuia. De la incidentul acela cu Borre Holst, începuse să vadă câte ceva din adevărata personalitate a căpitanului acestui vapor. Dacă n-ar fi ştiut cu cine are de-a face, l-ar fi bănuit c-o evită în mod deliberat. Dar nimeni nu şi l-ar fi putut închipui pe Leigh Garratt încercând să evite pe cineva, cu atât mai puțin pe ea.

Janet şi Harry Bransom îi aşteptau la țărm. Era un cuplu neprotocolar, iar Tracy îi plăcu imediat. Erau cam de aceeaşi vârstă cu Leigh şi se vedea de la o poştă că sunt prieteni foarte vechi.

Cu un freamăt interior, asistă la metamorfoza căpitanului : gura i se lărgi într-un zâmbet care era departe de imaginea lui obişnuită de om cinic. întreaga lui față era schimbată. Era regretabil că tăria lui de caracter nu-l ajutase să uite trecutul.

- Am încercat să-ți găsesc un alt doctor, îi spuse Harry lui Leigh pe drum. Dar n-am găsit nimic deosebit. E un tip pe care l-am întâlnit acum vreo două zile la un club şi care s-a arătat interesat. Pare a avea calificarea necesară, dar am senzația că ceva nu e în regulă cu el. După ce le lăsăm pe doamne acasă, putem merge să-i facem o vizită pentru a-ți face singur o părere.

- Pari foarte tânără pentru a fi medic, remarcă Janet în timp ce se aşeza alături de Tracy pe bancheta din spate şi privindu-şi vecina cu mult interes.

Cred că ai fi putut face aproape orice cu înfățişarea pe care o ai. Ce

te-a determinat să alegi medicina?

Tracy zâmbi.

- E ceva pe care mi-am pus în cap să-l fac din copilărie. De atunci, numai la asta m-am gândit.

Cred că vă pun într-o situație foarte dificilă, spuse ea sărind de la una la alta. Poate c-ar fi fost mai bine să trag la un hotel.

- Trebuie să ştii ceva foarte important despre doctor Redfern, se auzi vocea ironică a lui Leigh din față : anume că îi displace profund să rămână îndatorată cuiva.

- Nu trebuie să-ți faci griji în privința noastră, spuse Janet cu fermitate. Mă bucur foarte mult că stai la noi. Ce păcat însă că vizita ta trebuie să se desfăşoare în asemenea circumstanțe. Cred că a fost cumplit când ai aflat că vaporul pe care te-ai urcat nu era cel potrivit.

- Pentru toată lumea a fost cumplit, spuse Tracy prompt, hotărâtă să nu-i mai ofere lui Leigh nici o ocazie pentru a-şi arăta sarcasmul. Dar acum, fiindcă tot mă aflu aici, am de gând să mă bucur de fiecare clipă.

- Aşa te vreau ! După ce vei fi petrecut şase luni aici, nu-ți vei mai dori să pleci. Eu, cel puțin, ştiu că nu m-aş mai întoarce în Anglia nici măcar pe perioada unei vacanțe.

Aruncându-şi privirea pe fereastră, Tracy înțelese cu uşurință de ce. Contrastul dintre ceața pe care o lăsase în urmă când plecase din Anglia şi ceea ce găsea aici era aproape de necrezut. Oriunde priveai, totul era culoare şi viață: albastrul uimitor al mării şi al cerului, razele aurii ale soarelui care se răspândeaua printre vegetația luxuriantă a grădinilor. Faptul că se afla acolo i se părea extraordinar. Şederea, fie şi pentru o perioadă scurtă de timp, într-o asemenea parte a lumii, nu putea decât să fie o experiență minunată.

Familia Bransom locuia la etajul al cincelea al unui bloc modern aflat într-una din suburbiile orașului Cape Town. De la fereastra sufrageriei se putea vedea o panoramă superbă asupra golfului. Privind spre nord spre bazinul Duncan, lui Tracy i se păru că întrezărește vârfurile scripeților și macaralelor vaporului pe care-l părăsise.

Bărbații îi aduseră sus valizele. Leigh o puse pe cea pe care o transporta chiar lângă ușa sufrageriei, se ridică și o privi pe Tracy cum se învârte prin cameră. Nu părea să regrete că renunță la ea.

- Cam asta-i tot. Am aranjat să-ți parvină un cec aici cu banii care să acopere perioada de timp pe care-ai petrecut-o pe vapor. Sunt convins că vei fi mulțumită de banii pe care-i vei primi.

Urmară câteva momente de tăcere în care Tracy încerca să spună ceva potrivit momentului. Oare ce se spune de obicei într-o asemenea ocazie? Raporturile dintre ei fuseseră tare ciudate. Nici de genul angajator-angajat, dar nici prieteni.

- M-ai ajutat foarte mult, spuse ea în cele din urmă. Apreciez gestul tău.

- A fost o plăcere, doctore, zise el pe un ton ironic. Sper că drumul nu ți s-a părut prea dificil.

După ce-și puse cascheta pe cap, îl întrebă pe Harry:

- Ești gata? Trebuie să rezolv problema asta cât mai repede cu putință.

- Chiar așa ți s-a părut? o întrebă Janet curioasă după ce ușa se închise în urma celor doi bărbați.

- La ce te referi? o întrebă Tracy întorcându-și capul spre ea

- La drum. Ți s-a părut dificil ?

- Nu, după primele zile.

Trecându-şi mâna prin păr, se grăbi să adauge :

- Mă simt foarte murdară. Crezi c-aş putea face o baie ?

- Desigur.

Deschise uşa care dădea spre hol şi spuse:

- Ia-ți geanta, pentru că vreau să-ți arăt camera în care vei sta. E chiar lângă baie.

Peste câteva minute, Tracy era în baia care, aidoma sufrageriei, avea un balcon la fereastră. Dintr-o parte, vedea marea, din cealaltă muntele.

Când ajunse în cameră, îşi puse ceva lejer pe ea. Baia pe care o făcuse o înviorase, iar ceaiul pe care-l prepara Janet era mai mult decât binevenit.

Se gândi plină de recunoştinţă la faptul că familia Bransom se dovedea a fi atât de amabilă. La început, i se păruse destul de ciudat faptul că se arătaseră atât de entuziasmaţi de venirea ei. Dar, pe cât de dornici erau ei de companie, tot atât de mult voia Leigh să scape de ea.

Gândindu-se la asta, i se puse un nod în gât. Dar nu voia să se mai gândească la el în acel moment. Ținea de domeniul trecutului.

Harry se întoarse pe la cinci şi jumătate. Bărbatul la care fuseseră nu se potrivea postului. Leigh nu ezitase să-i spună pe față că e un şarlatan.

Căpitanul plecă de unul singur să caute altul, dar Harry nu prea-i dădea şanse de reuşită.

Ziua trecu aproape pe nesimțite, iar seara se apropia aducând cu ea un aer mai respirabil. Stelele începuseră să strălucească pe cer. După cină, cei trei îşi petrecură timpul ascultând muzică şi sporovăind. Harry era contabil, iar Janet, în afară de faptul că avea grijă de apartament, nu

prea ştia cum să-şi petreacă timpul. în mod surprinzător, se trezi vorbindu-le despre viaţa pe care o avusese după moartea tatălui ei şi despre lupta pe care o dusese mama ei pentru supravieţuire. Erau lucruri despre care îi venea foarte greu să vorbească. Nu şi în cazul de faţă.

Pe la zece şi jumătate, de-abia mai putea să-şi ţină ochii deschişi. De aceea, nu putu decât să aprobe propunerea lui Janet de a merge cu toţii la culcare.

-Ne sculăm foarte de vreme, după obiceiul englezesc. De altfel, dimineaţa e una din cele mai frumoase părţi ale unei zile de vară.

După douăsprezece nopţi petrecute într-un pat de cazarmă, un pat obişnuit i se părea ceva de pe altă planetă. Dar Tracy era prea obosită pentru a se gândi prea mult la asta. Chiar înainte de a adormi, îşi aminti de petrecerea care avea loc pe vapor şi se întrebă dacă se terminase. Pentru membrii echipajului care urma să-şi petreacă următoarele şase luni pe mare la vânat de balene, această petrecere era binevenită. Spera că nu prezenţa ei îi împiedicase pe cei doi să participe.

Aşa cum afirmase Janet, dimineaţa africană era grozavă. La puţin timp după răsăritul soarelui, Tracy stătea pe balcon şi-i privea pe oamenii care veniseră pe plajă.

Poate că în ziua următoare se va duce şi ea.

De la celălalt balcon, admiră crestele muntelui care păreau că ating cerul.

- E într-adevăr minunat! exclamă Janet la micul dejun. Iar un drum sus în munţi e o experienţă care nu trebuie ratată pentru nimic în lume. Ce-ar fi să facem o plimbare chiar în dimineaţa asta ? Harry ne-ar putea lăsa pe undeva pe sus în drumul spre locul de muncă.

Tracy ezită.

- Mi-ar plăcea, într-adevăr, dar n-aş vrea să-ți stric programul numai pentru că te simți nevoită să mă faci pe mine să mă simt bine. Eşti sigură că n-ai nimic altceva de făcut ?

- în afară de obişnuitele treburi casnice, pe care pot să le las pe altă dată, nimic nu mă împiedică, îi spuse ea cu sinceritate. Aşa încât, totul e stabilit.

Iar apoi, adresându-i-se soțului ei :

- Ce-ar fi să-ți iei liber în dimineața asta şi să mergi cu noi ?

-Am mai fost pe traseul ăsta, zise el. Şi, oricum, am trei întâlniri înainte de prânz. Dacă mai sunteți în oraş la unu după-amiaza, sună-mă la birou ca să vă aduc acasă.

La micul dejun era deja foarte cald. Tracy se duse la ea în cameră, îşi puse pe ea nişte haine uşoare şi îşi prinse părul în coadă. Când se privi în oglină, i se păru că era foarte albă la față. Se gândi apoi că lucrul acesta se datora contrastului dintre pielea ei nebronzată şi cea foarte bronzată a familiei Bronsom. Dar acest aspect putea fi cu uşurință schimbat în cel mai scurt timp cu putință.

Harry le lăsă la telecabină.

- Să sperăm că n-o să te apuce amețeala când vei ajunge sus, îi spuse el zâmbind lui Tracy prin fereastra deschisă. Ai nevoie de tărie când vei ajunge acolo, crede-mă pe cuvânt.

Uitându-se în sus, se văzu nevoită să admită că avea dreptate. Cabluri de oțel, groase cât brațul unui bărbat, porneau dinspre clădirea principală înspre ceea ce părea a semăna cu o linie verticală şi care se pierdeau printre părțile stâncoase ale munților. Una dintre telecabine venea de sus pentru a întâlni la jumătatea drumului o alta.

- Frumoasă sincronizare, spuse Janet în urma ei.

Peste câteva minute, erau ele însele într-o telecabină care mergea în sus. Cum Janet stătea în picioare, Tracy făcu şi ea la fel, închizându-şi ochii şi căutând pe bâjbâite ceva de care să se agaţe. De obicei, înălţimea nu-i provoca vreo problemă, dar aceasta părea că sfidează gravitatea.

Când deschise din nou ochii, se aflau la o altitudine care depăşea 1500 de metri, iar priveliştea era atât de extraordinară, încât uită imediat de ameţeală şi se pomeni minunându-se de ceea ce vedea. Pe măsură ce se îndepărtau mai mult de oraş, acesta căpăta forma unei luni în creştere aflată la poalele muntelui. Un oraş cu verdeaţă şi clădiri albe.

- Iar asta nu e tot. Stai să ajungem în vârf şi-o să vezi, spuse Janet, prefăcându-se că nu văzuse nimic din starea de tulburare de care fusese cuprinsă prietena ei.

Telecabina îşi termina traseul într-un fel de magazin mic de unde puteau fi cumpărate filme şi vederi.

Priveliştea care se înfăţişa în faţa lor o făcu pe Tracy să-şi piardă respiraţia.

Cape Town apărea ca o hartă tridimensională, fiecare stradă, fiecare grădină, fiecare grădină văzându-se foarte clar. Janet arătă cu degetul spre unul din punctele de reper: grădina publică în jurul căreia erau aşezate câteva din cele mai importante clădiri din oraş: catedrala Sfântul Gheorghe, strada pe care se afla statuia celui care a descoperit Africa - Van Riebeeck - insula Robben, portul şi vapoarele.

- Ăsta e vaporul lui Leigh, spuse ea. Parc-ar fi o jucărie ! Mă întreb dacă ţi-a găsit un înlocuitor ?

Lui Tracy îi dispăru zâmbetul de pe buze.

- Căpitanul Garrett obţine întotdeauna ce-şi doreşte, spuse ea pe un ton categoric şi aruncându-i o privire plină de asprime însoţitoarei sale.

- Ştii, e şi el un om ca oricare altul.

- N-am observat asta, spuse ea, dorindu-şi brusc să nu mai discute despre asta.

Leigh era prieten cu Janet, iar ea oaspetele lor. O punea într-o poziţie delicată.

Dar Janet nu renunţă aşa de uşor la subiect.

- îl judeci numai prin prisma reacţiilor pe care le-a avut faţă de tine, nu ? Ţi se pare corect ?

- De ce nu ? spuse ea ca să se apere. M-a judecat numai după aparenţe.

Urmară câteva momente de tăcere, după care Janet adăugă :

- Are un motiv bine întemeiat pentru a se comporta aşa.

Cred că ai înţelege mai bine cum stau lucrurile, dacă ai şti de ce se comportă aşa cu tine.

- Stiu de ce se comportă aşa. Cel puţin..., spuse ea pe un ton şovăitor, dorindu-şi să-şi poată ţine gura. Am auzit că a fost părăsit, cândva, într-un mod foarte neplăcut, de o femeie. Probabil că a fost o lovitură foarte dură pentru el. Dar, totuşi, nu e singura persoană care suferă din dragoste.

- Doar asta ţi s-a spus? Presupun că e foarte uşor pentru cei care nu cunosc întreg adevărul să tragă concluzii pripite. Vrei să ştii ce s-a întâmplat cu adevărat?

- Nu cred că mă priveşte, nu?

- Dar te-ar putea ajuta să-l priveşti pe prietenul nostru într-o altă lumină.

Tracy se gândi că nu mai era atât de important, de vreme ce nu-l va mai vedea. Totuşi, recunoscu în sinea ei că dorea să ştie, şi dacă Janet tot voia să-i spună... de ce nu?

- Păi să vedem... spuse aceasta din urmă gânditoare, luând tăcerea lui Tracy drept acceptare. Leigh a cunoscut-o pe Cheryl la un an după ce eu şi Harry ne-am mutat aici. Cred că avea vreo douăzeci şi trei de ani. Pe vremea aceea, nu era căpitan de vas, dar oricum o partidă foarte bună pentru orice femeie. L-am bătut la cap ani buni să-şi găsească o soție, dar râdea întotdeauna când îi vorbeam de asta şi-mi spunea că preferă varietatea. Când ne-a sunat în acel noiembrie pentru a ne spune că se va căsători de îndată ce sezonul se va sfârşi, a fost ca un trăsnet căzut din senin. Desigur, ne-am bucurat foarte mult pentru el, dar... nu ştiu cum să-ți spun, am resimțit un uşor sentiment de neplăcere.

Chipul ei din fotografie îmi spunea ceva...

Se opri şi clătină din cap.

- Cred că ar fi uşor dacă ți-aş spune că era departe de ceea ce părea a fi. Prea uşor. Pe vremea aceea, îmi spuneam că mă comport prosteşte şi că eram chiar puțin invidioasă pe felul în care arăta. Oricum, nunta n-a mai avut loc. Când Leigh s-a dus acasă în luna aprilie a anului următor, pasărea îşi luase zborul cu alt bărbat. Nu numai că plecase, dar îl lăsase şi fără o lețcaie. Se pare că o autorizase în mod legal să cheltuie bani din contul lui pentru casa care urma să fie construită pentru amândoi. Şocul a fost atât de puternic, încât tatăl lui a murit.

- N-a încercat s-o găsească ? întrebă Tracy, scuturându-se, ca şi cum ar fi încercat să scape dintr-un vis urât.

- Ba da, însă aceasta dispăruse fără urmă. M-am bucurat că n-a reuşit s-o găsească. Cred că i-ar fi omorât pe amândoi. Ia spune-mi, nu-i aşa că asta te face să-ţi schimbi părerea despre el? o întrebă Janet, privind-o cu atenţie.

- Da, explicaţiile acestea schimbă datele problemei. Dar nu poate continua să trăiască aşa. Oamenii care au fost cândva răniţi trebuie să înveţe să aibă din nou încredere în ceilalţi.

- Nu şi dacă persoana respectivă a fost adânc rănită. Leigh nu mai are încredere în propria lui judecată. Viaţa lui înseamnă acum marea şi vaporul. Mă îndoiesc să existe o femeie care să-l facă să-şi dea armura jos.

Tracy simţi că i se pune un nod în gât.

- Pe tine pare să te privească altfel decât pe celelalte femei.

- Asta pentru că ne cunoaştem de foarte mult timp.

Mă consideră mai degrabă o prietenă decât o femeie. Oricum, din cauza ta...

Se opri din nou şi dădu din umeri.

-Acum nu mai contează, pentru că pleacă peste câteva ore.

Privind în jos, zise :

-Ne întoarcem ? Poate că vrei să mergi prin magazine, nu ?

Pe drumul de întoarcere, Janet fu tăcută. Tracy se întrebă dacă nu cumva începuse să regrete că-i spusese prea multe lucruri. în mod ciudat, începu să creadă c-ar fi fost mai bine ca trecutul lui Leigh să rămână un secret pentru ea. Când afli ceva nou despre cineva, îţi vine mult mai greu să ţi-l scoţi din minte.

Următoarele ore se scurseră într-o multitudine de impresii: vitrinele colorate şi luminoase ale magazinelor; străzile aglomerate;

umbra pe care o făceau plantele de pe acoperişul grădinii unde băură o cafea; oamenii - mai ales, oamenii. O mare de feţe, albe, negre, cenuşii. Un amestec de voci şi de cuvinte de neînţeles pentru ea.

Cu câteva minute înainte de ora unu după-amiază se îndreptară spre biroul lui Harry. Secretara le spuse că va veni imediat. între timp, puteau să răsfoiască nişte reviste.

Se aşezară la fereastră. Janet îşi scoase încălţămintea şi zâmbi uşurată.

- E mai bine aşa! Mă dor picioarele îngrozitor după plimbarea asta. Cred că niciodată nu m-am plimbat atât de mult ca astăzi, de când am venit aici.

- îmi pare rău dacă am fost prea entuziastă, spuse Tracy zâmbind la rândul ei. De mâine, trebuie să încep să-mi caut ceva de lucru, iar când voi începe efectiv munca, s-ar putea să nu prea mai am timp pentru a mă plimba. Cred că voi avea mult de căutat până să-mi găsesc ceva.

-Am avut grijă de tot, spuse Janet pe un ton liniştit. Cred că cei de la spitalul Board vor fi foarte încântaţi să te aibă printre ei.

- Nu prea mi-ai lăsat multe de făcut, spuse Tracy, recunoscătoare.

în clipa următoare, încremeniră amândouă la vedera bărbatului care intra pe uşă.

- Leigh ! exclamă Janet, ridicându-se imediat să-i ureze bun venit. Credeam că ai plecat deja. Vrei să vorbeşti cu Harry?

- Am vorbit deja. L-am întrebat unde o pot găsi pe doctor Redfern.

Privirea lui se îndreptă spre tânăra care stătea la fereastră.

-Aş vrea să vorbesc ceva cu tine, începu el pe un ton rece. Vrei să ieşi puţin pe hol ?

Tracy se ridică şi ieşi pe uşa pe care acesta o ținea deschisă.

Când ajunseră pe hol, încercă să se comporte într-un mod cât mai firesc. Putu să-şi dea seama că e încordat. Avea senzația că nu-şi dorea deloc să înceapă ceea ce urma să spună. Când începu să vorbească, Tracy făcu ochii mari.

- Crezi că te-ai putea întoarce pe vas? o întrebă el.

Năucită, Tracy se sprijini cu mâna de zid. Acum mai puțin de douăzeci şi patru de ore, nu ştia cum să facă pentru a scăpa mai repede de ea, iar acum o chema la bord. Oare cum o considera ?

Deschise gura pentru a-l pune la punct, dar se auzi spunând :

- Ai luat în considerare posibilitatea de a naviga fără medic ?

Bărbatul zâmbi trist.

- Da, m-am gândit şi la asta. Dacă refuzi, chiar asta se va întâmpla. Nu ne mai rămâne decât să sperăm că nu se va întâmpla nimic grav.

- Mă pui într-o situație foarte delicată. Nu joci cinstit !

- Nu încerc să joc cinstit. Am nevoie de un medic, iar tu eşti singurul disponibil. E foarte simplu.

Tracy ar fi vrut să-i spună că nu-i deloc aşa. Oare sentimentele ei nu contau? Nu o făcu, pentru nici măcar nu era sigură ce voia să spună prin asta. Ştia doar că nu doreşte să se întoarcă pe vapor, să meargă în Antarctica, dar, mai ales, nu voia să mai aibă de-a face cu bărbatul care stătea în fața ei.

Dar nu asta voia, ci asta ar fi trebuit să facă. Nu avea de ales. Era fără scăpare. îşi îndreptă umerii uşor, îl privi în ochi şi spuse :

- Bine, vin.

Capitolul 5

Seara, erau deja departe de ţărm. Stând la fereastra cabinei ei, Tracy rememoră filmul ultimelor ore în minte : uimirea lui Janet când i-a spus că va pleca ; goana de a-şi cumpăra nişte haine, deoarece ale sale nu-i erau deloc folositoare în acea parte a lumii. Janet îi dăduse câteva pulovere şi perechi de pantaloni, spunând că
i le va putea înapoia când se vor întoarce din expediție, peste cinci luni.

Se despărțise de Janet şi de Harry în mare grabă, după care păşi în şalupa care urma să-i ducă pe ea şi pe Laeigh la vapor. Ultima imagine pe care o avu cu familia Bransom îi prezenta foarte îndepărtați de ea, aidoma unor mărgele strălucitoare. Tracy simți brusc dorința imperioasă de a sări din barcă şi de a se duce înapoi la ei, în căutarea acelei siguranțe pe care păreau a o reprezenta.

Ca şi cu o zi înainte, Leigh nu încercă să închege o conversație cu ea, privind mereu înainte. îl privi de câteva ori cu coada ochiului, dar trăsăturile feței lui nu exprimau nimic. în acele momente, îşi pierdu orice speranță că ar putea să se înțeleagă în vreun fel cu acesta. Era la fel de neînduplecat şi nu dădea semne că s-ar putea schimba. Vaporul avea nevoie de un doctor, iar el făcuse tot ce-i stătuse în putință pentru a găsi unul, dar până aici mergea flexibilitatea lui.

O bătaie uşoară în uşă îi întrerupse şirul gândurilor. Peter Cramer stătea în fața ei, zâmbindu-i. Pentru ea, fața surâzătoare a acestuia era ca un balsam.

- Tocmai ce-am auzit că te-ai întors. Ce l-a făcut pe căpitan să se răzgândească ?

- Pur şi simplu, n-a găsit pe nimeni altcineva. Se pare că numai eu rămăsesem.

- îmi pare bine că te-ai întors, spuse el cu simplitate. După plecarea ta, nimic nu mai era la fel.

- Cred că au fost şi unii pentru care plecarea mea a fost o uşurare.

Se întoarse cu faţa spre pat pentru a termina cu despachetatul.

- Cum a fost petrecerea de aseară ?

El zâmbi, sprijinindu-se cu unul din braţe de uşă.

- Ca de obicei. M-am trezit azi de dimineaţă foarte mahmur. îmi pare rău că nu erai aici, pentru că aveam nevoie de sfatul unui medic.

- Tratarea mahmurelii nu e specialitatea mea, din păcate. Presupun că toţi erau în aceeaşi situaţie, nu?

- Cu una sau două excepţii. Atât Mike, cât şi inginerul şef beau foarte mult, dar pe nici unul băutura nu-i face să se simtă rău. Apoi, mai e şi căpitanul.

Se opri şi ridică din sprânceană.

- Ciudat a fost că aseară, el, care de obicei nu prea bea tărie, a dat pe gât două pahare de whisky în cinci minute.

- Poate că voia să uite de unele lucruri, nu ? sugeră Tracy, gândindu-se că în urmă cu patru ani motivele pentru care ar fi băut, ar fi fost cu totul altele. La fel şi bărbatul. Ce mult şi-ar fi dorit să poată pătrunde dincolo de armura pe care şi-o pusese ca să se protejeze şi să vadă ceva din vechiul Leigh Garratt.

Tracy nu stătu să se gândească ce importanţă ar fi putut avea asta pentru ea. Undeva, în adâncul sufletului ei, ştia răspunsul şi se temea.

Faţa lui Peter se umbri puţin.

- Cred că toţi avem lucruri pe care vrem să le uităm, murmură el, în timp ce-şi învârtea cascheta în mâini.

Apoi, întorcându-şi privirea din nou spre ea, faţa i se lumină.

- Ca de exemplu, munca. Vino la masă, doctore. Intru la schimb peste o oră.

în dimineața aceea, Leigh nu apăru la popotă. Peter spunea că nu era ceva neobişnuit. Căpitanul prefera adesea să servească masa singur în cabina lui, atunci când avea ceva de lucru. De fiecare dată când avea ceva presant de realizat, nu ieşea din cabină toată ziua. Totuşi, ziua nu e atât de lungă aici. Stai să vezi cum e când soarele străluceşte la miezul nopții. Ce grozav ar fi dac-am putea să-i facem pe peştii mici să migreze puțin mai departe de sud.

- Acum nu vă duceți după peşti mici ? întrebă Tracy cu interes.

întrebarea ei fu primită cu zâmbetul înțelegător al unui expert care se adresează unui profan.

- Desigur că mergem şi după peşti mici, dar de vreo câțiva ani balena albastră e ținta noastră principală. Acum pescuim peşti mici pentru că e o recoltă mai bogată, chiar dacă au dimensiuni mai mici.

- Dar balene negre nu mai vânați acum ?

- Până în februarie, nu avem voie. După aceea, depinde de şansă. Dacă ai norocul de a da peste una, nu stai pe gânduri. Vei vedea foarte repede, adăugă Peter zâmbind, că pe o balenieră nu se vorbeşte decât despre asta. Uneori, visăm balene. Acum trebuie să plec, zise el împingându-şi scaunul şi ridicându-se. Mă conduci până pe punte?

- De ce nu? spuse Tracy zâmbind. O să-mi facă bine o gură de aer proaspăt.

Când ajunseră afară, stătură sprijiniți de balustradă şi priviră valurile mării agitându-se.

- Bucură-te de ceea ce vezi, spuse Peter după câteva momente. Mâine ne vom găsi într-o lume complet diferită.

- Mi se pare că s-a făcut deja foarte frig, spuse Tracy. O să-mi lipsească soarele.

- Tuturor ne va lipsi.

Urmă o perioadă de tăcere destul de lungă, iar Tracy aproape că uită de prezența lui.

Brusc însă, acesta spuse :

- Am primit o scrisoare de la Deirdre ieri.

Ceva în tonul vocii lui o făcu să întoarcă privirea spre el, dar fața lui era umbrită de lumina lunii.

- Ai primit veşti proaste ? îl întrebă ea.

- Nimic surprinzător. îmi cere în continuare ca la terminarea acestui sezon să renunț la mare. Pe şase pagini, numai despre asta a vorbit.

- înțeleg, spuse Tracy gânditoare. Iar tu nu te-ai răzgândit ?

- Nu, nu m-am răzgândit. Măcar... se opri el şi clătină din cap. Tot ce ştiu e că sunt fericit cu viața pe care o am. îmi place meseria mea şi nu mă văd făcând altceva. Dacă părăsesc marea, ce-aş putea face?

- Nu ştiu, spuse ea, simțindu-se neajutorată. Ai încercat cu adevărat să-i explici ce simți? Eşti sigur că, dacă i-ai spune cât de mult înseamnă meseria pentru tine, ți-ar mai cere să renunți?

- O, desigur, am încercat, dar n-am ajuns nicăieri. Spune că am să depăşesc un asemenea moment.

- Reacțiile ei au fost mereu aceleaşi decând v-ați cunoscut?

- Nu în acelaşi fel. Când am cunoscut-o, cred că era ceva nou pentru ea faptul că avea un prieten plecat în Antarctica. De vreo câteva luni, mai exact de când ne-am logodit, îmi tot spune să renunț la această meserie. Ce-ai face dacă ai fi în locul meu ?

O, Doamne ! se întrebă Tracy în sinea ei, cum ajunsese să i se ceară sfatul într-o asemenea problemă ? Era ultima persoană care putea fi consultată în probleme de inimă. Dar acum nu prea mai avea ce să facă.

- Cred că trebuie să te gândeşti la cât de importantă e logodnica ta pentru tine, Peter. O iubeşti suficient de mult încât să faci ceea ce îţi cere fără a păstra vreun resentiment sau lucrul acesta va reprezenta întotdeauna o piedică între voi ?

- Dar asta i se poate aplica şi ei, nu numai mie.

Dacă m-ar iubi cu adevărat, n-ar trebui să-mi ceară ceva care e clar că nu-mi doresc să fac.

- Să presupunem că este pe deplin conştientă de faptul că nu doreşti să renunţi la această slujbă. Nu există decât un singur mod de a afla asta, nu ? Din câte-am înţeles, pot fi trimise scrisori destul de des. De ce nu-i scrii pentru a-i spune exact ce mi-ai spus mie : că nu poţi fi fericit în condiţiile pe care le cere ea. Femeilor le plac bărbaţii care ştiu să ia decizii, chiar dacă nu sunt de acord cu ideile lor.

- Şi ţie ? întrebă el, aruncându-i o privire piezişă.

- Şi mie, ce ?

- îţi place genul acesta de bărbat puternic ?

Tracy râse.

-Depinde. Nu-mi plac bărbaţii care cred că pot călca în picioare o femeie, considerând că aparţine unei unui sex inferior, dar îmi place ca un bărbat să fie bărbat.

- Ce vrei să spui prin asta ? Cum defineşti masculinitatea ?

în minte, Tracy avea deja imaginea unui bărbat înalt, vânjos, cu trăsături pronunţate, care adesea păreau cioplite în piatră. Avu o strângere de inimă.

- Nu e uşor de spus, zise ea pe un ton pe care-l voia nepăsător. Dar nu trebuie să-ți faci griji, Peter. Eşti un bărbat suficient de atrăgător încât să fii pe placul oricărei femei.

Expresia feței sale se schimbă, după care râse şi spuse:

- îți mulțumesc, doctore, o să țin minte asta. Acum, trebuie să plec. Mergi şi tu sus?

- Cred că da. E prea frig pentru a mai rămâne.

- Ne vedem la micul dejun, asta dacă o să ajung. spuse Peter.

- O să bat la uşă.

- Sunt foarte bucuros că eşti din nou la bord, sau ți-am spus-o deja ?

- Mi-ai mai spus-o, dar apreciez gestul tău. Noapte bună, Peter.

îl privi cum trece dincolo de uşa de la cabina căpitanului şi, fără să vrea, făcu şi ea câțiva paşi în direcția aceea. Suficient pentru a vedea că acesta avea lumina aprinsă. Se întrebă dacă încercase măcar să-l înțeleagă pe căpitan. Chiar putea afirma cu mâna pe inimă că făcuse tot ce-i stătuse în putință pentru a pune bazele înțelegerii? în următoarele cinci luni va fi sub comanda lui. Această perioadă de timp putea părea foarte mare, dacă nu clarifica situația dintre ei.

Fără a mai sta pe gânduri, se duse la uşa cabinei acestuia. Invitația de a intra înăuntru îi risipi pentru câteva momente frica, dar cu toate acestea simțea că mâinile şi picioarele îi tremurau.

Cabina părea goală, chiar dacă pe birou erau răspândite tot felul de hârtii şi mai multe mucuri de țigară, unele fumegând încă, strânse într-o scrumieră. Din cealaltă încăpere se auzi vocea căpitanului.

- Vin imediat, Mike. Ia-ți ceva de băut.

îl aştepta pe şeful echipajului. Era evident că nu alesese momentul

potrivit pentru această vizită. Poate că ar fi mai bine dacă ar ieşi imediat din cabină, înainte ca el să-şi facă apariția.

Dar era prea târziu.

Auzi zgomot de paşi, iar în clipa următoare căpitanul îşi făcu apariția.

Nu avea tricou pe el, iar pe unul din umeri îşi pusese prosopul. Când văzu cine era vizitatorul, se opri brusc şi câteva momente nu spuse nimic. Când rupse în cele din urmă tăcerea, i se adresă pe un ton neutru :

- Cu ce te pot ajuta, doctore ?

Complet luată prin surprindere, de-abia reuşi să îngaime :

- Cred că am nimerit într-un moment nepotrivit. Am să vin altădată.

- Nu-i nici o problemă. Poți rămâne. Te pot ajuta cu ceva?

- E ceva lipsit de importanță.

îşi dorea cu disperare să se ducă imediat în cabina ei. Cum fusese atât de naivă, încât să vadă în el ceva uman ?

Căpitanul ridică din sprânceană.

- E suficient de important, dacă te-a făcut să vii aici. Spune ce ai de spus, pentru că amânarea nu va rezolva nimic.

- Nu cred că are vreun rost. Uită că am trecut pe aici.

- Stai puțin.

Comanda o făcu să stea locului. Se întoarse uşor cu fața spre el şi-l văzu cum îi arată un scaun.

- Ia loc până mă îmbrac.

Se supuse aproape fără să crâcnească, în timp ce el dispărea în cealaltă încăpere pentru a reapărea după câteva momente, trăgându-şi

pe el o bluză. Fără s-o privească, se duse la un dulăpior în care avea sticle cu băutură şi o întrebă :

-Vrei ceva de băut? Am o ofertă bogată. Aş zice că îţi place vinul de Xeres, sau că nu-ţi place deloc băutura.

în mod ciudat, replica aceasta o făcu să-şi recapete cumpătul.

-Ai dreptate într-o măsură mai mare sau mai mică, dar pentru moment nu doresc nimic.

-Nici eu, de altfel.

Zicând acestea, închise uşa de la dulăpior şi se uită la ea cu o privire de nepătruns.

- Te ascult ! spuse el după câteva secunde. Ce anume nu are rost ?

Tracy îl înfruntă din priviri.

-Ştiu cât de mult îţi displace că sunt la bordul vaporului tău...

-Chiar aşa ? întrebă el încetişor.

-Da, da, ştiu foarte bine. Ce vreau să spun e că înţeleg până la un anumit punct de ce îţi e atât de greu să accepţi că ai o femeie la bord... orice femeie, dar asta e situaţia. N-am putea... n-ar fi mai civilizat dacă am îngropa securea războiului?

Faţa căpitanului nu trăda nimic din ceea ce gândea.

-Crezi că există un război ? întrebă el pe un ton rece.

-Păi, nu există ?

-Tu trebuia să răspunzi la întrebare, nu s-o pui.

îşi vârî mâna în buzunar şi scoase un portţigaret. Luă o ţigară, o aprinse şi trase adânc aer în piept.

-Felul în care te-ai exprimat sugerează o animozitate reciprocă, continuă el. Vrei să-mi spui că nu mă placi, doctore?

Faptul că i se adresa în continuare pe un ton ironic, începea s-o

calce pe nervi. Trebui să facă un efort pentru a se stăpâni.

- Nu asta am vrut să spun.

- Să înțeleg că mă placi?

Foarte reconfortant, într-adevăr!

Tonul ironic creştea. Tracy renunță la această luptă inegală, fără nici un regret. Intuise bine : omul acesta nu avea deloc intenția de a fi mai prietenos.

- Să te plac ? explodă ea, stând dreaptă ca lumânarea în scaun. Ca să-ți placă de o persoană, trebuie să aibă ceva plăcut. Iar autocompătimirea nu face parte din lucrurile care te-ar putea face să îndrăgeşti pe cineva.

Căpitanul se încruntă.

- Ce vrei să spui ? întrebă el pe un ton de un calm desăvârşit.

Deşi era furioasă la culme, Tracy dădu din umeri.

- Poți să înțelegi ce vrei. Cred că a sosit vremea să plec.

- O, nu! Ai făcut o declarație, acum trebuie să-mi dai explicații, zise el, ridicându-se şi barându-i drumul.

Pentru o clipă, Tracy se întrebă ce se va întâmpla dacă va încerca să treacă de el. O va lăsa ? Nu, n-o va lăsa, îşi spuse în sinea ei, văzându-l cât e de hotărât. Oricum, nu s-ar fi putut lupta cu el. îşi puse mâinile în şolduri şi spuse :

- Bine. Dacă vrei să ştii adevărul, cred că Cheryl a făcut foarte bine că te-a părăsit.

Căpitanul parcă avea ochii turbați.

- Numai patru persoane ştiu despre Cheryl. Ai aflat de la Janet?

Ce făcuse ? se întrebă cu disperare şi amărăciune Tracy, regretând că se lăsase condusă de impuls şi-i bătuse la uşă. Janet avusese

încredere în ea, iar ea poate că distrusese o prietenie clădită în ani de zile.

- îmi pare rău, spuse ea cu voce scăzută. N-ar fi trebuit să spun asta.

- Nu-ți face griji! spuse el pe un ton tăios. Se știe foarte bine că femeile nu știu să-și țină gura. Ce ți-a mai spus Janet ?

- N-a intrat în detalii. Dar n-a vrut... A încercat numai să te apere, spuse ea în cele din urmă, neștiind exact cum s-o scoată la capăt.

- De cine ? De tine ? spuse el, măsurând-o din priviri. Ce e, doctore, ești supărată, pentru că sunt singurul din echipaj care n-a căzut pradă farmecului tău ?

Pe față i se așternu un zâmbet trist.

- Dacă asta-i tot ce te îngrijorează, te pot liniști aici și acum spunându-ți că, aidoma oricărui alt bărbat de pe vasul ăsta, te găsesc foarte dezirabilă. Și dacă ai nevoie de o dovadă în acest sens...

Tracy se simți prinsă și strânsă de două brațe care păreau de oțel, apoi simți forța strivitoare a buzelor sale asupra gurii ei, încât simți că-i va frânge gâtul.

După care, la fel de brusc, îi dădu drumul și o privi în continuare cu mânie.

- Ești mulțumită ?

Palidă și tremurând, de-abia reuși să rostească:

- Tu...

Se opri însă în clipa în care auzi pe cineva bătând la ușă.

Leigh n-o slăbi din priviri câteva secunde. Apoi se duse la birou și spuse :

- Intră, Mike !

- Puterea vântului crește, îl anunță șeful echipajului în timp ce

intra pe uşă.

Când o zări pe Tracy, faţa i se lumină.

- Bună, doctore. Nu ştiam că eşti aici. Mă întorc mai târziu, adăugă el aruncând o privire căpitanului.

Tracy făcu un efort pentru a se urni din loc.

- Tocmai plecam. Noapte bună, căpitane ! Noapte bună, Mike ! rosti ea pe un ton pe care-l voia cât mai oficial.

După care ieşi în răcoarea serii.

în câteva minute ajunse la ea în cabină, încuie uşa, se întinse în pat, gândindu-se la ce se întâmplase. Se simţea umilită.

- îl urăsc, şopti ea, deşi era conştientă că lucrurile nu stăteau chiar aşa. Leigh Garratt reuşise să trezească în ea sentimente răscolitoare.

Capitolul 6

Prognoza meteorologică fusese corectă. La unu şi jumătate vântul se înteţise, iar zgomotul pe care-l făcea o aduse în imposibilitate de a adormi. Tracy se ridică din pat şi se duse să se uite pe fereastră. După cum o prevenise Peter, vântul putea fi atât de puternic, încât te putea răsturna.

Privind pe fereastră, încercă să-şi limpezească gândurile, rememorând viaţa ei dinainte de a ajunge pe acest vas. Era un sentiment ciudat să-şi dea seama cât de îndepărtată i se părea acea perioadă din viaţa ei. Nici măcar nu şi-l mai putea aminti clar pe Derek. Nu avusese nevoie de mai mult de două săptămâni pentru ca sentimentele ei să dispară, deşi la vremea respectivă păreau foarte intense, foarte adevărate.

Vecinătate ? Da, despre asta fusese vorba. Dar mai era şi nevoia urgentă de a iubi şi de a fi iubită. Poate că văzuse în Derek, care avea cu

douăzeci de ani mai mult decât ea, ceva din tatăl pe care aproape că nu-l cunoscuse.

Avea toate calitățile pe care şi-ar fi dorit să le regăsească într-o figură paternă.

îşi dădu seama cu resemnare că tabletele nu-şi mai făceau efectul, de vreme ce fruntea îi era plină de sudoare. Sări din pat, deoarece simțea că vomită.

Se duse şi se sprijini de fereastră, încercând să-şi recapete răsuflarea. Acum se gândea la ceea ce-i spusese Leigh în urmă cu două săptămâni. Prin comparație cu marea pe care navigaseră când plecaseră din Anglia, aceasta era îngrozitoare. Si nu se afla decât la început, dacă se adeverea tot ceea ce auzise despre largul oceanului.

Toată noaptea se simți foarte rău. La şase şi jumătate, îşi puse pe ea o pereche de pantaloni şi un pulovăr alb, se pieptănă cu mare greutate şi-şi prinse părul într-o coadă Machiajul i se păru ceva frivol, având în vedere condițiile şi n-ar fi făcut decât să-i scoată în evidență paloarea îngrozitoare. Totuşi, îşi dădu cu puțin ruj pe buze, luptându-se din răsputeri cu greața care nu-i dădea pace. Nu voia în ruptul capului să se întindă în pat până nu depăşea această perioadă de disconfort. Nu voia să-i dea această satisfacție lui Leigh Garratt.

Peter bătu în uşă, aşa cum promisese, privind-o cu îngrijorare când o luară pe coridor.

- Biet copil ce eşti ! exclamă el pe un ton plin de compasiune, neluând în considerare faptul că erau de aceeaşi vârstă. Arăți groaznic !

Pentru câteva clipe, autocompătimirea puse stăpânire pe ea.

-Mulțumesc, spuse ea. Asta mă face să mă simt foarte prețioasă.

Zâmbetul lui înțelegător o făcu să se simtă ruşinată. Instinctiv, îl

prinse de mânecă.

- îmi pare rău, Peter, dar nu mă simt prea bine în această dimineață.

Acesta se grăbi să-i strângă călduros mâinile.

- O să te simți mai bine când vei pune ceva în gură.

Tracy clătină din cap.

- Nici nu vreau să aud de mâncare ! N-aş putea înghiți nimic. Sunt în cabinet, în caz că are cineva nevoie de mine.

- N-ai nici o şansă să-ți revii dacă stai acolo. De ce nu vrei să vii la popotă ca să serveşti câțiva biscuiți şi o ceaşcă de ceai fierbinte ? Trebuie neapărat să mănânci ceva.

- Hei! îl certă ea. Cine-i doctorul, aici?

îl privi zâmbind şi adăugă:

- E drăguț din partea ta că te gândeşti la mine, dar peste o oră sau două îmi voi fi revenit deja.

Asta numai dacă rămân singură, îşi spuse în sinea ei.

- Sper ca lucrurile să fie aşa, zise Peter pe un ton care exprima neîncrederea. Ne vedem la prânz.

Tracy nu încercă să-l dezamăgească. Era sigură că va avea nevoie de mult timp până îşi va reveni şi se va putea gândi la mâncare.

Puținii bărbați cu care-şi încrucişă drumul, se făcură că nu observă starea în care se afla. Joe nu-şi făcuse încă apariția. Probabil că era la masă. Tracy se gândi că, până la venirea acestuia, s-ar putea simți mai bine.

La opt şi jumătate stătea la birou având ochii închişi, când auzi aparatul sunând. Fără să se mişte sau să deschidă ochii, apăsă pe buton.

- Da? zise ea pe un ton obosit.

Vocea lui Peter se făcu auzită.

-Tracy, căpitanul vine la tine. S-a lovit şi are nevoie de îngrijiri.

- Ce s-a întâmplat ? întrebă ea.

- S-a tăiat la frunte. Se pare că un obiect ascuțit, un pahar a zburat şi l-a lovit. Rana arată destul de rău.

Multe din rănile de la cap arată mai rău decât sunt în realitate, îşi spuse în sinea ei.

-Mulțumesc, Peter, că m-ai anunțat. Am să fiu pregătită.

Ce bine-ar fi dacă şi-ar face şi Joe apariția între timp, se gândi ea în timp ce se pregătea. După ceea ce se întâmplase aseară, ultimul lucru pe care şi-l dorea era să fie singură cu Leigh, oricare ar fi fost motivul. Dar nu era decât nouă fără douăzeci şi cinci, iar el nu apărea. Se spălase şi era gata de intervenție, când rănitul se ivi în pragul uşii. într-una din mâini ținea un prosop pe care şi-l tot punea pe rana făcută pe diagonală, de la sprânceana dreaptă până la păr. Sângerarea nu mai era atât de evidentă, dar jacheta sa păstra urmele a ceea ce fusese.

- Poți să opreşti sângerarea asta? întrebă el fără nici un preambul. Am de lucru.

Fără să scoată un cuvânt, Tracy îi arătă un scaun pe care să se aşeze şi avu nevoie de tot curajul de care era în stare pentru a se apropia de el. încercă să nu-şi amintească ce se întâmplase cu o seară în urmă.

Evitând să-l privească, aprinse lumina şi examină rana.

- Cum s-a întâmplat? întrebă ea.

- Oglindă spartă, se mărgini el să spună. Care e verdictul ?

- E o rană urâtă. Va trebui s-o cos.

- Atunci, fă-o, doctore! adăugă el pe un ton liniştit. Trebuie să mă întorc pe punte.

în timp ce-şi pregătea materialele necesare, Tracy îi simțea privirea pironită asupra ei.

Lupta din răsputeri împotriva stării de rău care nu-i dădea pace, dar prefera să strângă din dinți decât să arate că nu se simte bine, iar căpitanul să-i arunce o privire cinică.

- Ai încercat să mănânci un biscuit uscat? rupse el tăcerea. Te-ar putea ajuta.

- Mă simt bine, se strădui ea să spună. N-am nevoie de nimic.

- După ce că minți, te mai comporți şi prosteşte ! pufni el. Nu există nimic mai rău decât să verşi pe stomacul gol. Ți-a fost rău toată noaptea?

Tracy se uită la el, nu văzu nimic disprețuitor în privirea lui şi se relaxă puțin.

- în mare parte, da. Am crezut că mi-am revenit până ce a început vântul de aseară.

- Un asemenea vânt îl poate face pe un navigator sezonier să zacă în pat câteva ore. Asta ar fi trebuit să faci, până te obişnuieşti. Asistentul tău se putea descurca foarte bine şi singur, în afară de cazurile de urgență, evident.

Solicitudinea acestuia o dezarmă. Fără să vrea, începu să zâmbească.

- Căpitane, pacientul nu sunt eu.

îşi aduse tăvița cu instrumente aproape de el şi luă o bucată de vată.

- O să-mi revin, adăugă ea. Să ştii că o să te doară pu...

Nu apucă însă să-şi termine fraza, că-şi pierdu echilibrul şi, instinctiv, îşi puse mâinile pe umerii lui, iar el o prinse de talie.

Pentru câteva clipe, se priviră drept în ochi, iar lui Tracy începu să-i bată inima cu putere.

Se îndepărtă, confuză, de el.

- îmi pare rău, mi-am pierdut echilibrul, zise ea.

Privirea bărbatului deveni din nou impersonală, inexpresivă.

- Da, ştiu. Data viitoare am să fiu pregătit. Continuăm?

Cum trecură minutele următoare, Tracy n-ar fi putut să spună. Pătrunsă de un sentiment care aducea cu disperarea, se concentră asupra operației pe care o avea de îndeplinit. Efectuă mişcările aproape mecanic. "înăuntru-înafară", "înăuntru-înafară", tot spunea în gând.

După ce termină, îi puse un pansament care să-i protejeze rana de infecție.

- Gata! spuse ea. Nu sunt chirurg, dar nu cred că te vei alege cu altceva decât cu o mică cicatrice.

în mod cu totul neaşteptat, căpitanul zâmbi, iar lucrul acesta îl întineri.

-Vrei să spui că nu va lăsa urme ? Asta mă face să mă simt bine. Când îmi scoți firele ?

- Nerăbdare tipic masculină! zise ea pe un ton apropiat de al lui. în cazul tău, cinci zile sunt de-ajuns.

- De ce în cazul meu ?

- Pentru că eşti sănătos, iar țesuturile se regenerează repede. Ai grijă să ții locul uscat.

- Bine, doctore, admise el pe un ton de o gravitate ironică.

Se îndreptă spre uşă, se opri si spuse de pe poziția autoritarului căpitan Garratt, stăpân al vasului, dar şi al ei :

-Am să trimit un intendent să-ți aducă nişte biscuiți. Să vedem

dacă-i mănânci.

Spre marea ei uşurare, nimic neobişnuit nu se mai întâmplă până intrară în Antarctica. Temperatura însă scăzu sub treizeci de grade.Vederea gheții o emoționă, deşi în aparență priveliştea nu avea nimic spectaculos. Acum, vaporul se îndrepta spre insula Bouvet, deoarece primiseră informații de la oamenii trimişi în căutare de balene. întregul echipaj părea cuprins de febrilitate, iar aşteptarea devenise aproape insuportabilă.

Tracy era pe punte când fură aduse primele balene de către ambarcațiunea care era folosită în asemenea scopuri. Vânătorii nu aveau timp să se culce pe laurii victoriei. Laudele rămâneau pe mai târziu. Peste câteva minute, balena ajunse pe mâinile celor care se ocupau cu tăierea. Era vorba de o balenă-mascul care conținea ulei de spermă şi care măsura aproape cinci metri. Lui Tracy nu-i venea să creadă că, nu cu mult timp în urmă, aceasta se strecura uşor prin adâncimile acestor ape.

După ce fu tăiată cu îndemânare, balena fu târâtă spre locul în care urma să fie fiartă carnea.

în timp ce se desfăşura acest proces, o altă balenă se înfățişă vânătorilor.

în pofida presimțirilor negre pe care le avusese, lui Tracy mirosul i se păru suportabil. Peter o prevenise că, datorită cantităților foarte mari de ulei pe care le conține balena, această primă perioadă de vânătoare era cea mai puțin plăcută din întregul sezon. Mai târziu, mirosul se va schimba. Dar, până atunci, mai era o lună.

Zilele se scurgeau foarte repede, deoarece toată lumea era ocupată. Se ajunsese în faza conservării grăsimilor. De mai multe ori în timpul

sezonului va veni o ambarcațiune care va prelua tot ce prelucraseră ei.

în primele două săptămâni, Tracy îl văzu foarte puțin pe Leigh. La masă, oamenii terminau foarte repede, tocmai pentru că erau prinşi cu treburile pe care le aveau de îndeplinit. Când ajungea la popotă, căpitanul terminase deja de mâncat şi plecase. Asta numai dacă nu cerea să i se servească masa la el în cabină pentru a ajunge cât mai repede pe punte.

în rarele ocazii când dădea ochii cu ea, se purta cât se poate de firesc, ceea ce însemna că învățase să-i accepte prezența. Această stare de fapt, în loc s-o bucure, o făcea să se simtă şi mai nervoasă în prezența lui. Ar fi preferat, mai degrabă, să-i fie ostil pe față decât s-o trateze cu indiferență.

Cu o săptămână înainte de Crăciun, întregul echipaj căzu pradă confuziei. întrucât greul se terminase, oamenii se simțeau deprimați. Tracy se trezi cu o mulțime de oameni veniți la consultație pentru tot felul de dureri minore.

- Sindromul ” Balene ”, o informă Peter când îi pomeni de creşterea bruscă a numărului de pacienți. Cu alte cuvinte, e vorba de plictiseală. S-au obişnuit să lucreze câte douăsprezece ore pe zi, după care să doarmă. Acum, când nu mai au nimic de făcut, habar n-au ce să facă. Asta explică prezența lor la tine în cabinet. îi ajută să treacă măcar peste dimineață. Fără a mai pune la socoteală faptul că reprezinți tu însăți o atracție pentru ei.

Tracy îl privi cu afecțiune, sensibilă ca de obicei la remarcele lui. De când plecaseră de la Cape Town se împrietenisră, îşi spuse în sinea ei.

- Linguşirea îți va deschide multe uşi. Vrei să-ți prescriu ceva ?

Ochii acestuia licăriră.

- Suferința mea nu poate fi vindecată atât de simplu, din păcate. Se referea, desigur, la problemele pe care le avea cu logodnica lui. Lui Tracy îi părea rău pentru el. Faptul că Deirdre îl tot presa să ia o decizie, îi dădea o stare de disconfort.

- I-ai scris? îl întrebă ea pe un ton obişnuit.

- Nu încă. Mai e vreme. Oricum, primul tanc petrolier nu pleacă decât săptămâna viitoare.

- Te-ai gândit la ce-i vei scrie ?

- Da, m-am gândit, spuse el încetişor.

Luă stetoscopul de pe masă şi începu să se joace cu el.

- Ce-ai zice dacă ți-aş spune că am hotărât s-o termin cu ea? Tăcerea se aşternu între ei. Tracy reflecta la această schimbare bruscă a atitudinii lui.

-Asta e o decizie pe care trebuie s-o iei singur, spuse ea în cele din urmă. Numai tu poți să ştii ce simți.

- Dar dac-ai fi în locul meu, insistă el, n-ai face la fel ?

- Nu neapărat, rosti ea, simțind cum i se pune un nod în gât. Dacă aş iubi pe cineva cu adevărat, nici un sacrificiu nu mi s-ar părea prea mare.

-Tocmai asta ziceam şi eu. N-o iubesc pe Deirdre suficient. Nu pot face ceea ce-mi cere ea şi, dacă aş face-o, nu mi-ar fi deloc bine.

- Dar, cred totuşi că ai iubit-o de la bun început, dacă ai cerut-o în căsătorie. O cunoşti de aproape doi ani, aşa încât n-a fost vorba de o aventură trecătoare.

-Nu, n-a fost. Dar oamenii se mai şi schimbă, nu ? N-aş fi primul care să-şi dea seama că a făcut o greşeală. Important e să-ți dai seama de

asta înainte de a te căsători, nu după.

- Păi... nu prea am ce să obiectez în această privință.

Peter o privea cu o intensitate stânjenitoare.

- Deci, eşti de acord că trebuie să fac în aşa fel încât să fie bine pentru amândoi?

Tracy dădu din umeri a neputință.

- Dacă aşa simți tu, da. Dar eşti sigur? N-ar fi mai bine să aştepți să se termine sezonul ? Poate că lucrurile vor sta altfel la terminarea sezonului.

El dădu cu încăpățânare din cap.

- Sunt sigur că nu se va întâmpla asta. Probabil că mă consideri un laş, dar nu pot aştepta până la sfârşitul sezonului pentru a clarifica lucrul ăsta. Când voi da drumul scrisorii, voi simți că sunt un bărbat liber.

Puse stetoscopul pe masă şi o întrebă :

- Vii la masă?

Schimbarea bruscă a subiectului îi dădu lui Tracy un sentiment jenant. Avea sentimentul că Peter îi ascundea ceva, deşi habar n-avea despre ce era vorba. însoțindu-l până la uşă, ajunse la concluzia că lucrul cel mai nimerit era să nu mai deschidă acest subiect, până nu o va face el însuşi. Avea şi ea destule probleme pentru a se mai gândi la ale altcuiva.

De trei ori pe săptămână, se proiectau filme la bord. Dimineața, pentru cei care ieşeau din schimbul de noapte şi după-amiaza, la sfârşitul zilei de muncă. Oferta nu era prea bogată, majoritatea fiind westernuri sau comedii de situație a căror acțiune putea fi cu uşurință înțeleasă şi apreciată de oricine, fie că reuşea, fie că nu să înțeleagă

replicile. în acea seară, se proiectase un western cu mulți cowboy care vorbesc, împuşcă sau se bat. Pe scurt, fac toate acele operații atât de îndrăgite de sexul masculin. Tracy se duse şi ea să vizioneze un film, pentru că, aidoma celorlalți membri ai echipajului, simțea nevoia să scape de monotonia zilelor. Se aşezase într-un scaun, lângă inconfundabilul ofițer-şef.

Filmul începuse deja, iar ea se concentră asupra acțiunii. Mike o recunoscu de-abia la sfârşit, când se aprinseră luminile.

- Bună, doctore, îi spuse el cu zâmbetul pe față. Habar n-aveam că eşti lângă mine. Don... îi zise el celui de lângă el, avem companie.

Inginerul şef o recunoscu şi fața i se lumină.

- Desigur. Ar fi trebuit să-mi dau seama că de tine e vorba. Mike nu e genul de persoană care să-şi dea cu parfum. Ți-a plăcut filmul?

- A fost o schimbare, deşi prefer oricând acestui gen de filme un muzical bun. Se mai proiectează şi altceva în seara asta?

- Un documentar, îi spuse Mike. Despre America de Sud, dacă nu mă înşel. Am spus ceva amuzant ? o întrebă el, văzând-o că zâmbeşte.

- Nu chiar, recunoscu Tracy, zâmbind în continuare. M-am gândit la faptul că pot sta aici să vizionez un film despre regiunea unde ar trebui să mă găsesc acum. Se pare că, într-un fel sau altul, soarta îmi permite să văd acele ținuturi.

- Soarta, spuse Don O'Malley, lucrează într-un mod necunoscut. Eu cred în soartă.

Cu o sclipire în priviri, Tracy îl întrebă :

- Si ce-ai avea de spus despre faptul că paşii m-au purtat spre acest vas ? E vorba de soartă ? Până acum, singura afinitate pe care mi-am descoperit-o cu regiunile polare, e faptul că îmi place înghețata.

Don o privi serios.

- Poți să râzi, doctore, dar cred că știi foarte bine ce te-a adus pe vaporul nostru, nu-i așa?

- Nici nu e greu să-ți dai seama de asta, spuse Mike pe un ton glumeț. E vorba de ceață. Să sperăm că soarta ne pregătește o vreme frumoasă.

Spunând acestea, se retrase în locul lui, concentrându-și atenția asupra ecranului.

Tracy urmări documentarul fără să fie atentă. Se gândea la ceea ce-i spusese Don. Vorbele sale o tulburară. Oare soarta o adusese la bordul acestei nave și o pusese în fața acestui bărbat la care se gândea ziua și pe care-l visa noaptea ? Fără să întrebe, știa foarte bine că Don se referise la căpitan. Se pare că acesta își dăduse seama de legătura nerecunoscută și nemărturisită dintre ei. Si, dacă avea dreptate, oare ce-i pregătea soarta pentru următoarele săptămâni?

De îndată ce se aprinseră luminile, Tracy se ridică.

- Uite că s-a dus și seara asta, spuse ea, evitând să-l privească pe inginer. Oare ce se va întâmpla mâine, Mike ? Ce ne-a pregătit soarta ?

- Dacă o să avem puțin noroc... zise el pe un ton șovăitor.

Vru să mai adauge ceva, dar se răzgândi.

- Ne vedem mâine.

Când ajunse la ea în cabină, Tracy își scoase jacheta cu un aer absent și o puse pe pat, după care se așeză în fața oglinzii. Se analiză cu o oarecare detașare : ochii machiați, nasul mic și drept ; gura ?... una obișnuită. Trăsăturile feței ei puteau fi privite, îi spusese Leigh în acea seară, dar nu o făcuse sub forma unui compliment. Pentru prima dată, Tracy se întrebă cum arăta Cheryl, dorindu-și s-o fi întrebat pe Janet

când avusese ocazia. Era adevărat că aceasta n-o întâlnise pe logodnica lui Leigh în carne şi oase, dar o văzuse în mod cert în fotografii.

Zgomotul receptorului îi întrerupse şirul gândurilor şi o făcu să tresară. Se duse şi apăsă pe buton. Auzi vocea care-i devenise atât de familiară, dar care totuşi o făcea să freamăte.

-Am auzit că te plictiseşti la fel de mult ca şi noi, spuse Leigh. Ce-ar fi să vii să bei ceva cu noi ?

Tracy ezită puțin, deşi îşi dorea foarte mult să-l vadă.

- N-am să fiu persoana nesuferită a petrecerii? spuse ea râzând uşor.

- Dacă ar fi fost o cât de mică şansă ca lucrurile să se petreacă aşa, n-ai mai fi fost invitată. Am pregătit un vin de Xeres pentru tine.

După ce căpitanul închise, Tracy stătu ceva timp în fața receptorului. Aşadar, nu uitase de un lucru atât de nesemnificativ precum băutura pe care o prefera. Descoperirea aceasta îi umplu inima de bucurie.

îşi pudră din nou nasul şi-şi dădu cu ruj pe buze, regretând că nu are decât haine groase: pantaloni şi pulovere. Plecă din cabină cu jachetă pusă pe umeri, îndreptându-se spre cea a lui Leigh.

Când ieşi afară, totul era învăluit în ceață. Vremea nu prea dădea semne de schimbare şi atâta vreme cât nu exista nici un semn de ameliorare, nu prea aveau ce face. Aşteptarea părea interminabilă.

Tracy numără nu mai puțin de zece persoane când intră în cabină. Mike şi Don veniseră direct de la cinema. Mai erau acolo secundul ofițerului de navigație, un bărbat care avea cam aceeaşi vârstă cu Leigh, pe nume Jan Anderssen şi care provenea din Tonsberg. Era tăcut şi sfios, calități care o făcuseră pe Tracy să-l îndrăgească, deoarece în prezența lui se destindea.

Se aşeză chiar lângă el.

- îmi pare rău că nu-ţi pot oferi ceva de băut la alegere, spuse căpitanul. Nu ne alimentăm cu băuturi pentru femei.

Vorbea în continuare pe un ton ironic, dar cu toate acestea, simţi o diferenţă. Evident că nu putea să spună exact în ce consta aceasta.

- Femeile sunt unice, căpitane, îi replică ea pe un ton detaşat. Ca să fiu sinceră, prefer oricând o băutură tare.

în colţul buzelor sale se ivi un zâmbet. Se aşeză la locul lui, neslăbind-o din priviri.

- Ţi-a plăcut spectacolul din seara asta ?

- Bineînţeles, răspunse ea prompt.

- Ce ciudat! murmură el. Cu riscul de a fi din nou acuzat de generalizare, trebuie să spun că filmul acesta nu e deloc făcut pentru femei. Oare faptul că ţi-a plăcut acest film ascunde o dorinţă de emoţie mascată de stăpânirea de sine ?

- Dacă lucrurile n-ar sta aşa, probabil că nu m-aş afla aici, nu ? spuse ea cu voce joasă şi văzu o sclipire în ochii căpitanului.

- Să răspunzi la o întrebare cu altă întrebare ! iată o tactică tipic feminină.

Pentru prima dată, Tracy îşi înălţă capul şi-l privi drept în ochi.

- Nu credeam că-mi e pusă la îndoială feminitatea, spuse ea pe un ton calm.

Ofiţerul de lângă ea nu prea avea stare, simţind conflictul care plutea în aer, însă fără a înţelege ce se petrece. Se întoarse bucuroasă spre el.

- Mi-ai promis că-mi vei arăta acele fotografii ale familiei tale, Jan. Le ai la tine ?

Fața acestuia se lumină imediat.

- Da, le am, zise el repede, vârându-și mâna în buzunar. Vrei să le vezi ?

- Foarte mult, îi răspunse Tracy cu sinceritate și încercă să nu se mai gândească la bărbatul care era așezat la masă. Lucrul acesta nu era deloc ușor și simți clipa în care căpitanul își dezlipi privirea de fața ei.

îi luă ceva timp până admiră familia ofițerului. Când termină, ceilalți discutau, inevitabil, despre vânat.

- îți amintești de pleașca peste care am dat acum cinci ani ? întrebă Mike, după ce stătu puțin pe gânduri. Cinci săptămâni de muncă neîntreruptă. Poate avem același noroc și anul ăsta.

- Si mai puțin, și tot ar fi bine, zise Ligh în timp ce-și învârtea paharul între mâini, gânditor. încep să regret că nu ne-am dus iar în est, în acest sezon.

Cred că am vânat cu zece la sută mai puțin anul ăsta, comparativ cu aceeași perioadă a anului trecut.

Când o văzu pe Tracy, expresia feței lui se schimbă.

- Sper că nu ești un Iona, doctore !

- Dacă aș fi, m-ai arunca de pe vas ? îi replică ea pe același ton, iar el îi aruncă acea privire copilărească ce-i mergea drept la inimă.

- Nu-i exclus. Superstiția e în floare pe un vas de vânătoare.

- Eu sunt bărbatul care o să te protejeze, doctore, se oferi tânărul inginer, clipind din ochi, aruncând o privire derizorie bărbatului de lângă el.

- Haide, lasă, irlandezule nătăfleț ! Ție, care ți-e frică și de-o muscă, să-i protejezi pe alții !

- Oferta asta e serioasă, veni replica imperturbabilă. Nu-i așa,

draga mea?

- Desigur. O să țin minte, spuse Tracy zâmbind.

-Asta nu o fac pentru că aş vrea să iau locul altcuiva, insistă el. Presupun că ai un iubit acasă, nu?

- Nu, îi răspunse ea, simțind cum roşeşte sub privirea zeflemitoare a căpitanului.

- Dacă te-ai fi născut în Irlanda, ai fi fost de mult căsătorită, spuse Don cu tristețe.

- în Anglia, o carieră ia adesea locul unei căsătorii, spuse Leigh pe un ton liniştit. Să înțelegem că n-ai nevoie de un bărbat în viața ta, doctore ?

- Orice femeie are nevoie de un bărbat în viața ei ! spuse aproape indignat Don.

- Ceea ce te aduce la punctul de pornire, spuse Mike, fără a mai pune la socoteală faptul că o faci să se simtă prost.

- Te fac să te simți prost ? întrebă Leigh pe un ton ironic.

Tracy avu nevoie de toată stăpânirea de sine de care era în stare pentru a-şi înălța capul şi a-i zâmbi.

- O, sunt de-a dreptul confuză. Nu mi se întâmplă prea des să fiu pusă sub microscop. Credeam că vorbim despre balene, nu ?

Căpitanul o privi în continuare zeflemitor, după care dădu uşor din umeri şi spuse:

- Ar trebui să dai vina pe prietenul tău care a schimbat subiectul discuției. Probabil a crezut că te plictiseai.

- Dimpotrivă, subiectul mi se pare foarte interesant. Cum luați hotărârea de a merge pe un anumit traseu?

- E foarte simplu. în timp ce pescuim într-o regiune, trimitem vreo

două bărci în recunoaştere. Dacă vreuna dintre ele consideră că sunt perspective mai frumoase în altă parte, ne ducem după ea. Altminteri, ne continuăm cursa şi sperăm să avem o recoltă bogată. Acum, de exemplu, ne îndreptăm, foarte încet, aş zice, spre sudul Georgiei.

- Nu există acolo o bază unde era strânsă marfa ? întrebă Tracy.

- A existat, dar acum e închisă.

- O ! De ce ?

- Devenise o afacere neprofitabilă. Un vas poate urmări balene în orice direcție. Iar oamenii lor trebuie să facă acelaşi drum de două ori cu fiecare pradă, iar uneori un asemenea drum are sute de mile. Si asta, în condițiile în care recolta poate fi formată din nişte simpli peşti. Câțiva dintre oamenii mei erau mobilizați acolo. Cred că nici unul nu şi-ar mai dori să se întoarcă să lucreze în acele condiții.

- Aşadar, acum insula e nelocuită ?

- Nu, mai există o mică aşezare la Grytviken, dar singurele ambarcațiuni care se mai duc acolo sunt cele de schimb, în drumul lor spre sau dinspre uscat.

- E tărâmul soarelui de la miezul nopții, spuse Don. Ți-ar plăcea să trăieşti într-un loc în care ziua ține douăzeci şi patru de ore, doctore ?

- De douăzeci şi cinci de ani fac asta, fără a avea mari probleme.

- Sunt nişte privelişti foarte frumoase de admirat, dacă ajungi acolo. Aisberguri mari cât castelele, câmpuri de gheață nesfârşite. Când soarele ajunge la orizont, ai senzația că eşti în mijlocul unei mări de foc.

- Frumos spus, Mike, zise Leigh, uşor amuzat. Dar, fiindcă tot veni vorba, de ce nu-i spui totul ?

Spunând acestea, i se adresă lui Tracy în mod direct :

- Gheața are atracțiile ei, nimic de zis, dar se poate dovedi şi

periculoasă. Asta trebuie să-ți aminteşti.

Da, îşi spuse Tracy în sinea ei, în timp ce-şi ducea paharul la gură pentru a scăpa de privirea lui, era important să-şi amintească de asta.

Capitolul 1

Uneori, în timpul nopţii ceața se ridica, iar când se lumina, vaporul se însuflețea, echipajul îndeplinindu-şi cu bucurie datoria. La ora nouă dimineața, puntea era plină de balene, iar în rarele momente când soarele strălucea peste Antarctica şi peste marea liniştită, buna dispoziție creştea.

Tracy nu prea avea ce să facă în cabinet în timpul dimineții. De exemplu, în acea zi se prezentară la ea numai doi pacienți : unul care se arsese la o mână la bucătărie şi altul care căzuse şi-şi scrântise o mână.

- Aşa se întâmplă întotdeauna după o perioadă de şomaj, îi spusese Joe. Nimeni nu vrea să se gândească la tratament când ştie că are ocazia de a se afirma în munca pe care o desfăşoară şi de a primi o primă. în următoarele zile, vor veni numai cei care vor suferi accidente. Asta în cazul în care nu intervine ceva neprevăzut.

- Toată lumea primeşte primă? întrebă Tracy, în timp ce-şi ştergea mâinile cu un prosop.

- Absolut. Chiar şi tu, doctore, spuse el zâmbind. Desigur că prima depinde de poziția fiecăruia pe acest vas. Căpitanul şi cei care le prind obțin primele cele mai mari. Oricum, fără ei n-am avea nici o recoltă, nu ?

- într-adevăr. Ai fost vreodată într-o asemenea barcă?

- N-am avut niciodată ocazia, spuse el cu regret în glas. Echipajele sunt foarte superstițioase când vine vorba să aducă străini cu ei. Ultimul medic pe care l-am avut a participat totuşi la o asemenea operațiune. A trebuit s-o facă, deoarece avea un caz de rezolvat. Un om care se accidentase şi care nu putea fi transportat. Medicul a mărturisit după aceea că a fost una dintre cele mai memorabile experiențe din viața lui.

Tracy nu se îndoia de asta. Văzuți de pe puntea vasului, trăgătorii păreau ridicol de mici.

Timpul trecea destul de încet. După ce servi o cafea la ora unsprezece, Tracy se duse pe punte pentru a-şi găsi un loc din care să poată privi în voie. Aşa cum îi spusese Peter cu multe săptămâni în urmă, în timpul zilei temperatura arareori scădea sub punctul în care totul îngheață. Vântul, totuşi, era şfichiuitor.

Din locul în care se afla, nu trebuia decât să întoarcă privirea pentru a vedea cele două aisberguri înălțându-se în toată splendoarea cam la o jumătate de milă depărtare de raza portului. Vârfuri-gemene străluceau în bătaia soarelui, sculptate parcă de fluxul şi refluxul permanent al mării. Grotele şi cavele păreau desprinse dintr-un basm. Când acestea vor rămâne în urmă, altele îşi vor face apariția. La asemenea latitudini, peste tot zăreai numai gheață.

- Ce mai vreme ! spuse cineva aproape de ea.

Se întoarse zâmbind, pentru că recunoscuse vocea şefului echipajului.

- Cât de departe suntem de sudul Georgiei ?

- Cam la cinci mile depărtare.

Mike veni lângă ea, la balustradă.

- Dacă mergem în linie dreaptă, ajungem în câteva zile, dar aşa cum ți-a spus şi Leigh aseară, nici o balenieră nu se mişcă în linie dreaptă pentru mult timp. Ținta noastră sunt balenele, iar acestea pot fi imprevizibile.

Tracy spuse printre altele :

- îl cunoşti pe căpitan de mult timp, nu-i aşa?

- De ani buni, răspunse el, privind cu un ochi critic un feribot.

Se sprijini de balustradă şi le strigă celor din feribot :

-Ce vreţi să faceţi ? Să striviţi ambarcaţiunea ? îmi pare rău, spuse el ridicându-se. Cârmaciul ăla fie e beat, fie a adormit. Ce spuneam ?

- Vorbeam de faptul că-l cunoşti pe Le... pe căpitan de mulţi ani. Câte sezoane aţi făcut împreună ? se grăbi ea să întrebe pe un ton pe care-l voia obişnuit.

- Sapte, deşi nu e decât al cincilea de când se află la comandă.

- Ai vrea să conduci şi tu o navă ? îl întrebă ea, aruncându-i o privire.

Bărbatul ridică din umerii masivi.

- Bineînţeles că aş vrea. Dar cine n-ar vrea? Problema e că nu prea există posturi vacante.

- Dar domnul Garrett n-a avut prea multe dificultăţi în a găsi unul. Nu-i aşa că e şi acţionar la compania care deţine vasul ?

- Da, aşa e, spuse el încruntându-se. Nu ştiu ce insinuezi, dar trebuie să ştii că Leigh a primit comanda acestui vapor dintr-un singur motiv : pentru că merita. Aşa cum se întâmplă adesea, aflase deja de faptul că va fi promovat înainte de a investi în companie.

- înţeleg, spuse Tracy muşcându-şi buzele. îmi pare rău, Mike. Cred că m-a luat gura pe dinainte. Ce fel de om este ? şopti Tracy, cu privirea fixată în depărtare.

- Un om de toată isprava. Cel mai bun. Nu lasă pe nimeni la ananghie.

- Spre deosebire de Cheryl, gândi cu voce tare.

Bărbatul îi aruncă o privire tăioasă.

- De unde ştii de ea ?

- Nu contează.

Tăcu câteva momente, apoi continuă :

- Cum era, Mike ?

- De ce vrei să ştii? întrebă el cu o sclipire în priviri.

Aceasta era o întrebare foarte bună, se gândi Tracy. Oare de ce voia să ştie ? Ce importanţă avea ?

- Să zicem că din pură curiozitate feminină, răspunse ea pe un ton lejer, evitând să-l privească.

- Dacă stau să mă gândesc bine, semăna mult cu tine. Avea aceeaşi culoare a părului, aceiaşi ochi, poate că era puţin mai scundă. Era numai lapte şi miere. La naiba cu ea ! spuse el pe un ton înăsprit.

Lui Tracy i se opri răsuflarea. Aşadar, despre asta era vorba. Aşadar, din această cauză se comportase Leigh cu ea în acest mod. Nu numai pentru că era femeie, iar el ura toate femeile, ci şi pentru că semăna cu femeia pe care voia s-o uite. Acum, începea să înţeleagă.

- Te-a păcălit şi pe tine? îl întrebă ea pe un ton liniştit.

- Pe mine ? Ne-a păcălit pe toţi.

- Atunci, de ce se învinovăţeşte atâta Leigh şi nu mai are încredere în propria lui judecată ?

- Pentru că era cel mai apropiat de ea. Tu nu te-ai simţi la fel ?

- Cred că da.

Privi valurile gânditoare.

- Crezi că a plănuit totul de la bun început ?

- Poate că nu de la început, în orice caz, nu aşa cum s-au sfârşit toate. Cred că a văzut în Leigh o partidă foarte bună. Căsătoria cu un bărbat care să-i permită să trăiască pe picior mare şi care, pe deasupra, să mai fie şi plecat jumătate de an, probabil că i s-a părut un dar căzut din cer. După aceea, l-a întâlnit pe celălalt bărbat, s-a îndrăgostit de el

şi s-a hotărât să le aibă pe amândouă. Cunoşti povestea?

- Mai mult sau mai puțin. în prima seară, când am venit pe vas, felul în care arătam te-a determinat să nu-mi permiți să mă întâlnesc cu el, nu?

- Acesta a fost, într-adevăr, motivul principal, spuse el deschis. Crezând că eşti, într-adevăr, persoana pe care o aşteptam, m-am gândit că am să reuşesc să-l conving după aceea. După cum stăteau lucrurile, ne-ar fi fost greu să găsim pe altcineva, iar compania n-ar fi fost dispusă să ne lase să mai aşteptăm. E foarte important pentru un căpitan să aibă încredere în toți membrii echipajului său.

Tracy îşi întoarse privirea spre mare şi văzu cum era adusă o balenă imensă. Avea o lungime de vreo treizeci de metri.

Asta înseamnă cincisprezece barili de ulei, calculă ea în minte.

- Crezi că el nu s-ar fi gândit la toate astea ?

- N-am vrut să risc. îi aminteai cu asupra de măsură de cineva pe care voia să-l uite. O persoană pe care urma s-o vadă în fiecare zi vreme de cinci luni. Nu l-aş fi învinovățit dacă ar fi refuzat să te accepte, dar nimeni nu l-ar fi înțeles. Oricum, e ceva ce ține de domeniul trecutului. Te afli aici la invitația lui.

- Dar sunt în continuare o persoană tolerată, murmură ea.

Răspunsul lui veni cu întârziere.

- Stiu şi eu, zilele astea Leigh e foarte închis în sine.

Spunând acestea se ridică şi se scuză:

- Trebuie să servesc prânzul mai devreme, iar după aceea să dorm câteva ore pentru că intru în post. Presupun că-l aştepți pe tânărul Cramer, nu ?

-Aşa fac de obicei, spuse ea pe un ton absent. Mike, ceea ce-am

discutat în dimineața asta rămâne între noi. De ce mi-ai spus toate astea ? îl întrebă ea pe un ton alarmat.

- Pentru că m-ai întrebat, îi răspunse el simplu. Ne vedem mai târziu, doctore.

Tracy rămase mult timp afară, neatentă la bărbații care lucrau împrejurul ei şi nici la faptul că vântul foarte puternic putea în orice momente să-i zboare căciula pe care o primise de la Peter.

Don O'Malley vorbise despre soartă, iar Tracy, pentru prima dată în viața ei, începea să creadă în aşa ceva.

La prânz, văzu că în popotă apare o persoană necunoscută. Leigh i-l prezentă : se numea George Sreet, căpitan şi tunar al vasului Tiger Rose. Acesta venise cu o problemă tehnică. Noul venit avea aproape patruzeci de ani, era voinic şi avea un păr de un rubiniu incandescent, aşa cum lui Tracy nu-i mai fusese dat să vadă.

-Am auzit atât de multe despre medicul vostru, încât am crezut de cuviință că, dacă tot am ocazia, ar fi bine s-o cunosc personal, spuse el, întinzându-i mâna. Cum merge treaba ?

- Păi.. majoritatea timpului se navighează. Aveți o problemă serioasă ?

- Ar fi putut fi şi mai serioasă, dacă aş fi plecat mai de mult. Te pricepi la motoare ? întrebă el, clipind din ochi.

- Nu prea. Nu aşa că tu ai adus prada aceea de peste treizeci de metri?

- Eu sunt vinovat, doamnă, de asta, spuse el înclinându-se. Cine v-a spus că avea lungimea asta ?

- Eram prezentă când s-a făcut măsurătoarea.

- Ai crezut că era mai mult? întrebă Leigh, iar celălalt dădu din cap.

Mă gândeam că trebuie să aibă vreo patruzeci. Se pare că ochiul m-a înşelat. Tracy se grăbi să spună :

- Dar, oricum ai doborât recordul echipajului, nu? Din câte-am înțeles, celălalt record era sub treizeci de metri.

- Aşa e. îți aminteşti, Leigh? Erai la bordul vasului Rose când s-a întâmplat asta.

-Acum şase ani, dacă nu mă înşel.

- Cam atunci. Se pare că nu eşti chiar o neştiutoare în acest domeniu, zise el, adresându-i-se lui Tracy. Dar, stând aici, n-ai văzut decât jumătate din poveste. Ce-ar fi să vezi cum stau lucrurile la fața locului?

- Vrei să mă iei la bordul navei tale, căpitane ? îl întrebă ea, uluită.

- Ai vrea să vii ?

Fără să vrea, îşi îndreptă privirea spre Leigh, a cărui față nu se trăda în nici un fel.

- Nu... ştiu ce să zic.

- Nu crezi că o să-ți dea voie şeful ? Păi, ce-ar fi să-l întrebăm ? Ei, ce zici Leigh?

Leigh şi Tracy se înfruntară din priviri. Aceasta se îmbujoră la față. Deşi încerca din răsputeri să se stăpânească, ştia prea bine că Leigh e pe deplin conştient de faptul că nu-i făcea deloc plăcere să se afle în poziția celui care cere permisiunea de a accepta o invitație. Aversiunea ei părea de-a dreptul infantilă, cu atât mai mult cu cât se datora firii ei şi nu poziției pe care o ocupa.

- Când ai vrea să faci asta ? întrebă el, după ce stătu puțin pe gânduri.

- în după-amiaza asta cred c-ar fi foarte bine. Condițiile sunt destul

de bune şi se pare că ne aflăm într-o zonă profitabilă. Una din bărcile de geamandură o va aduce înapoi diseară.

Leigh o privi cu atenție şi spuse pe un ton detaşat :

- îți doreşti neapărat să te duci ?

Tracy nu ținea morțiş s-o facă, dar nu voia s-o recunoască.

- Dacă pot lipsi o scurtă perioadă de timp, îi răspunse ea pe un ton la fel de detaşat.

- Stii mai bine decât mine. Poate apărea ceva în următoarele ore ?

- în afară de accidentele obişnuite, nu.

Greg îşi întorcea privirea de la unul la altul cu interes.

- Atunci, rămâne stabilit ?

- Cu siguranță, zise Leigh pe un ton potolit. Aşa cum bine spuneai, o vânătoare e o experiență care nu trebuie ratată pentru nimic în lume. Să sperăm că ai gura aurită, Greg.

- Presimt că Tracy ne va purta noroc. Poți fi gata într-o jumătate de oră ?

- Dacă e trebuie, spuse ea încercând să-şi ascundă emoția. De ce am nevoie?

- De cele mai călduroase haine pe care le ai. Condițiile de pe Rose sunt complet diferite de cele de aici. Unul dintre ofițeri îți va aduce nişte haine impermeabile. O să ai nevoie de ele, dacă vrei să vezi totul.

După zece minute, Tracy plecă de la popotă şi se duse în cabina ei pentru a se schimba. îşi puse cea mai groasă pereche de pantaloni pe care o avea, precum şi două pulovere. Peste ele, îmbrăcă o scurtă bărbătească de stofă groasă, iar pe cap recurse din nou la căciula pe care o primise de la Peter.

Acesta tocmai se pregătea să-i bată în uşă, când Tracy ieşea din

cabină.

- S-a întâmplat ceva? întrebă el. Ai plecat în grabă de la popotă.

Răspunsul ei îl făcu să aibă o reacție de indignare.

- De două sezoane tot încerc să fiu luat într-o astfel de călătorie, dar în zadar. Căpitanul nu mi-a oferit niciodată această posibilitate.

- Nici mie nu mi-a oferit această oportunitate. A fost propunerea căpitanului Street.

- Dar ar fi putut să n-o accepte. Asta arată că nimeni nu poate rămâne insensibil la aceşti ochi albaştri. Te deranjează dacă vin afară să te văd cum pleci ? o întrebă el, tachinând-o. Oricum, n-am altceva mai bun de făcut pe moment.

Când ieşiră pe punte, peste tot erau aburi. Pe vas, se lucra la turație maximă.

- Arată grozav, comentă Peter, arătând înspre direcția unde erau înscrise cantitățile de recoltă din acea dimineață. Dacă e să judec după cifrele înscrise acolo, nici că se putea un moment mai potrivit pentru a pleca.

- Nu s-ar putea să vii şi tu ? întrebă ea, fără să se gândească. Dacă e posibil să merg eu, de ce n-ai putea şi tu?

- Nu prea cred că-i atât de simplu. Oricum, ar fi zadarnic. Zilele astea, căpitanul nu prea mă are la inimă.

- O! De ce, mă rog?

- Cred că are suficiente motive, spuse el ridicând din umeri. în ultima vreme, am făcut unele greşeli.

- Grave?

- Nu neapărat. Dar pentru căpitan toate greşelile sunt la fel. Ar trebui să ştii asta.

- Presupun că, de obicei, nu prea faci greşeli, nu?

- Nu. Am avut altele pe cap în ultimele săptămâni.

- Stiu.

Ajunseseră la mijlocul drumului şi ceva îi făcu să se oprească. Privindu-l în ochi, Tracy îl întrebă:

Peter, de ce vrei ca toată povestea asta să se sfârşească ? Nu poți să aştepți până te întorci acasă?

- Nu, spuse el cu fermitate. Nu pot. Aş avea prea mult de aşteptat. Ca doctor, nu obişnuieşti să spui că a fi împăcat cu tine însuți este un lucru foarte important pentru sănătate?

- E, într-adevăr, foarte important.

- Păi, vezi? Singurul mod prin care pot fi împăcat cu mine însumi e să clarific situația asta cât mai repede cu putință. S-ar putea ca data viitoare să comit o greşeală şi mai mare.

Tracy ştia prea bine că nu făcuse bine rupând logodna în pripă şi se gândi la un mod de a-l convinge că nu-şi va găsi liniştea interioară în acest fel.

în spatele lor apărură nişte figuri, iar Tracy îl văzu pe Leigh uitându-se când la unul, când la altul.

- Aici erai ! spuse Greg Street cu entuziasm. Eşti gata ?

- Sigur ! admise ea, încercând să nu ia în seamă gândul că Leigh vedea în apropierea dintre ea şi Peter mai mult decât era cazul. Oricum, n-ar fi putut face nimic în această privință. îi zâmbi şi-i spuse:

- O să-ți povestesc cum a fost când mă întorc.

- Da, sper să ai parte de o călătorie pe cinste.

Spunând acestea, dispăru în ceață, lăsând-o cu ceilalți doi bărbați.

Greg era nerăbdător să plece.

- O să fii adusă înapoi înainte de lăsarea întunericului, îi spuse Leigh lui Tracy când puse piciorul în barcă.

După ce o mai privi câteva clipe, se uită la însoțitorul ei şi zise :

- Bună dimineața, Greg. La drum ! dădu el semnalul de plecare.

Tracy îşi întoarse fața şi privi înainte, iar apoi, când barca viră, îl mai văzu o dată pe Leigh înainte de a dispărea din fața ochilor ei.

Era exagerat să numeşti o barcă de dimensiuni destul de reduse o ambarcațiune de pescuit. Tiger Rose avea cinci sute de tone şi un motor de trei mii de cai putere. Greg nu stătu să-i prezinte vasul şi, nu peste mult timp, porniră în călătorie.

La început, avea senzația că timpul se scurge greu. Era foarte frig afară, atât de frig încât Tracy făcea eforturi să nu-i clănțăne dinții în gură. Ajunsese să nu-şi mai simtă picioarele. Câtă dreptate avea Greg când spusese că vaporul lui Leigh era ca un cuptor. Cu boilerele şi cuptoarele care lucrau aproape neîncetat şi care se aflau foarte aproape de cabina ei nu-i fusese niciodată frig până atunci.

Oricum, nimeni n-ar fi simțit frigul. îmbrăcat din creştet până-n tălpi cu haine impermeabile, așa cum era şi ea, Greg stătea sprijinit de pasarelă şi discuta cu membrii echipajului. Ochii săi erau pătrunzători, scrutând oceanul.

Un strigăt care venea dinspre centru, îi alarmă pe toți. Bărbatul arăta spre tribord şi ținea sus trei degete. în pofida faptului că-i era foarte frig, Tracy se strădui să prindă o imagine a şuvoaielor de apă care stăteau să vină.

-Au sărit în apă. N-o să le mai vedem în următorul sfert de oră. Să sperăm că vor merge în aceeaşi direcție.

- Cum de te poți ține după ele, dacă sunt sub apă?

- Se poate. Recurg la acest procedeu numai când e absolut necesar. E riscant.

- De unde ştiţi că sunt balene şi nu altceva ?

- Dacă vreunul din oamenii mei ar veni cu aşa ceva, i-aş arunca imediat recolta peste bord. Oricine recunoaşte o balenă după felul în care înoată.

îşi îndreptă privirea spre ea şi spuse zâmbind:

- în caz că te-ai luat după vorbele care circulă prin folclor, nu scuipă apă când ies la suprafaţă, ci vapori de aer. Ai înţeles ?

- Cât trăieşti, înveţi, spuse Tracy zâmbind.

Peste cinci minute, balenele ieşiră din nou la suprafaţă, la o depărtare nu mai mare de o jumătate de milă şi înaintând nu foarte repede. Deodată, deveniră nervoase şi începură să înainteze mai repede, iar apoi corpurile lor apărură la suprafaţa apei. Greg se duse pe platformă. Văzându-i pe oameni cum înoată, Tracy fu aproape sigură că întrezăreşte prin echipamentul lor impermeabil faţa lor încordată.

Se auzi un alt strigăt din partea opusă şi trei corpuri imense apărură la suprafaţa apei înspumate.

Nici nu apucară bine să recupereze trupurile acestor trei balene, că o alta îşi făcu apariţia.

- E moartă, zise Greg cu siguranţă în glas, acea siguranţă a expertului.

Dacă n-ar fi deja moartă, ar merge mai repede, adăugă el în timp ce se apleca peste balustradă pentru a vedea mai bine.

Avea dreptate. După câteva clipe, balena era adusă la bord, marcată şi dusă la păstare. întreaga operaţie nu durase mai mult de douăzeci şi cinci de minute. Uciderea unei balene se desfăşura foarte repede şi într-

un mod foarte igienic, dacă se putea spune aşa. Realitatea era foarte departe de imaginea pe care şi-o formase prin intermediul poveştilor auzite sau citite în copilărie. în imaginaţia ei, o adevărată baltă de sânge urma să se producă. De aceea, realitatea o făcu să răsufle uşurată.

Alte şase balene fură prinse în acea după-amiază, deşi ea nu văzuse decât una. înăuntru era cald şi confortabil. Tracy era mulţumită că putea să stea într-un colţ lângă sobă şi să soarbă dintr-o cană mare de cafea tare şi fierbinte. Experienţa pe care o trăia era extraordinară, dar trebui să recunoască în sinea ei că nu şi-ar mai dori s-o repete. Aceasta era o lume a bărbaţilor: grea, periculoasă, foarte solicitantă. Se simţeau bine în ea.

Barca de geamandură se întoarse la puţin timp după aceea. După ce-şi luă rămas-bun de la oamenii care o priveau cu admiraţie după timpul petrecut împreună în acea după-amiază lungă şi friguroasă, Tracy avu parte şi de o plimbare cu barca. în mod surprinzător, drumul de întoarcere dură puţin peste o jumătate de oră. Poate că vasul se mişcase în direcţia dinspre care venea ea, sau poate că balenele vânate îi adusese mai aproape de locul unde se afla Steaua antarctică.

Priveliştea aburilor imenşi care se formau în aer îi dădu lui Tracy un sentiment de bine.

Leigh stătea de vorbă cu Jan pe punte. Când o văzu apărând, întrerupse conversaţia cu acesta şi se îndreptă spre ea.

-Aşadar, Greg a avut dreptate. I-ai purtat noroc, remarcă el pe un ton sardonic. Te bucuri ?

Tracy îl privi cu un aer obosit. N-avea nici o tragere de inimă să încrucişeze cu el sabia în acea seară.

- Dacă n-ar fi fost aşa, vina ar fi fost numai a mea. M-au primit cu

brațele deschise.

Leigh o privi cu atenție și se destinse puțin.

- Da, cred și eu. Vino să bei ceva ca să te mai încălzești.

Vreau să-ți vorbesc.

După ce intrară, căpitanul închise ușa cu putere, își aruncă cascheta pe birou și se duse la dulăpior.

- Ia loc, zise el, în timp ce scotea două sticle. Atâta vreme cât Mike are comanda, pot să-mi permit câteva momente libere.

- Dar nu și când la comandă se află Peter? îi aruncă ea, iar căpitanul o privi cu asprime.

- Detectez în vorbele tale o notă critică. Să înțeleg că a venit să-ți plângă pe umăr?

- Deloc. A amintit numai că a făcut vreo două greșeli în ultima săptămână. Se poate întâmpla oricui, spuse ea ridicând vocea.

- Oricui se lasă dominat de imperiul emoțiilor, îi replică el în timp ce-i punea un pahar în mână. Presupun că ești la curent cu faptul că are o logodnică acasă, nu ?

Tracy sorbi o înghițitură din pahar, după care îl puse pe masă și zise :

- Da, sunt.

- Si nu te deranjează?

- Nu e nimic între noi, dacă asta vrei să insinuezi. Doi oameni pot fi prieteni fără a avea înclinații romantice, spuse ea pe un ton rece.

-Așa e, dar nu văd ce fel de relație e aceea în care Cramer e atât de angrenat încât să-l facă să uite în ce zi suntem. De când am plecat din Cape Town, se comportă de parc-ar trăi într-un vis.

- Si crezi că e din cauza mea ?

- Ce altceva ar putea fi?

După ce o studie puțin, spuse:

- Vrei să cred că n-a încercat să te sărute?

- Da, spuse ea pe un ton categoric. Asta vreau să crezi. Se întâmplă ca acesta să fie adevărul. Iar în ceea ce-l priveşte pe Peter, sunt pur şi simplu o persoană cu care poate sta de vorbă despre problemele lui. Atâta tot.

- Aşadar, are probleme. Sunt grave?

- Destul de grave. Nu pot să-ți spun mai mult de-atât. Ceea ce-mi spune, e strict confidențial.

- Ți-a cerut vreun sfat?

- Da.

- Si i-ai dat?

- Am... încercat. Nu e deloc uşor să dai cuiva sfaturi.

- Poate pentru că eşti prea implicată emoțional? Mai ales în ceea ce priveşte rezultatul, sugeră el, iar ea îşi înălță imediat capul.

- Ce vrei? Să-ți dau o declarație scrisă, cum că n-am să încerc să fur logodnica altui bărbat? Sau, poate, ai fi foarte mulțumit să mă auzi spunând că sunt îndrăgostită de el?

- Nu fi copil, spuse el cu un calm care te scotea din minți. Bine, dacă nu eşti îndrăgostită de el, nu-ți va fi greu să petreci mai puțin timp cu el.

- E un ordin ?

- Mai degrabă, o sugestie. Cel puțin pentru moment. Dacă are deja probleme emoționale, n-aş vrea ca ele să devină prea complicate.

După ce dădu pe gât restul de whisky din pahar, adăugă pe un ton cinic :

-Ai auzit vorba : ” Ochii care nu se văd, se uită ” , nu ?

- Da, am auzit. Dar lui Peter nu i se potriveşte.

- Poate că nu, încă. Dar, pe viitor, cine ştie ? Când se află în compania ta, puţini bărbaţi reuşesc să rămână cu picioarele pe pământ şi să se gândească numai la ceva platonic. Nu eşti făcută pentru aşa ceva.

-Mulţumesc, spuse ea cu inima bătându-i, dar bărbatul o privi amuzat.

-E ceva pur biologic. Ai prefera să fii admirată pentru mintea ta sclipitoare ?

O tachina în mod intenţionat şi lucrul acesta îi plăcea. Simţea foarte bine asta. încercă să se calmeze. Ultima dată când se lăsase dusă de emoţii, ajunsese la un rezultat la care nu se aştepta. Pentru nimic în lume, umilinţa aceea nu trebuia să se mai repete.

- Dacă nu mai ai nimic să-mi spui, aş vrea să mă duc să mă schimb, spuse ea ridicându-se. îmi pare rău pentru băutură, dar nu era nevoie.

- Nu-i nimic, am s-o păstrez pentru următoarea ta vizită. Si nu lăsa resentimentul să-ţi întunece judecata în cazul Cramer, da? Nu-mi place deloc să ajung să-ţi amintesc despre faptul că te prevenisem că va deveni o pacoste.

- Nu se va întâmpla asta. Noapte bună, căpitane.

- Vise plăcute şi ţie, veni răspunsul lui ironic.

Capitolul 8

Ziua de Crăciun era o zi ca oricare alta. Membrii echipajului preferau să lucreze în mod normal şi să primească mai mulţi bani, aşa cum era politica companiei. O atmosferă se sărbătoare se aşternu totuşi printre cei prezenţi la bord. Fiecare trimise celor dragi telegrame de felicitare. Urma să aibă loc şi o petrecere, care fusese programată seara pentru ca toţi membrii echipajului să poată participa.

Pregătindu-se pentru cină, Tracy se gândi că avusese parte de o zi plăcută.

Pe masa ei erau aşezate nu mai puţin de unsprezece figurine făcute din dinţi de balenă. Erau suficiente pentru a putea deschide un muzeu, îi spusese uşor amuzat Joe Sergeant, după ce ultimul meseriaş îi dăduse cadoul. Oricât de amuzantă era situaţia, bunele intenţii nu puteau fi puse la îndoială. Pentru fiecare din aceste figurine fusese nevoie de săptămâni bune de muncă. Le va păstra ca pe nişte comori pe toate.

Peter bătu la uşă la şase şi douăzeci şi cinci de minute şi nu putu să nu fluiere admirativ, văzând felul cum arată : părul era lăsat pe spate şi era îmbrăcată cu un jerseu din mătase albastră, iar în jurul taliei îşi pusese o curea.

- Ne faci să ne simţim mândri, observă el. Cine ţi-a şoptit să te îmbraci aşa ?

- Vanitatea, recunoscu ea. Când am luat-o, credeam că nu voi avea ocazia s-o port. Crezi că am exagerat şi că m-am gătit prea mult?

- Eşti perfectă, o asigură el cu entuziasm. Am să fiu invidiat de toţi bărbaţii prezenţi când am să păşesc alături de tine la masă.

- Cred că, în acelaşi timp, va trebui să-ţi faci şi datoria, nu? îl întrebă ea, în timp ce se îndrepta spre uşă.

Peter se strâmbă uşor şi spuse :

- Trebuie să fie cineva şi pe punte, nu? Eu măcar am şansa de a lua masa cu toți ceilalți. Bietul Mike îşi termină treaba abia după opt.

Când dădură colțul, îi atinse uşor părul şi adăugă cu o voce înceată:

- îmi place mai mult aşa. Ar trebui să porți mai des părul lăsat liber.

Ea râse.

- Mi-e şi aşa foarte greu să fiu luată în serios în ceea ce fac. Pletele în vânt nu se potrivesc cu imaginea publică a unui doctor. Iar dincolo de asta, nu e igienic.

- Iată nişte vorbe spuse de un om dedicat meseriei lui. Te mai gândeşti şi la altceva în afară de muncă ?

Uneori, spuse ea cu o voce gâtuită. Peter se opri din drum şi zise :

- Tracy...

Jan Anderssen apăru în spatele lor, iar când îi zări, un zâmbet îi apăru pe față.

- Bună seara, doctore. Peter! Simțiți mirosul de friptură de curcan?

- Eu îl simt de când am servit ceaiul, spuse Tracy. Nu-i aşa că în Norvegia sărbătoriți Ajunul Crăciunului ?

- Aşa e. Totuşi, de când sunt pe mare, m-am obişnuit cu obiceiul englezesc. E bine să avem ceva pe care să-l putem sărbători împreună, nu?

- Da, e foarte bine.

Când intrară la popotă, lucrurile se petrecură aşa cum prevăzuse Peter. Un murmur de admirație se auzi printre meseni. Peter părea foarte serios, ca şi cum în mintea lui calcula ceva. Se gândea, în mod sigur, la Deirdre. Când îşi va rezolva problema, lucrurile vor sta cu totul altfel.

Ajunseseră ultimii la petrecere. în jurul ei se formă un adevărat cerc, lucru care o sperie. Privind în jurul ei, își dădu seama că singura față pe care-și dorea s-o vadă lipsea.

Numai în clipa în care cineva se aplecă şi-i întinse un pahar, zări umerii lați ai căpitanului lângă perete. Leigh se uita drept la ea, zâmbind enigmatic.

Tracy simți cum inima îi bate nebunește.

Fu o masă pe cinste, dar Tracy nu prea avea poftă de mâncare. întreaga ei atenție era atrasă de bărbatul care stătea lângă ea: vocea sa profundă, chiar tăioasă; palmele sale lăsate în voie pe masă; dinții săi albi pe care-i vedea de fiecare dată când râdea.

- De ce nu mănânci, doctore ? o întrebă el într-un moment în care i se părea că se angajase în conversație cu un alt comesean.

își întoarse ochii spre el şi văzu cum o privește cu aceeaşi expresie de nedefinit pe față.

- Sunt sigur, continuă el cu o notă uşor ironică în voce, n-ai cum să fii bolnavă într-o asemenea seară, nu?

Se putea referi la marea liniştită sau la perioada aceea a anului, dar Tracy avea ciudata impresie că nu viza nici una din aceste ipostaze. Nu ştia nici ea prea bine de ce, dar avea răsuflarea tăiată.

- Nu, nu mi-e rău, spuse ea pe cel mai calm ton de care fu în stare, conştientă de faptul că toate privirile erau ațintite asupra ei. Nu prea mi-e foame... deşi mâncarea e delicioasă, se grăbi ea să adauge.

- Nu m-ar mira să ții regim, spuse Don O'Malley din cealaltă parte a mesei.

Ar trebui să-ți spună cineva că unui bărbat îi place ca o femeie să fie bine făcută. Nu-i aşa, căpitane?

în mod intenționat, Leigh își plimbă privirile de la umeri spre decolteu, acolo unde zăbovi ceva mai mult, după care se uită în ochii ei.

- Depinde, Don, răspunse el pe un ton nu tocmai concludent, înainte de a se întoarce pentru a răspunde unei întrebări puse de cineva care stătea destul de departe de el.

La opt fără cinci, Peter se duse pentru a-şi prelua postul pe punte, iar după zece minute îşi făcu apariția Mike Jackson.

Când fu adusă cafeaua, unul dintre oameni se duse şi dădu drumul la un casetofon care stătea pe un dulap. în clipa în care se auziră primele acorduri din Silent Night, Tracy văzu cum unii dintre ofițeri devin tăcuți, gândindu-se poate la cei dragi, rămaşi acasă. Dată fiind natura muncii lor, Tracy o ştia prea bine, se întâmpla ca unii dintre ei să nu-şi petreacă ani buni un Crăciun în familie.

- Te laşi atât de uşor emoționată, mişcată ? o întrebă Leigh pe un ton ironic, iar ea îşi dădu seama că, încă o dată, o studia cu atenție. Pot să aleagă. Nu trebuie să-şi înnoiască în fiecare an contractul, ştii?

- Să fie totul atât de simplu?

-Nimic nu e simplu. Vin, pentru că ăsta e singurul mod de viață pe care-l cunosc şi care-i face să simtă că trăiesc. Fără mare, ar fi pe jumătate morți.

Tracy îi aruncă o privire, pentru că timbrul vocii lui se schimbase. Nu mai avea aproape nimic din cinismul pe care i-l cunoscuse în ultimele săptămâni.

-Ai uitat să pomeneşti de bani, spuse ea vădit intenționat.

- Ba n-am uitat.

- Vrei să spui că nu sunt importanți?

- N-am spus asta.

Bineînțeles că sunt importanți. în orice comunitate, banii sunt importanți. Am vrut numai să scot în evidență faptul că sunt lucruri mult mai importante decât acesta. Ca, de exemplu, să te simți împlinit.

Făcu o pauză, după care adăugă pe tonul cu care se obişnuise deja :

- Pentru o femeie... pentru majoritatea femeilor... asta înseamnă un soț, o casă şi o familie. în ordinea asta.

- Dar nu şi pentru un bărbat ? întrebă ea, înălțându-şi privirea.

- Nu în acelaşi fel.

Vocea lui exprima din nou cinism.

- Un bărbat are nevoie de mult mai mult decât de ” dragostea unei femei de treabă ”. Asta în pofida a ceea ce ne spun romanticii acestei lumi.

Cu o mişcare bruscă, îşi împinse scaunul şi se ridică.

- Trebuie să plec. E multă răceală aici, în seara asta.

Peste vreo cincisprezece minute Tracy se scuză şi ea şi plecă. Când ajunse în cabină, se schimbă şi începu să-şi facă patul. Stinse apoi lumina şi se urcă în pat, stând cu ochii deschişi. Putea vedea prin hublou luminile de afară licărind.

Când auzi cum sunt puşi în mişcare scripeții arcei din mijlocul vaporului, îşi dădu seama că începuse o nouă zi de muncă. Crăciunul, practic, se terminase.

La un moment dat, adormi, dar pe la două şi jumătate se trezi din nou, fără odihnă. Din zgomotele care ajungeau până la ea, îşi dădu seama că era foarte mult de muncă. La răsăritul soarelui, totul trebuia să fie gata petru o nouă operațiune de prindere de balene. Dintr-o dată, se ridică în picioare. Nu va putea să adoarmă, dacă va sta întinsă în pat, aşteptând să ațipească. Avea nevoie să respire aer curat.

îşi puse pe ea o pereche de pantaloni şi un pulovăr, peste care luă jacheta şi ieşi pe punte. Afară, aerul era rece şi înţepător. Trecu de cabina de comandă şi-şi găsi o poziţie din care putea să privească în voie.

în faţa ei, era o privelişte care părea desprinsă din infernul lui Dante. Frigul era pătrunzător, dar îi dădea o senzaţie de bine.

în mod inevitabil, gândurile îi zburară spre cabina de comandă şi spre bărbatul care era înăuntru. Oare Leigh se culcase? se întrebă ea. Sau era treaz, la pupa vasului pe care-l conducea pe aceste ape imprevizibile ? Chiar şi cu ajutorul unui ecran-radar, aceasta era genul de treabă care cerea concentrare maximă din partea navigatorului, mai ales într-o asemenea noapte când erau într-o zonă cu multe aisberguri. Si cel mai mic dintre ele ar putea să rupă vasul în două, dacă l-ar lovi. Când îşi părăsise postul, Mike spusese că ecranul-radar detectase mai bine de o sută cincizeci de aisberguri. Tracy ştia suficient de multe lucruri ca să-şi dea seama că erau pericole peste tot.

Stătea de ceva vreme acolo, când îşi dădu seama de schimbarea treptată a cerului. Se făcea lumină la orizont. Din ce în ce mai multă lumină. Fascinată, vedea cum fascicolul luminos, venind dinspre sud, se înalţă. în urma acestuia, apăreau mereu altele, mai puternice, mai strălucitoare şi mai rapide, până ce toate formară un arc circular, care se extinse dintr-o parte a orizontului în cealaltă şi cuprinse întreg cerul. Era o privelişte de neuitat, o privelişte care o ţinea pe Tracy fără grai şi pironită locului. Dar punctul culminant nu fusese încă atins. Acum, raze mari colorate în verde, albastru şi violet se îndreptau asemenea unor săgeţi spre exterior, venind dinspre părţile cele mai strălucitoare ale arcului de lumină. Jumătate din cer era luminat în acest mod.

- E aurora australă, spuse cineva cu voce joasă. Cred că e un sfârşit potrivit pentru această zi.

Aflată încă sub vraja spectacolului pe care-l vedea, Tracy de-abia dacă aruncă o privire bărbatului care stătea la câțiva metri de ea, sprijinindu-se de balustradă. Habar n-avea de câtă vreme stătea Leigh acolo. Oricum, nu ar fi contat. Ceea ce conta era că fusese acolo, pentru a trăi împreună acest moment.

- Un asemenea spectacol te face să te simți neînsemnat, spuse ea cu o voce tulburată Nu mi-am închipuit că poate exista ceva atât de frumos. Presupun că eşti obişnuit cu aşa ceva ?

- Niciodată nu ajungi să te obişnuieşti cu aşa ceva, spuse el pe un ton linştit, pentru că niciodată nu e la fel. Eşti norocoasă. în seara asta, a fost unul dintre cele mai frumoase spectacole pe care le-am văzut.

- Dacă stau bine să mă gândesc, aş fi putut pierde această minunăție. Cred că un fel de al şaselea simț m-a făcut să vin aici de la bun început.

- Nu puteai să dormi ?

- Nu.

îşi înălță din nou privirea spre el şi zise :

- Ai stat aici toată noaptea?

- De când am plecat de la petrecere, da. Când mi-am dat seama că suntem iar pe punctul de a ne certa, am preferat să ies şi să iau o gură de aer.

îşi vârî una din mâini în buzunar şi scoase un portțigaret. Vrei o țigară? o întrebă el.

Ceva îi spunea că trebuie să prelungească acest moment cât mai mult.

- Da, te rog.

Se apropie de ea şi-i oferi o ţigară. Apoi, scoase bricheta şi o aprinse.

Când avură amândoi ţigările aprinse, îşi vârî portţigaretul înapoi în buzunar, sprijinindu-se din nou de balustradă, numai că de data asta stătea lângă ea.

- Ţi-e frig ? întrebă el la un moment dat.

- Nu, se grăbi ea să-i răspundă, întrebându-se în acelaşi timp ce ar fi făcut dacă răspunsul ei ar fi fost afirmativ.

Probabil că i-ar fi ordonat să se întoarcă imediat în cabină, reflectă ea.

Cum nu fuma decât ocazional, se bucură de faptul că ţigara o mai calmă pentru câteva clipe. îl vedea pe Leigh cum se uită la ea cu atenţie şi nu putea decât să spere că faţa nu-i va trăda zbuciumul lăuntric.

Când vorbi din nou, o făcu pe un ton abrupt :

- Cum îţi place viaţa pe mare ?

- îmi place din ce în ce mai mult, spuse ea, după ce mai trase din ţigară şi privi rotocoalele de fum înălţându-se.

- Suficient de mult, încât să te gândeşti că ai putea să lucrezi în permanenţă pe mare ?

Inima lui Tracy începu să bată cu putere.

- Nu ştiu. De ce ?

- Mi-a trecut prin minte, atâta tot. După cum ai observat, e lipsă de medici calificaţi şi dornici să petreacă perioade mari de timp pe mare.

- Aşa se pare că stau lucrurile.

Ezită ceva timp, după care adăugă :

- Pentru câteva clipe, am crezut că mă vei întreba dacă-mi place

vasul ăsta ca un loc permanent de şedere. Aş fi ştiut mai bine ce să-ţi răspund.

- în mod cert. Nu mi-am schimbat atât de mult perspectiva asupra lucrurilor, spuse el pe un ton sec.

- Dar puţin tot s-au schimbat. Pot s-o iau ca pe un compliment pentru calităţile mele profesionale.

- Abilităţile tale profesionale n-au fost niciodată puse sub semnul întrebării. Sexul tău era problema. O femeie printre două sute de bărbaţi poate ridica probleme.

Tracy îşi înălţă privirea.

- Sunt sigură că depinde de femeie. Eu sunt, înainte de orice, medic.

Urmară câteva clipe de tăcere, după care Leigh, zâmbind, îi luă ţigara dintre degete şi o stinse călcând-o în picioare. La fel procedă şi cu a sa.

- Chiar aşa să fie ? întrebă el cu voce blândă.

Când îşi lipi buzele de ale ei, acestea erau reci, dar apoi felul pasional în care o sărută, o lăsă fără respiraţie. La un moment dat, îi dădu drumul din îmbrăţişare.

- Crăciun fericit, Tracy, spuse el pe un ton ironic, iar ea simţi cum se îmbujorează la faţă.

- Ce-ai vrut să dovedeşti cu asta ? întrebă ea.

- Că o femeie e, înainte de orice, o femeie. Femeia din tine mi-a răspuns la sărut, pe când doctorul m-ar fi pălmuit.

- Nu e prea târziu, spuse ea după ce trase adânc aer în piept.

- Nu, nu e, dar nu cred că o vei face.

- Ce te face să fii atât de sigur ?

- Amândoi aşteptăm acest sărut de mult timp, iar în seara asta ai făcut totul pentru a-l provoca.

- Nu-i adevărat !

- Eşti sigură?

O prinse de bărbie şi o privi drept în ochi.

- Doar n-o să negi tot ceea ce s-a întâmplat între noi în aceste săptămâni.

Tracy se simţi cuprinsă de un fior.

- Nu... nu înţeleg ce vrei să spui.

- Ba da, înţelegi foarte bine. Ai confirmat-o în clipa în care ai acceptat să te întorci pe vapor, în ziua în care ai aflat de Cheryl. Ne-a fost scris să ne întâlnim, spuse el cu o licărire ciudată în priviri.

Tracy era ca vrăjită de privirea lui. Când se mişcă, vraja se rupse. Scăpă din strânsoarea lui, făcu un pas înapoi şi zise:

- Eşti ultimul bărbat pe care l-aş fi putut suspecta de fatalism.

- Cu o lună în urmă, aşa ar fi stat lucrurile. Acum... Poţi să-mi dai o explicaţie logică pentru faptul că, dintre toate vapoarele din port, l-ai ales tocmai pe al meu ?

- A fost... o simplă coincidenţă.

- Coincidenţă, pe naiba!

Se mai uită puţin la ea şi adăugă:

- Nici nu ştii cât de mult semeni cu ea.

- Stiu că semăn cu ea numai la înfăţişare. Dar asta-i tot.

- Oare lucrurile stau într-adevăr aşa? Cum rămâne cu bărbatul pe care l-ai lăsat în Anglia?

- Ce-i cu el?

- Ai fugit ca să scapi de el ?

- De ce ţi-aş spune ?

- Pentru că, dacă n-o faci, am să cred ce-i mai rău, spuse el zâmbind.

- Nu e ceea ce crezi. Am plecat, pentru că lucrurile deveneau prea serioase.

- îl iubeai?

- Nu. Asta o ştiu abia acum.

- înseamnă că atunci aşa credeai. Care era problema?

- Era... căsătorit, zise ea pe un ton reţinut.

- O ! Un gest, într-adevăr, nobil, având în vedere situaţia.

- Poate că nu mă crezi, dar acesta-i adevărul. Probabil că am simţit încă de atunci că nu era marea iubire.

- Există marea iubire? întrebă el cu cinism.

- Pentru unii, da, spuse ea cu amărăciune în glas. Uită-te, de exemplu, la Janet şi Harry. Sunt căsătoriţi de zece ani şi cred că acum se iubesc mai mult decât la început.

- Se pare că ai aflat multe în câteva ore, îi replică el.

- Văzându-i în acea dimineaţă împreună, am avut confirmarea. Pui la îndoială acest diagnostic ? spuse ea pe un ton provocator.

- Nu, nu-l pun. Ei fac parte dintre cei norocoşi. Cred că a sosit vremea să te întorci în cabină, înainte de a îngheţa de tot.

- Da, spuse ea cu vocea gâtuită. Mai... rămâi aici ?

-Am să stau să mai fumez o ţigară şi să mă gândesc la doi ochi albaştri asemenea cerului. Se spune că ochii sunt oglinda sufletului, nu?

-Aşa e, dar nu prea cred că dai crezare unei asemenea ziceri.

Noapte bună !

- Bună dimineaţa, vrei să spui, spuse el întorcându-se, dar ea nu

mai privi în urmă.

Numai când ajunse în cabină, își dădu seama cât de frig era. Avea degetele de la mâini și de la picioare amorțite și trebui să le frece cu multă putere pentru a-și pune sângele în mișcare. Dar nimic nu putea să-i alunge pustiul din suflet. Numai Leigh putea să mai aprindă ceva în ea, dar nu o va face, pentru că nu mai era în stare să iubească. Fusese cât se poate de clar în această privință.

Capitolul 9

Privind la punțile de oțel ale celuilalt vas Tracy deveni pe deplin conștientă de înălțimea neobișnuită a punții pe care se afla ea însăși. Trebuie să fi fost o diferență foarte mare între punțile celor două vase. Cu toate acestea, nici cealaltă ambarcațiune nu era de mici dimensiuni. Cauza acestei diferențe de înălțime era evidentă. Celelalte nave nu aveau nevoie de camere speciale pentru a adăposti și prelucra balenele.

Tremurând pentru că se afla în bătaia vântului care se ințețise, Tracy plecă de la balustradă. Vremea se înrăutățise din nou. Ninsoarea plutea în aer.

Probabil că jos, în camera de pompe, se desfășura o activitate febrilă, toată lumea făcând eforturi să transporte prețiosul ulei înainte ca vremea să se strice atât de rău, încât cele două nave să nu mai poată sta cuplate. Ținea de responsabilitatea căpitanului momentul până în care operația se mai putea desfășura în siguranță. Dacă va calcula greșit și va aștepta prea mult, existau toate șansele ca tancul să se desprindă de cealaltă ambarcațiune. Tracy se gândi că, atâta vreme cât era Leigh la comandă, nu prea existau pericole.

Mâinile pe care le ținea în buzunare se încleștară. Ultimele cinci zile i se păruseră o eternitate. Era vorba de acel gen de tortură despre

care nu ştiuse nimic până atunci.

Soarta făcuse ca drumul ei să se încrucişeze cu acela al lui Leigh Garratt şi să se îndrăgostească de el. Nimic însă nu certifica faptul că el trebuia să răspundă acestui sentiment.

Ce mult îşi dorea să plece cât mai repede de pe ambarcațiunea asta. Dar lucrul acesta era imposibil. încă patru luni de chin. O perioadă de timp foarte lungă.

în timp ce se pregătea să părăsească puntea, Peter se îndreptă spre ea. Când o văzu, se opri şi aşteptă să se apropie.

- începusem să mă întreb dacă nu cumva ai căzut peste bord, spuse el zâmbind. De obicei, te întorci de la cabinet mai devreme.

- M-am oprit să văd tancul, îi explică ea şi văzu cum expresia feței acestuia se schimbă dintr-o dată.

- A, da, tancul! Ştiai că urmează să plece, nu?

- Parcă mi-ai spus asta şi săptămâna trecută. Peter... spuse ea pe un ton şovăitor...

- Dacă intenționezi să mă întrebi despre scrisoarea aceea, află că am scris-o. E în sacul poştal.

- Dar tot la bordul navei.

- Cred că da.

- Atunci, mai ai timp s-o iei înapoi.

- Dar nu vreau s-o fac.

Se uită la ea pe un ton implorator.

- Tracy, ştiu prea bine ce crezi despre gestul meu... sau, mai degrabă, felul în care o fac... dar nu mai pot continua în felul ăsta.

în sinea ei, se resemnă cu gândul că măcar încercase. Cu voce tare, spuse :

- Sper numai să nu ajungi să regreți gestul făcut.

- Mă îndoiesc. Deirdre şi cu mine nu ne-am potrivit niciodată. Nu avem prea multe lucruri în comun. Poate că, dacă n-aş fi practicat această meserie, lucrurile ar fi stat altfel. Acum, fiindcă totul s-a terminat între noi, putem s-o luăm fiecare de la capăt, cu altcineva.

- Nu ți se pare că te cam pripești? îl întrebă ea, jucându-se cu mânerul de la uşă. Până nu ajunge scrisoarea la ea, nu s-a terminat, nu ? în cât timp va ajunge ?

- Peste vreo două săptămâni, dacă plicul e lăsat la Cape Town şi apoi dus direct acasă.

Se uită la ea cu un aer uşor nesigur, după care adăugă :

- Aşa vezi tu lucrurile ?

- Păi, da. Cum poți considera logodna ruptă, atâta timp cât logodnica ta habar n-are de decizia ta?

Se sili să zâmbească şi deschise uşa.

- Trebuie să mă spăl şi să mă schimb. E târziu.

- Am să te aştept, se oferi el imediat, dar ea clătină din cap.

- Nu, du-te! Vin şi eu mai târziu.

închise uşa înainte ca el să poată schița vreun gest de protest.

De la ea din cabină putea auzi cu claritate cum tancul petrolier se loveşte de vapor. începuse să ningă, iar la fereastră se strânsese deja zăpadă. Tracy îi compătimi pe bărbații care lucrau afară, deşi erau, în mod cert, obişnuiți cu astfel de condiții.

îşi puse jacheta cu un aer absent pe spătarul unuia din scaune, se privi fără nici un chef în oglindă şi-şi spuse că nu se va duce la masa de prânz, pentru că nu avea poftă de mâncare. După-amiaza se întindea în fața ei. în spital nu era nimeni, neavând cazuri presante de care să se

îngrijească.

Stătea într-o rână în pat când Peter veni să vadă care e motivul absenței sale de la masă. îi spuse că o doare capul şi că vrea să se odihnească o oră, îl asigură că luase o pastilă şi-l auzi cum se îndepărtează. Cineva de pe tancul petrolier striga ceva, dar îi era cu neputință să discearnă cuvintele. Vântul şi apa făceau un vacarm de nedescris. Zăcea lipsită de energie, lăsându-se legănată de mişcările navei, mişcări care o linişteau.

Când se trezi, în cabină se făcuse întuneric. Nu era bezna nopții, ci cenuşiul mohorât al apusului.

Ceasul ei arăta ora patru după-amiază. Oare dormise trei ore ?

Totuşi, ceva se schimbase. Nu se mai auzea zgomotul pe care-l făcea un vas ciocnindu-se de celălalt. Se pare că acum vaporul înainta.

Tracy se dădu jos din pat şi se duse să se uite pe hublou. Nu mai ningea, dar vântul bătea cu aceeaşi intensitate. Iar valurile se succedau într-un mod amenințător. Tancul dispăruse cu marfa. Probabil că mergea în direcția nord-est, spre civilizație şi spre zone mai calde.

Mai întâi la Cape Town, iar apoi în Anglia pentru a descărca recolta strânsă cu atâta trudă.

în clipa aceea, Tracy şi-ar fi dorit foarte mult să se afle pe celălalt vas.

Auzi cum sună interfonul şi se grăbi să apese pe buton.

- Da ?

- Eşti ocupată ? întrebă Leigh pe un ton detaşat, iar ea simți cum inima începe din nou să-i bată cu putere.

- Nu, spuse ea după câteva clipe şi constată, fără să mai fie surprinsă, că vocea ei exprima nesiguranță.

-Atunci, te aştept peste cinci minute la mine.

închise înainte ca ea să-i poată răspunde. Tracy rămase câteva momente pironită locului, auzindu-şi bătăile inimii în tăcerea din cabină.

Apoi, ca un somnambul, îşi luă pardesiul şi se îndreptă spre uşă.

Leigh era aşezat la birou când ea intră în cabină. Era înconjurat de teancuri de hârtii, se lăsase pe spate şi avea picioarele puse pe marginea mesei.

- Felicitări, spuse el în semn de bun venit. O femeie care să cunoască valoarea timpului e o raritate. Probabil că asta se datorează statutului tău de medic.

îşi dădu picioarele jos de pe masă şi peste câteva momente strânse hârtiile.

- Ia loc ! spuse el.

Tracy nu se mişcă.

- Prefer să stau în picioare. De ce m-ai chemat?

Leigh zâmbi.

- Eşti pe punctul de a-ţi lua zborul ? Nu-ţi face griji, n-am să mă interpun între tine şi uşă. De ce crezi că am vrut să te văd?

- Să răspunzi la o întrebare cu o altă întrebare! Parcă spuneai că e o tactică feminină.

- Numai atunci când e folosită de o femeie, îi replică el pe un ton impertubabil. Hai s-o lăsăm baltă ! De ce ţi-am cerut să vii? Pentru că voiam să văd dacă o vei face.

- Dacă-mi amintesc bine, a fost mai degrabă un ordin, decât o cerere. Aşa încât, nu prea aveam cum să refuz.

- Ba puteai şi ai fi făcut-o, dacă ţi-ai fi dorit. E mai mult decât

evident că nu ți-ai dorit-o, spuse el cu o licărire în priviri. De aici, putem deduce... ce anume?

Ea stătea în continuare în picioare, privindu-l fără să rostească vreun cuvânt, când unul din stewarzi bătu la uşă, după care intră înăuntru. Purta o tavă cu nişte ceai.

în timp ce acesta aşeza tava pe masă, Leigh i se adresă lui Tracy.

- Vrei să torni tu, doctore ?

Tracy se sili să zâmbească stewardului când acesta părăsi încăperea, iar apoi se trezi aşezată în fața lui Leigh şi turnând ceai în ceşti.

- Vreau lapte, nu zahăr, ceru el, lăsându-se leneş pe spate.

- Serveşti întotdeauna ceai după-amiaza ? întrebă ea pe un ton confuz, în timp ce-i întindea ceaşca.

- întotdeauna. Sunt un tradiționalist. Există vreun motiv pentru care n-ar trebui să beau ceai ? întrebă el ridicând din sprânceană.

- Absolut nici unul... în afară poate de faptul că nu pari genul de persoană care să respecte un asemenea obicei.

- Pari a te pricepe la chestii de genul ăsta. Ce gen spuneai că sunt ?

- Mike spune că eşti cel mai bun.

- Nu mă interesează ce crede acum Mike. El ştie o mulțime de lucruri despre mine, tu nu. Ce gen sunt ?

- Aceasta nu e o întrebare la care să răspunzi tranşant. Fiecare dintre noi are mai multe fațete. Eu nu cunosc decât una.

Tăcerea se lăsă între ei, după care Leigh spuse cu ironie :

- Foarte bine spus. Care parte a personalității tale o ții la vedere?

- Nu prea ştiu. Unii dintre noi se văd pe ei înşişi prin ochii celorlalți.

- Cred că deghizarea are ceva dintr-o binecuvântare, uneori.

Apoi, ca pentru a o tachina, întrebă într-o doară:

- Partenerul ăsta al tău a făcut vreodată dragoste cu tine, sau relația voastră s-a desfășurat pe un plan mai înalt?

- Nu era partenerul meu, spuse ea pe un ton neutru. Eram asistenta lui.

- încă o dată eviți să-mi răspunzi la întrebare. Ce-ar fi să-mi dai, măcar acum, un răspuns?

Cu foarte mare grijă, Tracy puse ceașca în farfurie, împinse scaunul şi se ridică, însă picioarele ei refuzau s-o ia din loc.

- Vrei să fugi ?

- Dacă vrei. M-am săturat să fiu un fel de simulacru al lui Cheryl. Găseşte-ți pe altcineva asupra căruia să-ți reverşi proasta dispoziție.

Era foarte aproape de uşă, când el îi rosti numele cu o voce foarte blândă, dar suficient de autoritară încât s-o facă să se întoarcă din drum şi să-l înfrunte. Se ridicase de pe scaun şi ieşise după birou. Din privirea lui dispăruse ironia. Abia acum îşi dădu seama cât de obosit arăta. Nu era nimic surprinzător în asta, având în vedere munca pe care o desfăşura. Aversiunea ei dispăru şi avu nevoie să-şi adune toată voința ca să nu se arunce în brațele lui.

- N-o să-ți vină să crezi, spuse el în cele din urmă, dar plănuisem cu totul atceva când ți-am cerut să vii aici.

- Chiar aşa?

- Ți-am spus că nu-ți va veni să crezi. De fapt, voiam să-ți amintesc de noaptea aceea în care am plecat din Cape Town şi ți-am propus să îngropăm securea războiului.

- Ai dreptate, e cam greu de crezut aşa ceva.

- Si, totuşi, e adevărat.

-Atunci de ce...

- De ce s-a terminat în felul acesta ? Păi, zise el ridicând din umeri, ne-am lăsat duşi de vorbe. Aşa a fost întotdeauna între noi, nu? Nu ne mai rămâne decât un mijloc de a comunica.

Tracy spuse repede :

- Leigh, m-am săturat de toate astea. Tu...

Cuvintele i se stinseră pe buze în clipa în care acesta o prinse de mijloc. Mişcările pe care le făcu fură atât de rapide, încât nici măcar nu reuşi să-şi dea seama care-i e intenția.

- Da, aşa e. Hai să dăm totul pe față.

Să recunoaştem că vreau să te sărut, iar tu vrei să fac asta, şi să începem de aici.

Interfonul rupse tăcerea, iar bărbatul care o ținuse cu atâta putere în brațe se metamorfoză. Se mai uită la ea câteva momente, după care dădu din umeri şi spuse :

- Putea şi Mike să-şi aleagă un alt moment. Să nu pleci!

Tracy îl văzu ducându-se la difuzor, iar sentimentele pe care le încercă erau de uşurare şi regret. Se simțea năucită, prinsă în caruselul unor emoții pe care nu voia să şi le țină în frâu.

Cu câteva momente înainte îşi dorise să fie sărutată, şi-o dorise atât de mult, încât nu ştia dacă îi va opune vreo rezistență. Totuşi, undeva înlăuntrul ei, ceva îi spunea că un asemena sărut nu însemna foarte mult. Nu se iluziona în privința motivelor lui.

-Avem o pradă bogată în fața noastră, spuse Mike. M-am gândit că o să vrei să te uiți.

Nu stătu prea mult pe gânduri. O asemenea invitație era un adevărat privilegiu. Probabil că prada la care se referea era formată din

balene. Aşa încât, nu putea decât să accepte.

- Da, mi-aş dori.

- Te simţi în siguranţă când sunt mai mulţi oameni. Vino, atunci, spuse el, fără a mai aştepta răspunsul ei.

Pe punte, totul strălucea de curăţenie. Mike se uita cu ajutorul unui binoclu în depărtare. Nu schiţă nici un gest de surprindere când o văzu pe Tracy. Se mărgini să-i întindă binoclul lui Leigh.

- Pare destul de tare, remarcă el.

Gheaţa se întindea pe o distanţă de vreo două mile în faţa lor.

Leigh examină în tăcere, apoi, fără să-şi dea jos binoclul de la ochi, întrebă :

- Cât de departe suntem de Tiger Rose ?

- La vreo treizeci şi cinci de mile, răspunse şeful echipajului.

- Iar celelalte ?

- Sunt şi ele pe aceeaşi linie.

- O să cercetăm, veni imediat decizia căpitanului.

Cu toate pânzele sus !

Vorbele sale fură repetate, ca un ecou.

Lui Tracy i se părea că vasul zbura. Era ca un fel de evadare din munţi.

- Asta e ceea ce noi numim recoltă adusă cu pluta. Poate fi periculos, deşi, în comparaţie cu ce am văzut în Arctica, e o nimica toată, îi spuse căpitanul.

- Ai fost în Arctica ? îl întrebă Tracy, vădit interesată.

- Cu mult timp în urmă. Nici nu-mi mai amintesc exact anul. Eram un copil pe vremea aceea.

- Ce te-a făcut să devii interesat de această parte a lumii ?

- Necesitățile comerciale.

Prinderea balenelor era pe punctul de a fi interzisă în Arctica, din păcate. Acolo, condițiile sunt cu mult mai bune decât aici, în apele din sud, în această parte a anului. Dacă autoritățile n-ar fi dat în ceasul al doisprezecelea nişte legi, balenele ar fi dispărut peste câțiva ani.

- Dar chiar şi acum sunt omorâte într-un număr foarte mare, nu? Totul e atât de crud şi de inuman, când te gândeşti că balena nu face rău nimănui.

Uleiul care se extrage din ele e chiar atât de important pentru viețile noaste?

- Da, este. Se află în mai multe produse de uz general, ca de exemplu margarina, glicerina sau săpunul şi constituie baza lacurilor şi vopselelor.

Vorbea în felul celor care erau obişnuiți să li se pună o asemenea întrebare.

- Tu însăți foloseşti medicamente derivate din glandele de balenă, iar carnea acesteia hrăneşte o mulțime de oameni care, altminteri, ar rămâne înfometați.

îi aruncă o privire plină de maliție, după care adăugă :

- Până şi parfumul pe care l-ai folosit conține o substanță extrasă dintr-un organ al balenei.

Argumentul acesta o uimi şi o făcu să-l privească neîncrezătoare.

- Cred că glumeşti ! spuse ea în cele din urmă.

- Deloc! Există o substanță numită ambră, folosită în fabricarea parfumului şi care se găseşte în micul intestin al spermei.

- O! Bine, am înțeles. Habar n-aveam ce spuneam.

Tăcerea se aşternu între ei. Tracy privi în fața ei, spre apă,

conştientă de faptul că era foarte aproape de el. Se întrebă la ce se gândea. între ei, atmosfera era întotdeauna încărcată. Umbra lui Cheryl era prea puternică.

Ceva se mişca pe gheaţă, iar ea fixă cu atenţie locul, pentru a vedea mai bine. Oare avea vedenii, sau chiar se mişcau nişte oameni pe gheaţă ?

- Pinguini, spuse Leigh. Ia binoclul, ca să vezi mai bine.

După ce-şi potrivi lentilele pentru a vedea mai de aproape, i se păru că pinguinii aproape că puteau fi atinşi cu mâna. Aceştia se clătinau stângaci pe gheaţă.

- O să-i lovim ! exclamă ea. Sunt în calea noastră.

- Ba n-o să-i lovim. O să ne îndepărtăm, înainte ca ei să se apropie prea mult de gheaţă şi să fie în pericol.

îi dădu înapoi binoclul, îi văzu expresia feţei şi spuse pe un ton dubitativ:

- Ai fi deviat cursul vasului, dacă s-ar fi găsit în calea noastră ?

- Cu riscul de a strica ambarcaţiunea ? întrebă el, clătinând din cap. Sunt prea multe în joc.

Nu-mi pot permite să mă las condus de emoţii.

- Shackleton e aici, căpitane! îl anunţă operatorul-radio. Trebuie să facă un ocol şi nu va putea veni la întâlnire, aşa cum fusese prevăzut.

- Luaţi poziţiile ambarcaţiunii. O să mergem noi într-acolo.

Apoi, aruncându-i o privire lui Tracy, spuse :

-îmi pare rău, doctore, dar trebuie să-mi fac datoria. Poţi să stai cât vrei aici.

Spunând acestea, plecă, deoarece numai munca exista pentru el. Pentru ea trăia şi respira.

Capitolul 10

Anul nou veni şi trecu. Sezonul de vânătoare a balenelor se apropia de sfârşit. Vaporului lor i se alătură cel care ţinea prada îngheţată, Mentor, care urma să-l însoţească pentru restul călătoriei, ocupându-se cu luarea în primire şi sortarea cărnii de balenă.

Buna dispoziţie domnea printre membrii echipajului. Până la urmă, sezonul se dovedea a fi unul bun, iar primele pe care urmau să le primească deveneau tot mai mari. " Căpitanul ştia ce făcea ", îşi spuneau unii altora, părând a uita că în urmă cu două săptămâni blestemau decizia de a merge spre vest, şi nu spre est.

La invitaţia lui Leigh, Tracy vizită postul de comandă de mai multe ori, arătându-se de-a dreptul fascinată de complexitatea detaliilor care permiteau conducerea ambarcaţiunii.

Nu-l vedea decât la mese, sau când se afla pe punte. Acesta era adevăratul Leigh Garratt, îşi spuse în sinea ei : marinarul dedicat muncii sale; stăpân peste o lume în care relaţiile personale aproape nu contau în comparaţie cu imensa responsabilitate pe care o ducea pe umerii săi.

începuse să trăiască de la o zi la alta, negândindu-se decât la orele următoare. îşi dădea seama că va veni un moment în care va trebui să se gândească la viitor, la ceea ce va face după terminarea acestei călătorii, dar acum efortul i se părea prea mare. Câteodată se trezea privind în gol, negândindu-se la nimic anume. Se simţea de-a dreptul secătuită.

Pe la sfârşitul celei de-a doua săptămâni din ianuarie avu loc un acces de gastroenterită care lovi nu mai puţin de şaizeci din membrii echipajului, printre care şi Peter. Era foarte ocupată, dar de asta avea nevoie pentru a ieşi din letargia în care se afla. Reuşi să detecteze care

era sursa infecției. Un ajutor de bucătar suferise o formă ușoară de amigdalită și nu știa că bacteria trecea în mâncarea pe care o pregătea.

- Ce prost, bombăni Peter pe patul de spital când Tracy îi spuse că el e unul din cele mai dificile cazuri. Tare-aș vrea să-l închid și să-l hrănesc vreo două săptămâni cu proprii germeni.

- Cred că, după ceea ce i-a spus șeful personalului, va raporta orice de acum înainte, îl asigură ea.

Cum te simți acum?

- Dacă trec peste noaptea asta, am să supraviețuiesc. O, Doamne! Urăsc să iau încă o doză din asta. Parcă te face să-ți verși sufletul. Cam de cât timp am nevoie pentru a-mi reveni?

- De vreo douăzeci și patru de ore, aș zice. Tu și cei de lângă tine ați fost cazurile cele mai grave. Cred că vă place foarte mult peștele.

- Așa a pătruns bacteria? Dacă lucrurile stau în felul acesta, de acum încolo n-am să mai pun în gură pește.

- Nici chiar așa. Genul ăsta de lucruri nu se întâmplă foarte des în zilele noastre, din fericire. Mă duc să văd ce fac și ceilalți pacienți, înainte de a se plânge că-ți acord tratament special.

- Și-mi acorzi ? o întrebă el pe un ton ciudat.

- Cred că da, spuse ea râzând. Nu-l vizitez pe fiecare pacient de trei ori pe zi. încearcă să dormi puțin, da ? Numai de odihnă ai nevoie acum.

- Tracy..., spuse el, nu pleca. Trebuie să-ți vorbesc.

Surprinsă de tonul său alarmat, se opri din mers și-l privi.

- Despre ce vrei să-mi vorbești ? Despre Deirdre ?

- Nu, rosti el pe un ton șovăitor. Nu despre Deirdre, ci despre... noi.

Vorbea foarte încet, dar auzea perfect ce-i spunea.

- Cred că ți-ai dat seama că sunt îndrăgostit de tine, Tracy. Nu mă mai ține în suspans.

Spaima o ținu pironită locului mult timp. Aşadar, Leigh avusese dreptate, se gândi în sinea ei cu durere. Măcar în această privință nu se înşelase.

- Ştiai, nu-i aşa ? insistă Peter pe o voce devenită dintr-o dată ezitantă.

însă Tracy clătină din cap, şocată de această mărturisire. îşi dădea, pe de altă parte, seama că n-avea nici un rost să stea acolo, urându-se pe sine. Nu ştia prea bine cum, dar permisese cumva ca acest fapt să se producă. Acum trebuia să îndrepte lucrurile. Nu putea să-l iubească pe Peter. Mai ales după ce-l cunoscuse pe Leigh.

- îmi pare rău, rosti ea încet, dar mă tem că nu. Cel puțin nu până în acest moment. Credeam... Mă gândisem că...

Ridică din umeri a neputință.

- îmi pare rău, repetă ea.

Peter închise ochii şi se prăbuşi pe perne, cu o expresie întipărită pe față care o făcu să vrea să se ducă să-l liniştească, aşa cum face o mamă cu fiul ei care se lovise. Aşteptă, simțindu-se îngrozitor, dar conştientă de faptul că nu putea face nimic pentru a diminua şocul.

- E numai vina mea, spuse el în cele din urmă. Cred că am ştiut de la bun început că trăiam într-un paradis artificial, dar refuzam să privesc realitatea în față. Nu-ți face griji, Tracy. O să depăşesc momentul.

Cu mare greutate, Tracy reuşi să spună:

- Mă simt atât de vinovată. Dacă n-aş fi fost eu, nu te-ai fi gândit niciodată să rupi logodna, nu ?

- Nu-i adevărat, negă el, poate prea repede. Relația mea cu Deirdre era deja terminată.

Tracy ar fi vrut să-l creadă, dar nu putea. Cu voie sau fără voie, i-l luase pe Peter celeilalte tinere într-un moment în care relația lor trecea printr-o criză minoră.

Dacă nu s-ar fi produs apropierea dintre ei şi lipsa ei de perspicacitate, poate că lucrurile nu ar fi ajuns aici.

- Ce pot spune ? întrebă ea.

- Nu trebuie să spui nimic. Dragoste cu de-a sila nu se poate. Uită de asta. Vreau să rămânem în continuare prieteni.

Dar ea nu putea să vadă lucrurile aşa.

O dată spuse, asemenea lucruri nu pot fi uitate, iar prietenia lor ținea deja de trecut.

în noaptea aceea, adormi foarte greu. Sentimentul de nefericire o tot făcea să se răsucească în pat. în cele din urmă ațipi, dar peste câteva minute fu trezită de sunetul interfonului. La ora aceea târzie din noapte, asta nu putea însemna decât urgență.

Ridicându-se în picioare pentru a răspunde, îşi dădu seama imediat că dormise mult mai mult de câteva minute. La mijlocul nopții, vremea era destul de blândă, iar mişcările ambarcațiunii regulate. Acum, vântul vuia, iar vaporul se clătina serios. Nu era o surpriză. în zona aceea, furtuna putea izbucni în orice moment.

Leigh îi vorbi pe un ton calm şi la obiect :

- Un bărbat de pe o barcă a fost rănit. Vrei să cobori şi să vorbeşti cu el ?

- în trei minute am ajuns.

Avu nevoie de mult mai puțin pentru a-şi pune o pereche de

pantaloni şi un pulover pe ea. îşi vârî apoi mâinile în mânecile cojocului şi ieşi pe punte. Forţa vântului o lăsă fără respiraţie. în partea aceea a ambarcaţiunii nu exista nici un refugiu împotriva rafalelor puternice de vânt. Orice obiect era luat imediat şi aruncat în valurile înspumate ale mării. Reuşi să se agaţe de una din structuri şi începu să înainteze încet în direcţia podului. Pe la jumătatea punţii se întâlni cu cineva care venea din direcţia opusă. Era Mike, al cărui trup masiv îl ajuta să se opună vântului puternic.

- Prinde-te de braţul meu, îi strigă el la ureche. Te duc eu înăuntru.

Peste câteva minute, se aflau în adăpostul cabinei de comandă.

Leigh vorbea prin staţia radio, iar uniforma lui albastră era impecabilă.

Oare se culcă vreodată ? se întrebă ea în timp ce intra în cabina lui.

- A sosit doctorul, spuse el în receptor. îmi pare rău că te-am adus la ora asta neobişnuită, dar se pare că e ceva serios. Unul dintre oameni şi-a lovit capul de stâlpul de susţinere acum vreo două ore. Şi-a pierdut cunoştinţa.

îi întinse nişte căşti.

- Ce trebuie să fac ?
- Vorbeşte aici, spuse el, trecându-i microfonul.

Tracy trase adânc aer în piept, conştientă de faptul că e privită.

- Doctorul Redfern vorbeşte. Unde e pacientul ?
- E la mine în cabină.
- Zace fără viaţă pe jos ?

Urmă o pauză, pentru consultaţie de bună seamă, apoi Sven spuse

din nou :

- Mi se spune că are şi o pernă.
- Luaţi-o de acolo. Trebuie să stea perfect întins.

Reţinerea de la început se risipi sub presiunea momentului. Următoarea ei întrebare se referi la starea bolnavului.

- Unde s-a lovit ?
- La spate, dar nu are vreo rană deschisă.
- Cum respiră ?
- Foarte greu. Sunt informat că din ureche îi iese nişte lichid. Tracy îşi scoase căştile de la urechi şi privi îngrijorată spre Leigh, care ascultase conversaţia.

-Trebuie să mă duc să-l văd. Se poate aranja?

-Poţi ajunge acolo numai într-un singur mod: cu ajutorul unui scaun de şef de echipaj. E foarte riscant.

- Trebuie să-mi asum acest risc, îi spuse ea cu fermitate, încercând să-şi alunge teama din suflet. Se poate aranja?

Trecură câteva momente până ce acesta să se mişte.

Leigh luă microfonul din mâinile ei şi spuse :

-O să ajungă în cincisprezece minute acolo. Sau cât se poate de aproape.

Vocea lui părea acum stranie.

- Vântul se va înrăutăţi. N-o să reuşim să te aducem înapoi în seara asta. Va trebui să rămâi până la sfârşit în barcă, ceea ce nu va fi deloc uşor.

-Când am venit aici, nici nu mă gândeam că va fi uşor. De unde o să plec ?

-De la tribord. Vântul bate din direcţia sud-vest, aşa încât acolo va

fi mai adăpost. Va trebui să-ţi iei instrumentele de la cabinet, nu-i aşa ?

Cred c-ai face mai bine să-l suni pe Sergeant şi să-i spui ce doreşti. Am să trimit pe cineva să-ţi aducă trusa de la cabinet.

Tracy plecă să facă aşa cum i se spusese, încercând să găsească ceva de care să se ţină. Mike dispăruse din nou, probabil că se dusese să pregătească scaunul pe care urma să-l folosească ea pentru a ajunge la cealaltă ambarcaţiune. încercă să se calmeze, gândindu-se la băiatul acela care zăcea pe jos fără viaţă şi care avea nevoie de ajutorul ei.

Zece minute se scurseră inexorabil.

Leigh nu veni lângă ea, dar ştia că o urmăreşte din priviri. Ea nu putea să se uite la el. Joe îi aduse geanta.

- Lasă-mă pe mine să mă duc, doctore, spuse acesta. Ai putea vorbi prin receptorul de transmisie pentru a-mi spune ce să fac.

Tracy încercă să prindă privirea lui Leigh.

- Mulţumesc, Joe, dar de asta mă ocup eu.

Lucrurile se desfăşurară foarte repede după aceea. Cealaltă ambarcaţiune se apropie cât putu de a lor. Un cablu fu aruncat spre cealaltă ambarcaţiune. Totul era pregătit pentru realizarea transportului. Tracy era deja îmbrăcată cu echipamentul de protecţie şi cu o pereche de cizme care veneau peste trei perechi de ciorapi.

Pentru ca cele două ambarcaţiuni să se menţină paralel fu nevoie de toată iscusinţa celor doi căpitani, dar Leigh avu puterea de a o îmbărbăta, chiar dacă vocea lui era încordată.

- Nu-ţi face griji, îi spuse el când se pregătea să plece alături de Mike. O să te întorci teafără.

- Nu-mi fac griji, iar când rosti aceste vorbe îşi dădu seama că temerile sale dispăruseră.

Leigh va avea grijă de ea, aşa cum făcea în cazul tuturor membrilor echipajului său.

Se adunaseră destul de multe persoane la magazia de cărbuni. Se aşeză repede pe scaunul de canava. Se dădu semnalul de plecare, iar Tracy închise ochii pentru a nu vedea valurile înspumate ale mării. Mai trăise o asemenea senzaţie când făcuse o plimbare cu telecabina, la Cape Town.

Apa o lovi, iar în clipa în care puse picioarele pe cealaltă ambarcaţiune, de-abia mai vedea. Fu luată în braţe de un norvegian vânjos şi purtată peste puntea alunecoasă până într-un loc de protecţie.

Peste câteva secunde, se aflau într-o cabină prost luminată. Bărbatul care stătea pe una din marginile patului o privi cu uşurare.

- Sunt Sven Leifson, doctore, se prezentă el. îţi sunt recunoscător că ai avut curajul de a face acest drum periculos pe o asemenea vreme.

- N-a fost chiar atât de dificil, îi zâmbi ea.

îşi scoase haina de protecţie şi se duse repede la tânărul care zăcea pe jos şi care avea ochii închişi. îi ascultă respiraţia grea.

- O să am nevoie de mai multă lumină pentru a-l putea examina, deşi aţi făcut bine lăsând camera în obscuritate.

într-un colţ era o chiuvetă. Tracy se duse şi se spălă pe mâini, după care se şterse cu prosopul pe care-l avea în geantă. Apoi îl rugă pe Sven şi pe celălalt bărbat să-l întoarcă uşor pe bolnav.

La baza craniului era o contuzie destul de mare care se învineţea. Tracy îl atinse uşor cu degetele şi ajunse la concluzia că oasele erau intacte. îşi concentră apoi atenţia asupra urechii. Scurgerea fluidului cerebro-spinal era slabă, cel puţin pe moment, dar indica în mod sigur o ruptură a meningelor. într-un asemenea caz, o intervenţie

chirurgicală era sau nu necesară în funcție de evoluția pacientului în următoarele zile.

- Care e situația? întrebă Sven, nemaiputând să-şi rețină îngrijorarea.

Tracy dădu din umeri.

- Am să-ți pot spune mai multe peste câteva clipe. Poți să-l întorci din nou, te rog?

începu să-i facă examinarea de rutină: îi luă pulsul, respirația, presiunea sângelui.

Toate observațiile pe care le făcea le scria pe nişte fişe de examinare. Peste o jumătate de oră urma să repete operațiunea. în felul acesta, voia să vadă evoluția bolii.

- Putea să fie mai rău, îi spuse ea lui Sven. Peste vreo oră, ar trebui să înceapă să se dezmeticească.

- Şi dacă n-o va face? întrebă el.

- O să ne gândim la momentul potrivit. între timp, trebuie să... spuse ea aşezându-se pe scaun.

Se opri însă, zâmbind. Ceea ce voia să ceară era imposibil de obținut în asemenea condiții.

-... să aibă parte de cât mai multă linişte, îşi termină ea fraza. Ar fi minunat dacă am putea să-l punem pe pat şi să-l legăm pentru a nu mai fi legănat de mişcările bărcii. Poți să-mi aduci un cearşaf sau ceva similar pe care să-l tăiem în fâşii ?

- Da, se poate.

Se întoarse spre celălalt bărbat şi-i vorbi în limba lui pe un ton autoritar.

- Tu eşti căpitanul ? îl întrebă Tracy, după ce omul respectiv părăsi

încăperea.

- Nu, sunt şeful echipajului, zise el zâmbind. Căpitanul e pe punte.

Desigur, se gândi Tracy. Unde altundeva putea fi căpitanul pe o asemenea vreme ? Trebuia să se gândească la siguranța întregului echipaj.

Fu adus un cearşaf nealbit şi aspru la atingere.

Sven îl rupse imediat în fâşii. Corpul lipsit de viață fu imediat imobilizat.

- Trebuie să plec, zise el după ce terminară operațiunea. O să te descurci?

- Da, mă descurc.

-Am să trimit pe cineva să-ți aducă nişte cafea, promise el. Când voi avea un moment liber, mă voi întoarce.

Rămasă singură, Tracy se aşeză între perete şi pat, resemnată să aştepte liniştită venirea zorilor.

Stând şi gândindu-se, se întrebă cum de avusese curajul de a veni în asemenea condiții, dar mai ales cum se va întoarce pe cealaltă ambarcațiune. Condițiile meteorologice se înrăutățiseră la puțin timp după sosirea ei aici. Dacă ar mai fi aşteptat un sfert de oră, plecarea de pe vapor ar fi fost imposibilă.

îi fu adusă nişte cafea neagră şi fierbinte. Lui Tracy i se părea că bea nectar. Trupul înțepenit i se încălzi. Până în clipa aceea, nu avusese greață. Nu putea decât să spere că nu va avea în continuare probleme. Răul de mare în asemenea momente era ultimul lucru de care avea nevoie.

- Cât crezi că va ține vremea asta ? îl întrebă ea pe Sven când acesta îşi făcu din nou apariția.

- Câteva ore. Mâine dimineață va fi mai bine.

- Dar până atunci va fi şi mai rău, nu ?

- Nu foarte rău. N-are de ce să-ți fie teamă. Barca nu se va scufunda.

Pe măsură ce timpul trecea, previziunile sale se adeveriră, deşi de câteva ori în timpul nopții lui Tracy i se păru că vasul se va scufunda.

în jurul orei cinci dimineața, starea tânărului se îmbunătățise. Când stewardul sosi cu tava pe care se afla micul dejun, acesta deschise ochii.

La cererea lui Tracy, bărbatul se duse să-l aducă pe şeful echipajului. Paloarea tânărului începu să dispară, iar când văzu trăsăturile feței ofițerului, dădu semne că-l recunoaşte.

Sven îi vorbi, aşteptă să primească un răspuns, după care se uită la Tracy.

- îl doare capul, nu ?

- Cred că da. Spune-i că o să se facă bine şi că o să-i dau ceva împotriva durerii.

- Spune că doctorul arată mult mai bine decât i se spusese. Doreşte să ştie dacă vei rămâne alături de el.

Tracy râse, simțindu-se oarecum uşurată. Mai avea până să-şi revină în întregime, dar simplul fapt că putuse să facă o glumă era un semn foarte bun.

-Am să rămân. Dar nu aici. Când va fi marea suficient de calmă, încât să-l putem transfera la bordul Stelei ?

- Peste vreo oră, poate două. Deocamdată, valurile sunt uriaşe. E neapărată nevoie să fie transportat de aici ? întrebă el cu asprime.

- Trebuie spitalizat cât mai repede cu putință.

Iar ea dorea să fie cât mai repede la bordul aceleiaşi nave cu Leigh, recunoscu în sinea ei cu strângere de inimă.

- Când o să-i contactăm ?

- Am fost în contact permanent toată noaptea. Căpitanul Garratt ne-a ordoant să-i dăm raportul din jumătate în jumătate de oră. Trebuie să-l sunăm peste zece minute. Vrei să vorbeşti cu el?

Tracy şi-ar fi dorit foarte mult s-o facă, fie şi numai pentru a-i auzi vocea, dar clătină din cap:

- Nu vreau să plec din cabină. Oricând poate avea loc o recidivă. Spune-i numai că sunt gata să părăsesc barca asta de îndată ce va fi cu putință.

- Bine, aşa am să fac.

Timpul trecea foarte încet. Sedativul pe care Tracy îl administrase pacientului îi dădu acestuia o stare de toropeală. Când fu anunțată că timpul era suficient de bun încât să părăsească barca, Tracy ațipise.

Numai după ce văzu transportat trupul bandajat al bolnavului, Tracy răsuflă oarecum uşurată.

îşi luă rămas-bun de la marinari şi plecă.

Nici nu apucă bine să păşească pe vapor, şi fu chemată de Peter. Era ultima persoană cu care îşi dorea să vorbească în starea de oboseală în care se afla, dar nu putea să nu-l ia în seamă.

Stătea pe marginea patului, îmbrăcat şi aproape însănătoşit. Ochii i se întunecară puțin când o văzu, dar îşi reveni imediat.

- După câte se pare, ai avut parte de o noapte de pomină, spuse el. Cred că ai fost foarte curajoasă când ai luat decizia de a te duce acolo pe o asemenea furtună.

- N-am avut timp să mi se facă frică, spuse ea, reținându-şi dorința

de a se freca la tâmplă.

Era sigură că se va simţi mai bine după ce va face un duş şi se va schimba. Deocamdată, nu era vreme pentru aşa ceva.

- Te deranjează dacă vorbim mai târziu ? îl întrebă ea. Trebuie să pun la punct unele lucruri care nu suportă amânare.

- Nu te ţin decât puţin, zise el.

Deschise dulăpiorul din spatele lui şi scoase o bucată de hârtie.

-A sosit azi de dimineaţă, zise el. E de la Deirdre. Vrea să aştept până mă întorc înainte de a lua vreo decizie. îmi spune că dacă îmi doresc atât de mult să stau pe mare, se va obişnui.

Tracy se simţi uşurată.

- Vei face aşa cum îţi cere ea ?

Peter păru oarecum încurcat.

- De ce nu? rosti el în cele din urmă. Poate că o vom scoate la capăt.

- Sunt sigură că aşa se va întâmpla. Nici nu ştii cât mă bucur, Peter. Cred că v-aş fi avut pe amândoi pe conştiinţă pentru tot restul zilelor.

Ora următoare fu foarte agitată, dar în cele din urmă presiunea dispăru, iar ea putu să-şi facă un duş. Se îndreptă spre cabina ei, inspirând aerul rece de afară şi dorind în acest fel să-şi limpezească gândurile.

Norii păreau a se îndepărta.

După experienţa prin care trecuse în acea noapte, orice altă slujbă i s-ar fi părut floare la ureche.

Cabina ei era curată, iar patul frumos aranjat. îşi aruncă privirea în oglindă în timp ce-şi punea haina în cui. Era palidă şi avea ochii obosiţi. Pierderea unei nopţi era doar unul dintre factori. Ştia că arăta aşa de

zile întregi.

Tocmai îşi căuta ceva cu care să se schimbe când auzi o bătaie în uşă. Se ridică greoi, îşi dădu părul într-o parte şi spuse :

- Intră.

La vederea persoanei care intră, fața i se încordă.

Leigh închise uşa şi o privi. Ceva din comportarea lui obişnuită dispăruse.

Tracy se gândi că poate nici el nu dormise toată noaptea şi de aceea era nervos. Cunoştea foarte bine simptomele.

Uitându-se la el, deveni conştientă de zgomotele care veneau dinspre punte : scripeții care trăgeau o carcasă, sfârâitul boilerelor. Se lucra la turație maximă. Cum de nu era la datorie ? Ce căuta la ea în cabină ?

- Pari istovită, spuse el. Ți-a fost rău, aseară ?

- Nu, spuse ea, de-abia regăsindu-şi vocea. Trebuie să mă odihnesc, adăugă ea, negăsind altceva mai bun de spus.

- Atât de simplu stau lucrurile? zise el pe o voce amețitor de calmă. Crezi că poți să ştergi cu buretele peste tot ce s-a întâmplat în ultimele săptămâni?

- Ce... ar fi de şters ? şopti ea.

- Vorbele pe care le-am schimbat între noi n-au făcut decât să înrăutățească lucrurile.

îşi scoase casca de pe cap, o puse pe dulăpior, îşi trecu mâna prin păr şi adăugă :

- Dar sunt şi alte moduri de a ajunge la tine.

Tracy făcu un pas înapoi când îl văzu cum se apropie de ea. îşi puse mâinile în față, încercând să-l evite.

Leigh zâmbi silit, o prinse de închieturile mâinilor şi spuse :

- E prea târziu pentru a-ți fi frică de mine. N-am să renunț la tine. Suntem făcuți unul pentru celălalt.

- Nu. Leigh...

Acesta îi dădu drumul la mâini, o luă în brațe şi o sărută cu pasiune.

Când în sfârşit îi dădu drumul, îi prinse bărbia în mâini şi o sili să-l privească în ochi.

- Spune-o, Tracy, îi comandă el. Vreau să te aud cum o spui.

- Bine. Te iubesc, Leigh. Atât de mult, încât mă doare. Acum, eşti mulțumit ?

- Mulțumit? Va trebui să mi-o spui de mii de ori înainte de a începe să fiu mulțumit.

După aceea, adăugă :

- A fost nedrept din partea mea să te pun pe tine să mi-o spui mai întâi, nu?

- Vrei să spui că şi tu mă iubeşti? şopti ea.

- Ce altceva crezi că încerc să-ți spun? Ce crezi că însemni pentru mine, Tracy?

- Credeam că te foloseşti de mine ca să... să... bâigui ea, simțind cum i se aprind obrajii.

- Să-mi reglez nişte conturi cu trecutul? Atunci, eu sunt de vină că nu mi-am făcut bine înțelese intențiile, deşi simplul fapt că mă aflu aici ar fi trebuit să fie suficient de grăitor.

Zâmbetul lui o făcu să-i bată inima cu putere.

- Numai ceva vital ar fi putut să mă aducă aici, în aceste momente, adăugă el.

- Chiar îți sunt vitală, Leigh ? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

- Ce-ți spuneam eu de cuvinte? Tracy, te iubesc. Am nevoie de tine. Dacă nu mă crezi acum, n-o vei face niciodată.

- Când ți-ai dat seama că mă iubeşti ? îl întrebă ea încetişor.

- Aseară, am conştientizat pe deplin lucrul acesta, deşi în mine se ducea de mult o luptă crâncenă. în ceasurile în care nu erai la bord, iar afară era furtună. Mă simțeam atât de neputincios. Dacă ți s-ar fi întâmplat ceva...

- Exista vreun pericol în acestă privință?

- întotdeauna există un pericol. Aseară, te-ai purtat foarte curajos. Numai o femeie de calitate ar fi putut să facă aşa ceva. Am crezut cândva că am găsit o asemenea femeie. Mă ierți pentru că m-am îndoit de tine atât de mult timp?

- Bănuieşti că m-am îndoit de tine ? întrebă şi ea cu o voce emoționată.

- Mi-am adus şi eu contribuția la asta, nu? Tracy, următoarele luni mi se vor părea cele mai lungi din viața petrecută pe mare. îți doreşti o nuntă mare, cu fast, sau aşteptăm până debarcăm, în aprilie?

- Nu-mi doresc o nuntă mare. Ce bine ar fi fost să nu fi avut gradul de căpitan, pentru că ai fi putut oficia tu însuți această ceremonie.

- Acum ai început să vorbeşti ca Don. Oricum, e o simplă poveste. Oricine poate citi câteva vorbe, dar asta nu face legătura legală. Nu, va trebui să aşteptăm. Mike va avea suficient de mult timp să se gândească la felul în care va conduce vaporul.

- Cum adică ? întrebă Tracy, perplexă. Ce vrei să spui?

- Vreau să spun că, după acest sezon, mă voi retrage din această meserie. N-ar fi cinstit să stai în fiecare an şase luni şi să mă aştepți. Am

să mai fac din când în când câte o călătorie, dar numai când poți veni şi tu cu mine.

-Şi să regreți toată viața decizia luată? Leigh, pot rămâne alături de tine pe vapor. Ai spus tu însuți că sunt un doctor bun. Ce-ar fi să începem un parteneriat şi pe acest front ?

-Chiar ai vrea să faci asta ? întrebă el pe un ton ciudat. Te-ai mai întoarce în Antarctica ?

- Alături de tine, am să merg oriunde. N-ar fi un sacrificiu, pentru că îmi place viața pe mare.

-Dar când o să avem copii ? întrebă el. Vrei copii, nu-i aşa?

-Bineînțeles. Aş vrea trei: doi băieți şi o fată. Ei bine, s-ar putea să renunț după primul sezon. Dar o să am mereu alături de mine o parte din tine. Iar verile o să le petrecem împreună. Şase luni!

-Da, spuse el cu uşurare în glas. Tracy, ți-am spus că te iubesc?

-Mi-ai spus, zise ea râzând uşor, dar n-am să mă satur niciodată s-o aud.

-Atunci, aşa se va întâmpla, spuse el sărutând-o.

Tracy văzu peste umărul lui cum soarele îşi răspândeşte razele peste valurile mării. După săptămâni bune, gheața dispăruse din zare.

Sfârşit